

EMPOWERING YOUTH TO REDISCOVER

EUROPE'S ARCHITECTURAL LEGACY

**Α3.1 ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ
ΚΤΗΡΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ,
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΩΝ ΜΕΤΑΞΥ 1850 ΚΑΙ
1960.**

**Co-funded by
the European Union**

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the Foundation for the Management of European Lifelong Learning Programmes. Neither the European Union nor the granting authority can be held responsible for them. Project Number: KA220-YOU-7A2D4D49

Ενημερωτικό δελτίο για τα παραδοτέα

Αριθμός έργου:	2023-2-FR02-KA220-YOU-000174646
Ακρωνύμιο έργου:	ArchTech
Τίτλος έργου:	Ενδυνάμωση των νέων για να ανακαλύψουν εκ νέου την αρχιτεκτονική κληρονομιά της Ευρώπης
Παραδοτέο:	A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία χτίστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.
Συγγραφείς::	Heather McNamara, Wendy-Jo Mifsud; University of Malta (UM)
Κριτικός/-ές:	Όλοι οι εταίροι
Εγκρίθηκε από:	Όλοι οι εταίροι
Περίληψη:	Το παρόν έγγραφο αποτελεί μια ολοκληρωμένη έκθεση για κτίρια πολιτιστικής κληρονομιάς στην Κύπρο, τη Γαλλία, την Ελλάδα, τη Μάλτα και την Ισπανία. Παρακάτω παρατίθενται δώδεκα (12) κτίρια πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις των εταίρων του έργου, ενώ περιλαμβάνεται μια εισαγωγή σε σημαντικές πτυχές της δομής τους, όπως η ημερομηνία κατασκευής, οι αρχιτέκτονες και οι σχεδιαστές που συμμετείχαν, τα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά και η χρήση τους. Η έκθεση αποτελεί μέρος του συνολικού έργου και μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο ως αυτόνομο έγγραφο όσο και ως συμπληρωματικό υλικό για μετέπειτα δραστηριότητες του έργου.
Λίστα κλειδιών:	Κτίρια ιστορικής αξίας · Τεχνολογία για τον πολίτη · Πολιτιστική κληρονομιά · Κοινωνική μνήμη
Επίπεδο διάδοσης:	Ανοιχτού κώδικα· Δημόσιο

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Συνεργασία

Όνομα	Ρόλος	Χώρα
LUDICIUS INTERACTIVE SARL	Coordinator	Γαλλία
C.I.P. CITIZENS IN POWER	Εταίρος	Κύπρος
INNOVATION HIVE	Εταίρος	Ελλάδα
DRAMBLYS	Εταίρος	Ισπανία
Πανεπιστήμιο Μάλτας	Εταίρος	Μάλτα

All Partner Logos

Ιστορικό αναθεωρήσεων

Έκδοση	Ημερομηνία	Αναθεώρηση από:	Αναθεώρηση
V1			
V2			

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Περιεχόμενα

Φύλλο πληροφοριών για τα παραδοτέα	1
Συνεργασία	2
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	5
1. Μάλτα	6
Νεκροταφείο Santa Maria Addolorata	6
Palazzo Ferreria	9
Αίθουσα Robert Samut	11
Victoria Lines	14
Palazzo Parisio	16
Βασιλικό πρώην Ναυτικό Νοσοκομείο Bighi	18
Villa Roseville	20
Κτίρια Balluta	22
Αίθουσες Πολέμου Lascaris	24
Ζυθοποιείο Cisk	26
Βασιλική του Χριστού Βασιλιά	29
Δημοτικό Σχολείο Qala	32
2. Ελλάδα	34
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών	34
Αίθουσα Ζάππειο	36
Ακαδημία Αθηνών	38
Μουσείο Μπενάκη	41
Θέατρο Απόλλων	43
Προεδρικό Μέγαρο	46
Δημοτικό Θέατρο Πειραιά	48
Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών	50
Πολεμικό Μουσείο Αθηνών	52
Βασιλικό Παλάτι Αθηνών	54
Εθνική Βιβλιοθήκη Ελλάδος	57
Νομισματικό Μουσείο Αθηνών	59
3. Ισπανία	61
Casa de Hortelano	61
Depósitos del Sol	63
Depósitos del Agua de la Fiesta del Árbol	65
Πασάχε Λοδάρες	67
Η Τράπεζα της Ισπανίας	69

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Θέατρο Κωμωδίας	72
Το Παλάτι Φοντέχα	74
Κτίριο Σιδηροδρομικού Σταθμού Τολέδο	76
Σχολή Τεχνών και Χειροτεχνίας του Τολέδο	78
Αλευροβιομηχανία Σαν Χοσέ	80
Παλάτι του Επαρχιακού Συμβουλίου της Σιουδάδ Ρεάλ	82
Το Πάνθεον της Δούκισσας του Σεβιγιανό	84
4. Κύπρος	86
Βιβλιοθήκη του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου	86
Σχολή Φανερωμένης	88
Εκκλησία Φανερωμένης	90
Αγγλικανικός Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου στη Λευκωσία	92
Δημοτική και Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη Λεμεσού (Αρχοντικό Πιλαβάκη)	94
Ο Παλιός Μύλος Χαρουπιού πίσω από το Μεσαιωνικό Κάστρο	96
Δημοτικό Πολιτιστικό Κέντρο Λάρνακας	98
Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας	100
Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης του ΤΕΠ (Ξενοδοχείο Continental)	102
Πρυτανεία του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου	104
Θέατρο Ριάλτο	106
Καθολική Εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης	108
5. Γαλλία	111
Halles Alstom 1 & 2, 4 & 5	111
Le Lieu Unique	114
La Manufacture des Tabacs	116
Les Machines de l'Île	119
La Forge des Batignolles	121
Ξενοδοχείο Radisson Blu	123
Κεντρικός Σιδηροδρομικός Σταθμός (Gare de Nantes-État)	126
Εκκλησία Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus	129
Maison des Hommes et des Techniques	131
Cité Radieuse de Rezé (Maison Radieuse)	134
Γέφυρα Saint-Mihiel	136
Γέφυρα Général-de-la-Motte-Rouge	138
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	140
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	141

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το παρόν έγγραφο αποτελεί μια ολοκληρωμένη έκθεση για κτίρια πολιτιστικής κληρονομιάς στην Κύπρο, τη Γαλλία, την Ελλάδα, τη Μάλτα και την Ισπανία. Παρακάτω παρατίθενται δώδεκα (12) κτίρια πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις των εταίρων του έργου, ενώ περιλαμβάνεται μια εισαγωγή σε σημαντικές πτυχές της δομής τους, όπως η ημερομηνία κατασκευής, οι αρχιτέκτονες και οι σχεδιαστές που συμμετείχαν, τα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά και η χρήση τους. Η έκθεση αποτελεί μέρος του συνολικού έργου και μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο ως αυτόνομο έγγραφο όσο και ως συμπληρωματικό υλικό για μετέπειτα δραστηριότητες του έργου.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

1. Μάλτα

Νεκροταφείο της Santa Maria Addolorata

Santa Lucija Avenue, Paola <https://goo.gl/maps/VASoMAZ6yHrC5DxF8>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η κατηγορία στυλ του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1868	Νεογοτθικό	Πολυθρησκευτικό νεκροταφείο	Κυβέρνηση της Μάλτας	Κατηγορία 1	Όχι

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons contributors

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το νεκροταφείο Santa Maria Addolorata, που έχει ταξινομηθεί επίσημα ως θρησκευτικό κτίριο, είναι ο μεγαλύτερος και σημαντικότερος χώρος ταφής της Μάλτας. Βρίσκεται στον λόφο Tal-Ħorr στην πόλη Paola, κατασκευάστηκε μεταξύ 1862 και 1868 και εγκαινιάστηκε επίσημα στις 9 Μαΐου 1869. Ο ίδιος ο χώρος έχει πολύ παλαιότερη ιστορία, καθώς χρησίμευε ως χώρος ταφής από τους προϊστορικούς χρόνους.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το νεκροταφείο σχεδιάστηκε από τον Εμανουέλε Λουίτζι Γκαλιζία (1830–1907), έναν φημισμένο Μαλτέζο αρχιτέκτονα και πολιτικό μηχανικό, ο οποίος θεωρείται ο σημαντικότερος Μαλτέζος αρχιτέκτονας του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα. Ο σχεδιασμός του Γκαλιζία αποτελεί ένα εντυπωσιακό παράδειγμα νεογοθτικής αρχιτεκτονικής, ενός στυλ που έρχεται σε αντίθεση με τα κυρίως μπαρόκ εκκλησιαστικά κτίρια της Μάλτας. Η διάταξη και ο εξωραϊσμός του νεκροταφείου ακολουθούν τη φυσική κλίση του λόφου, με αποκορύφωμα το εμβληματικό παρεκκλήσι της Παναγίας των Πόνων (Cappella della Beata Vergine Addolorata), το οποίο βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο και αποτελεί το πνευματικό κέντρο του συγκροτήματος. Ο πύργος του παρεκκλησίου είναι ορατός από χιλιόμετρα μακριά, συμβολίζοντας το ταξίδι της ψυχής από τη γήινη ζωή στην αιώνια ανάπαυση.

Πολιτιστικό και θρησκευτικό πλαίσιο

Το πλήρες όνομα του νεκροταφείου, Santa Maria Addolorata, αναφέρεται στην Παναγία των Πόνων, αντανακλώντας τη βαθιά αφοσίωση του λαού της Μάλτας στην Παναγία. Ο χώρος είναι πλούσιος σε θρησκευτικό συμβολισμό, με πολυάριθμα αγάλματα και μνημεία, πολλά από τα οποία είναι από μάρμαρο και μπρούντζο, που απεικονίζουν αγγέλους και άλλες θρησκευτικές μορφές. Αυτά λειτουργούν ως φύλακες των αποθανόντων και ενισχύουν τον ρόλο του νεκροταφείου ως ιερού τοπίου και όχι απλώς ως χώρου ταφής. Μέχρι το 2010, οι Φραγκισκανοί Καπουτσίνι φρόντιζαν το μη δογματικό παρεκκλήσι του νεκροταφείου.

Αρχικά, μόνο Ρωμαιοκαθολικοί μπορούσαν να ταφούν εδώ, αλλά από το 1974 το νεκροταφείο είναι ανοιχτό σε ανθρώπους όλων των θρησκειών, αντανακλώντας τις ευρύτερες κοινωνικές αλλαγές στη Μάλτα.

Αξιοσημείωτες ταφές και πολεμικοί τάφοι

Κατά τη διάρκεια της 150ετούς ιστορίας του, το νεκροταφείο έχει γίνει ο τελικός τόπος ανάπαυσης για περίπου 300.000 άτομα, συμπεριλαμβανομένων πολλών αξιοσημείωτων προσωπικοτήτων της Μάλτας, πολιτικών, καλλιτεχνών και κληρικών, που έχουν διαμορφώσει την ιστορία της χώρας. Το νεκροταφείο περιλαμβάνει επίσης 277 ταυτοποιημένους πολεμικούς τάφους της Κοινοπολιτείας από τον Πρώτο και τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, με πολλές επιτύμβιες στήλες να συντηρούνται από την Επιτροπή

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πολεμικών Τάφων της Κοινοπολιτείας (CWGC). Αυτοί οι τάφοι τιμούν στρατιώτες από όλη τη Βρετανική Αυτοκρατορία, συμπεριλαμβανομένων στρατιωτών από τις Δυτικές Ινδίες, τη Νέα Ζηλανδία, την Αυστραλία και την Ινδία, αντανακλώντας τον στρατηγικό ρόλο της Μάλτας κατά τη διάρκεια και των δύο παγκοσμίων πολέμων.

Καλλιτεχνικά και αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά

Οι επισκέπτες του νεκροταφείου της Αντολοράτα θα βρουν έναν πλούτο καλλιτεχνικής κληρονομιάς: παλιά οικογενειακά μαυσωλεία, περίτεχνα επιτύμβια μνημεία και περίπλοκα γλυπτά τόσο από μάρμαρο όσο και από μπρούντζο. Το νεογοθτικό παρεκκλήσι, οι οικογενειακές κρύπτες και το κιγκλίδωμα με το κιγκλίδωμα στην είσοδο προσφέρουν εντυπωσιακή θέα και αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον. Ο σχεδιασμός του νεκροταφείου έχει ως στόχο να αντικατοπτρίζει το πνευματικό ταξίδι από τη ζωή στο θάνατο και, τελικά, στην ανάσταση, με την κεντρική λεωφόρο να συμβολίζει το μονοπάτι της ψυχής προς το παρεκκλήσι και την αιώνια ζωή.

Αποκατάσταση και σύγχρονη χρήση

Μετά από περιόδους παραμέλησης, βρίσκονται σε εξέλιξη εργασίες αναστήλωσης για τη διατήρηση των ιστορικών κτιρίων και μνημείων του νεκροταφείου. Πρόσφατα έργα περιλαμβάνουν την αναστήλωση ιδιωτικών οικογενειακών παρεκκλησίων, της κύριας εισόδου και άλλων σημαντικών κτιρίων, καθώς και την κατασκευή νέων τάφων για μελλοντικές ταφές. Το νεκροταφείο εξακολουθεί να αποτελεί σημαντικό πολιτιστικό και ιστορικό χώρο, προσελκύοντας τόσο ντόπιους όσο και επισκέπτες που ενδιαφέρονται για την κληρονομιά της Μάλτας.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Το νεκροταφείο Santa Maria Addolorata είναι ανοιχτό στο κοινό καθημερινά από τις 7:00 έως τις 16:00 (ή 17:00, ανάλογα με την πηγή), όλο το χρόνο. Η είσοδος είναι δωρεάν και οι επισκέπτες ενθαρρύνονται να εξερευνήσουν τον χώρο με σεβασμό, αφιερώνοντας χρόνο για να εκτιμήσουν την καλλιτεχνική, ιστορική και πνευματική του σημασία.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Palazzo Ferreria

"Republic Street, Valletta, <https://goo.gl/maps/kppACKCYyBuiSLQM6>"

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1876	Μαλτέζικος εκλεκτικισμός	Εμπορικό κατάστημα	Κυβέρνηση της Μάλτας	Βαθμός 2	Ναι

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons contributors

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Palazzo Ferreria έχει ταξινομηθεί επίσημα ως κτίριο κατοικιών και αποτελεί ένα από τα πιο εμβληματικά και αρχιτεκτονικά σημαντικά παλάτια της Βαλέτας. Βρίσκεται κοντά στην είσοδο της πρωτεύουσας της Μάλτας και αυτό το μεγαλοπρεπές κτίριο τραβά την προσοχή τόσο των ντόπιων όσο και των επισκεπτών με την περίτεχνη πρόσοψή του και το πλούσιο ιστορικό του υπόβαθρο.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το Palazzo Ferreria σχεδιάστηκε από τον Giuseppe Bonavia (1821–1885), έναν διακεκριμένο Μαλτέζο σχεδιαστή και αρχιτέκτονα. Ο Bonavia διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του αστικού τοπίου της Μάλτας κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Η καριέρα του ξεκίνησε ως τεχνικός των Βασιλικών Μηχανικών, μετά την οποία ανέβηκε στη θέση του Προϊσταμένου του Τμήματος Δημοσίων Έργων. Η εμπειρία και το όραμα του Bonavia είναι εμφανή στο μοναδικό μείγμα νεογοθτικού και βενετσιάνικου αρχιτεκτονικού στυλ του παλατιού, το οποίο το ξεχωρίζει από τα άλλα κτίρια της Βαλέτας.

Ο χώρος στον οποίο βρίσκεται το Palazzo Ferreria έχει μια πλούσια ιστορία. Αρχικά στεγάζονταν εκεί το χυτήριο του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη, όπου κατασκευάζονταν τα όπλα για τους ιππότες. Το ίδιο το όνομα «Ferreria» προέρχεται από την ιταλική λέξη για «χυτήριο», διατηρώντας τη μνήμη της αρχικής λειτουργίας του χώρου.

Η οικογένεια Francia και η ιστορία του πολέμου

Το παλάτι χτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα και έγινε η κατοικία της επιφανούς οικογένειας Francia, η οποία είχε μεγάλη επιρροή στην κοινωνία και το εμπόριο της Μάλτας. Η οικογένεια έζησε στο παλάτι μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το 1947. Μετά τον πόλεμο, η Μάλτα αντιμετώπισε εκτεταμένες ζημιές, ιδιαίτερα στη Βαλέτα, οι οποίες απαιτούσαν σημαντικές προσπάθειες ανασυγκρότησης. Αναγνωρίζοντας τη στρατηγική θέση και την ευρυχωρία του Palazzo Ferreria, η κυβέρνηση της Μάλτας νοίκιασε μέρος του παλατιού από την οικογένεια Francia. Χρησιμοποιήθηκε από το Υπουργείο Δημοσίων Έργων ως βάση για την ανασυγκρότηση και την αποκατάσταση της Βαλέτας, διαδραματίζοντας ζωτικό ρόλο στην μεταπολεμική ανάκαμψη της πόλης.

Αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά

Το Palazzo Ferreria είναι γνωστό για την περίτεχνη πρόσοψή του, η οποία χαρακτηρίζεται από έναν αρμονικό συνδυασμό λιθοδομής, περίτεχνα μπαλκόνια και περίπλοκα γλυπτά. Η κύρια είσοδος πλαισιώνεται από διακοσμητικές καμάρες και κίονες, ενώ οι επάνω όροφοι είναι διακοσμημένοι με παραδοσιακά μαλτέζικα ξύλινα μπαλκόνια, γνωστά ως «gallarija». Αυτά τα μπαλκόνια είναι βαμμένα με ζωντανά χρώματα και αποτελούν ένα χαρακτηριστικό στοιχείο της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της Βαλέτας.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το εσωτερικό του παλατιού, αν και δεν είναι πλήρως προσβάσιμο στο κοινό, λέγεται ότι περιλαμβάνει μεγαλοπρεπείς σκάλες, δωμάτια με ψηλά ταβάνια και διακοσμητικά στοιχεία που αντανακλούν την πολυτέλεια των αρχικών κατοίκων του. Ο σχεδιασμός του κτιρίου καταδεικνύει την προσοχή του Βονανία στη λεπτομέρεια και την ικανότητά του να συνδυάζει τη λειτουργικότητα με την αισθητική.

Σύγχρονη χρήση και πρόσβαση του κοινού

Σήμερα, το Palazzo Ferreria παραμένει ένα σημαντικό ορόσημο στη Βαλέτα. Ενώ μεγάλο μέρος του κτιρίου χρησιμοποιείται για κυβερνητικά γραφεία και ιδιωτικές κατοικίες, τμήματα του είναι ανοιχτά στο κοινό. Το ισόγειο στεγάζει διάφορα εμπορικά καταστήματα, συμπεριλαμβανομένων καταστημάτων και καφέ, στα οποία μπορεί κανείς να έχει πρόσβαση κατά τις αντίστοιχες ώρες λειτουργίας τους. Αυτό επιτρέπει στους επισκέπτες να βιώσουν την ιστορική ατμόσφαιρα του παλατιού, απολαμβάνοντας παράλληλα τις σύγχρονες ανέσεις.

Η κεντρική τοποθεσία του παλατιού, σε απόσταση αναπνοής από την Πύλη της Πόλης και την οδό Republic, το καθιστά δημοφιλή σημείο συνάντησης και πύλη για την εξερεύνηση της πλούσιας πολιτιστικής και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της Βαλέτας.

Πολιτιστική σημασία

Το Palazzo Ferreria είναι κάτι περισσότερο από ένα απλό κτίριο κατοικιών· είναι ένα σύμβολο της ανθεκτικότητας και της προσαρμοστικότητας της Μάλτας. Από τις απαρχές του ως χυτήριο που εξυπηρετούσε τους ιππότες, μέχρι τη μεταμόρφωσή του σε μεγαλοπρεπή κατοικία και, αργότερα, τον ρόλο του στην μεταπολεμική ανοικοδόμηση, το παλάτι εξελίχθηκε συνεχώς για να ανταποκριθεί στις ανάγκες της κοινότητας. Η διατήρησή του και η συνεχιζόμενη χρήση του αντανακλούν τη δέσμευση της Μάλτας να τιμά το παρελθόν της, ενώ αγκαλιάζει το μέλλον.

Αίθουσα Robert Samut

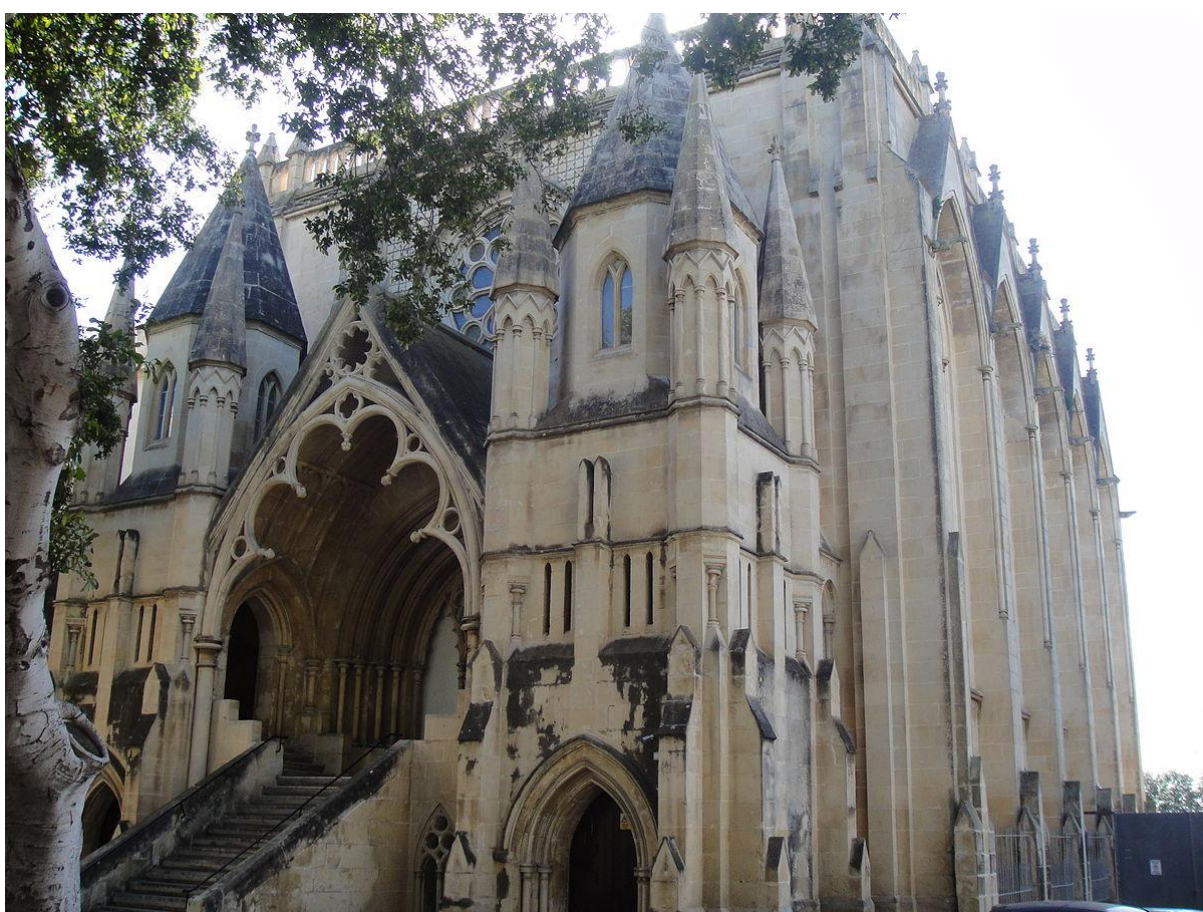
"Sarria Street, Floriana <https://goo.gl/maps/ngS4Q8yrGdP35u2d8>"

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου ;	Ποια είναι η ταξινόμηση του στυλ του ακινήτου « »;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου « »;	Ποιος είναι ο τρέχων ιδιοκτήτης του ακινήτου « »;	Προστατεύεται το ακίνητο « » από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Είναι το ακίνητο « » μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός
---	--	---	---	---	--

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

					τέτοιου μνημείου;
1883	Νεογοθτικό	Αίθουσα συναυλιών	Κυβέρνηση της Μάλτας	Όχι	Όχι

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons contributors

Η αίθουσα Robert Samut Hall έχει ταξινομηθεί επίσημα ως θρησκευτικό κτίριο και αποτελεί ένα μοναδικό ορόσημο στη Φλοριάννα της Μάλτας. Αρχικά χτισμένη ως μεθοδιστική εκκλησία, αυτή η ιστορική τοποθεσία αντικατοπτρίζει τόσο την πολυποίκιλη θρησκευτική κληρονομιά του νησιού όσο και την υιοθέτηση των σύγχρονων τάσεων στις αρχές του 20ού αιώνα.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η αίθουσα σχεδιάστηκε από τον Thomas Mullet Ellis (1859-1939), έναν Αμερικανό αρχιτέκτονα που συνέβαλε στο αρχιτεκτονικό τοπίο της Μάλτας στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα. Ο σχεδιασμός του Ellis αποτελεί ένα εντυπωσιακό παράδειγμα νεογοθτικής αρχιτεκτονικής, που χαρακτηρίζεται από τις οξυκόρυφες καμάρες, την περίτεχνη λιθοδομή και τα βιτρώ παράθυρα. Η κομψή πρόσοψη του κτιρίου και οι ψηλοί εσωτερικοί θόλοι το καθιστούν ένα από τα πιο εντυπωσιακά θρησκευτικά κτίρια της περιοχής, παρά το σχετικά μικρό του μέγεθος σε σύγκριση με τους μεγαλοπρεπείς καθεδρικούς ναούς της Μάλτας.

Ένα από τα πιο αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά της αίθουσας είναι η πρωτοποριακή χρήση της τεχνολογίας. Η αίθουσα Robert Samut ήταν το πρώτο κτίριο στη Μάλτα που εξοπλίστηκε με ηλεκτρικό ρεύμα, ένα αξιοσημείωτο επίτευγμα που υπογράμμισε την ανοιχτή στάση του νησιού απέναντι στην καινοτομία και την πρόοδο κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Από Μεθοδιστική Εκκλησία σε Πολιτιστικό Χώρο

Αρχικά λειτουργούσε ως Μεθοδιστική Εκκλησία, το κτίριο διαδραμάτισε ζωτικό ρόλο στη θρησκευτική ζωή της προτεσταντικής κοινότητας της Μάλτας. Με την πάροδο του χρόνου, καθώς η ενορία συρρικνώθηκε και οι θρησκευτικές ανάγκες άλλαξαν, η εκκλησία αποσυνδέθηκε από τη θρησκευτική της λειτουργία και μετατράπηκε σε άλλο χώρο. Σήμερα, δεν λειτουργεί πλέον ως χώρος λατρείας, αλλά έχει βρει νέα ζωή ως χώρος πολιτιστικών εκδηλώσεων. Η εξαιρετική ακουστική και το ατμοσφαιρικό εσωτερικό του το καθιστούν ιδιαίτερα δημοφιλές για συναυλίες, διαλέξεις και εκθέσεις.

Τιμώντας τον Ρόμπερτ Σαμούτ

Το κτίριο πήρε το όνομά του από τον Robert Samut (1869–1934), έναν διακεκριμένο Μαλτέζο γιατρό και μουσικό. Ο Samut είναι γνωστός κυρίως για τη σύνθεση της μουσικής του «L-Innu Malti», του εθνικού ύμνου της Μάλτας, ο οποίος αποτελεί πηγή μεγάλης υπερηφάνειας για τον λαό της Μάλτας. Η ονομασία της αίθουσας προς τιμήν του αποτελεί φόρο τιμής για τη συμβολή του τόσο στην ιατρική όσο και στην πολιτιστική ζωή της χώρας.

Αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά και εσωτερικό

Η αρχιτεκτονική της αίθουσας Robert Samut ξεχωρίζει για τον αρμονικό συνδυασμό παραδοσιακών εκκλησιαστικών στοιχείων και σύγχρονων καινοτομιών. Το εξωτερικό είναι διακοσμημένο με οξυκόρυφα γοθτικά παράθυρα και διακοσμητικά γλυπτά από πέτρα, ενώ το εσωτερικό διαθέτει έναν ευρύχωρο κύριο ναό, ξύλινα στασίδια και μια εξώστη. Τα αυθεντικά βιτρώ, που ρίχνουν πολύχρωμο φως στην αίθουσα, έχουν διατηρηθεί με προσοχή, ενισχύοντας την γαλήνια και στοχαστική ατμόσφαιρα του κτιρίου.

Πρόσβαση και δημόσια χρήση

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σήμερα, το Robert Samut Hall είναι ανοιχτό στο κοινό κατόπιν ραντεβού. Λειτουργεί ως πολιτιστικός χώρος, φιλοξενώντας μια ποικιλία εκδηλώσεων καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, συμπεριλαμβανομένων μουσικών παραστάσεων, εκθέσεων τέχνης και εκπαιδευτικών ομιλιών. Οι επισκέπτες είναι ευπρόσδεκτοι να εξερευνήσουν τη μοναδική αρχιτεκτονική του κτιρίου και να μάθουν για τη συναρπαστική ιστορία του, αλλά απαιτείται κράτηση για να εξασφαλιστεί η πρόσβαση.

Γραμμές Victoria

[Victoria Lines](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1899	Χρηστικό	Πανοραμικός διάδρομος	Κυβέρνηση της Μάλτας	Βαθμός 1	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Rolf Krahl / CC BY 4.0 (via Wikimedia Commons)

Οι Γραμμές Βικτώριας έχουν χαρακτηριστεί επίσημα ως στρατιωτικός χώρος και αποτελούν ένα από τα πιο αξιοσημείωτα επιτεύγματα της στρατιωτικής μηχανικής του 19ου αιώνα στη Μάλτα. Με μήκος περίπου 12 χιλιομέτρων κατά πλάτος της βόρειας Μάλτας, αυτά τα οχυρωματικά έργα κατασκευάστηκαν από τη Βρετανική Αυτοκρατορία μεταξύ 1875 και 1899, σχηματίζοντας ένα συνεχές αμυντικό φράγμα από το Fomm ir-Riħ στα δυτικά έως τη Madliena στα ανατολικά.

Ιστορικό και στρατηγικό πλαίσιο

Η ιδέα για τις Γραμμές Βικτώρια προτάθηκε αρχικά από τον συνταγματάρχη Mann, ο οποίος ηγούνταν του Σώματος των Βασιλικών Μηχανικών (RE), γνωστού και ως Sappers, στο πλαίσιο του βρετανικού στρατού. Ο πρωταρχικός τους στόχος ήταν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό φυσικό φράγμα για να αποτρέψουν και να καθυστερήσουν τυχόν εισβολείς που θα αποβιβάζονταν στο βόρειο τμήμα της Μάλτας, προστατεύοντας έτσι τις ζωτικής σημασίας λιμενικές εγκαταστάσεις γύρω από τη Βαλέτα. Αυτά τα λιμάνια ήταν ζωτικής σημασίας για τη συντήρηση και την επιχειρησιακή ισχύ του βρετανικού στόλου, ειδικά μετά το άνοιγμα της Διώρυγας του Σουέζ το 1869, το οποίο αύξησε σημαντικά τη στρατηγική σημασία της Μάλτας στη Μεσόγειο.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά και κατασκευή

Οι Γραμμές Βικτώρια δεν αποτελούν ένα ενιαίο τείχος, αλλά ένα σύνθετο δίκτυο οχυρώσεων, που περιλαμβάνει:

- Τρία κύρια οχυρά: Bingemma, Mosta και Madliena
- Μια σημαντική οχύρωση στη Dwejra
- Πολυάριθμες πυροβολαρχίες, τείχη, γραμμές πεζικού, θέσεις προβολών και θέσεις οβιδών

Τα οχυρωματικά έργα χτίστηκαν στρατηγικά κατά μήκος του Great Fault, ενός φυσικού γκρεμού που παρείχε ένα έτοιμο αμυντικό πλεονέκτημα. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα είναι το τείχος πεζικού, ένα συνεχές πέτρινο παραπέτο ύψους 1,5 μέτρων κατά μέσο όρο, που συχνά κατασκευάστηκε ακριβώς κάτω από την κορυφή της κορυφογραμμής για να παραμένει λιγότερο ορατό από κάτω. Σε ορισμένα τμήματα, ενσωματώθηκαν πολυβόλα, επιτρέποντας στους αμυνόμενους στρατιώτες να πυροβολούν τους επιτιθέμενους ενώ παρέμεναν προστατευμένοι.

Μεγάλο μέρος της πέτρας που χρησιμοποιήθηκε στην κατασκευή εξορύχθηκε επί τόπου, ενώ σε ορισμένα σημεία η πλαγιά κάτω από τις γραμμές εκσκαφήθηκε για να γίνει πιο απότομη, εμποδίζοντας περαιτέρω οποιαδήποτε πιθανή επίθεση.

Στρατιωτική χρήση και κληρονομιά

Οι Γραμμές Βικτώριας ονομάστηκαν έτσι το 1897 για να τιμήσουν το Διαμαντένιο Ιωβηλαίο της Βασίλισσας Βικτώριας. Παρά την επιβλητική τους εμφάνιση και τον στρατηγικό τους σκοπό, τα οχυρωματικά έργα δεν δοκιμάστηκαν ποτέ σε μάχη. Στις αρχές του 20ού αιώνα, οι εξελίξεις στη στρατιωτική τεχνολογία και τακτική τα κατέστησαν παρωχημένα, ενώ μια στρατιωτική άσκηση το 1900 απέδειξε ότι οι γραμμές μπορούσαν να παρακαμφθούν με σχετική ευκολία. Μέχρι το 1907, είχαν χάσει κάθε στρατιωτική σημασία και εγκαταλείφθηκαν σε μεγάλο βαθμό, αν και ορισμένα οχυρά συνέχισαν να εξυπηρετούν άλλους αμυντικούς ρόλους για κάποιο διάστημα.

Σημασία σήμερα

Σήμερα, οι Γραμμές Βικτώριας τιμούνται ως ένα μοναδικό μνημείο στρατιωτικής αρχιτεκτονικής και έχουν γίνει ένα από τα σημαντικότερα μονοπάτια της υπαίθρου και της πολιτιστικής κληρονομιάς της Μάλτας. Η διαδρομή προσφέρει εντυπωσιακή πανοραμική θέα στις κοιλάδες και τις ακτές του νησιού, προσελκύοντας πεζοπόρους, λάτρεις της ιστορίας και φυσιολάτρες. Το μονοπάτι είναι υπαίθριο και προσβάσιμο όλο το χρόνο, αλλά ορισμένα τμήματα είναι κατάφυτα, έχουν καταρρεύσει εν μέρει ή διασχίζουν ιδιωτικές εκτάσεις, κάτι που μπορεί να αποτελεί πρόκληση για άτομα με κινητικά προβλήματα.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Palazzo Parisio

"29, Victory Square, Naxxar <https://goo.gl/maps/XbpzntwyyKhTxZHY7>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1907	Αρ Νουβό & Σικελικό Μπαρόκ	Εστιατόριο & αίθουσα εκδηλώσεων	Οικογένεια Scicluna	Κατηγορία 1	Όχι

Πηγή εικόνας: Newsbook.com.mt

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Palazzo Parisio έχει ταξινομηθεί επίσημα ως κατοικία και αποτελεί ένα από τα πιο πολυτελή και ιστορικά πλούσια παλάτια της Μάλτας. Βρίσκεται στην καρδιά του Naħħar και φημίζεται για το συνδυασμό αρχιτεκτονικής μεγαλοπρέπειας, πλούσιας καλλιτεχνικής διακόσμησης και του εξελισσόμενου ρόλου του στη μαλτέζικη κοινωνία.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Το παλάτι ανασχεδιάστηκε και επεκτάθηκε στις αρχές του 20ού αιώνα υπό τη διεύθυνση του Annibale Lurì (1869–1925), ενός Μαλτέζου αρχιτέκτονα και πολιτικού μηχανικού που υπήρξε επίσης πρωτοπόρος στην ίδρυση του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων της Μάλτας. Ο Lurì έδρασε ως προσωπικός αρχιτέκτονας και υπεύθυνος έργου για τον Μαρκήσιο Giuseppe Scicluna, επιβλέποντας τη μεταμόρφωση του ακινήτου σε ένα δείγμα της μαλτέζικης και ιταλικής χειροτεχνίας¹. Το παλάτι διαθέτει εξωτερικό σε στυλ Art Nouveau και πολυτελές εσωτερικό σε σικελικό μπαρόκ στυλ, με περίτεχνα στόκο, επιχρυσωμένες οροφές και μαρμάρινες σκάλες, οι οποίες περιλαμβάνουν το μεγαλύτερο ενιαίο κομμάτι μαρμάρου στο νησί.

Μια ομάδα φημισμένων Ιταλών και Μαλτέζων καλλιτεχνών και γλυπτών, μεταξύ των οποίων οι Carlo Sada, Giuseppe Valenti, Giulio Moschetti, Giacomo Olzai και Filippo Fortunato Venuti, συνέβαλε στο διακοσμητικό πρόγραμμα του παλατιού. Κάθε δωμάτιο ήταν διακοσμημένο με μοναδικά θέματα, από μυθολογικές αλληγορίες έως σκηνές εμπνευσμένες από τη ζωή και το έργο του Μαρκήσιου, όπως το εμπόριο και τα ταξίδια.

Ιστορική εξέλιξη

Η τοποθεσία του Palazzo Parisio έχει μια ιστορία που χρονολογείται από τις αρχές του 18ου αιώνα, όταν χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά ως κληρονομικό καταφύγιο από τον Μεγάλο Μάγιστρο António Manoel de Vilhena το 1733. Κατά τη διάρκεια των αιώνων, χρησίμευσε ως θερινή κατοικία, στρατώνας και κολέγιο Ιησουιτών πριν αποκτηθεί από τον Μαρκήσιο Giuseppe Scicluna το 1898. Ο Σικλούνα, ένας οραματιστής τραπεζίτης και έμπορος που ίδρυσε την πρώτη ιδιωτική τοπική τράπεζα της Μάλτας, οραματίστηκε το παλάτι ως ένα «μίνι-Βερσαλλίες στη Μεσόγειο» και ως μνημείο της τέχνης και του πολιτισμού της Μάλτας.

Πόλεμος και σύγχρονες χρήσεις

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τα υπόγεια κελάρια του Palazzo Parisio άνοιξαν στο κοινό ως καταφύγια από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, προσφέροντας καταφύγιο στους ντόπιους. Μέρη του παλατιού προσαρμόστηκαν επίσης για χρήση ως νοσοκομείο κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Η μεγαλοπρέπεια και τα μοναδικά εσωτερικά του παλατιού το έχουν καταστήσει περιζήτητο χώρο γυρισμάτων, εμφανιζόμενο σε ταινίες όπως το «Cutthroat Island» και «Ο Κόμης του Μοντε Κρίστο» (2002).

Πρόσβαση του κοινού και σημερινός ρόλος

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σήμερα, το Palazzo Parisio και οι φημισμένοι περιφραγμένοι κήποι του είναι ανοιχτοί στο κοινό. Το ισόγειο, όπου στεγάζεται ένα εστιατόριο και μια αίθουσα τσαγιού, είναι προσβάσιμο κατά τις ώρες λειτουργίας, ενώ οι υπόλοιποι χώροι του παλατιού μπορούν να επισκεφθούν κατόπιν ραντεβού. Το παλάτι αποτελεί επίσης έναν δημοφιλή χώρο για γάμους, εκδηλώσεις και ξεναγήσεις, προσφέροντας στους επισκέπτες μια γεύση από τον τρόπο ζωής της ιστορικής αριστοκρατίας της Μάλτας και την καλλιτεχνική αξία των εσωτερικών χώρων και των κήπων του.

Πολιτιστική σημασία

Το Palazzo Parisio είναι καταχωρημένο ως ακίνητο 1ου βαθμού στο Εθνικό Μητρώο Πολιτιστικών Αγαθών της Μάλτας και παραμένει στην κατοχή της οικογένειας Scicluna.

Βασιλικό πρώην Ναυτικό Νοσοκομείο Bighi

" Συγκρότημα Bighi, Triq Marina, Il-Kalkara <https://goo.gl/maps/a2SBTVMsxvevNrKGA>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η κατηγορία στυλ του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1903	Νεοκλασικό	Διαδραστικό Επιστημονικό Κέντρο Esplora	Κυβέρνηση της Μάλτας	Βαθμός 2	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: https://www.kottonera.mt/things_to_do/royal-navy-hospital-bighi/

Το Βασιλικό Πρώην Ναυτικό Νοσοκομείο, γνωστό ως Νοσοκομείο Bighi, έχει ταξινομηθεί επίσημα ως στρατιωτικό κτίριο και αποτελεί έναν από τους πιο σημαντικούς ιστορικά ιατρικούς χώρους της Μάλτας. Βρίσκεται στην Καλκάρρα, με θέα στο Μεγάλο Λιμάνι, και διαδραμάτισε ζωτικό ρόλο στις επιχειρήσεις του βρετανικού στρατού στη Μεσόγειο για σχεδόν 140 χρόνια.

Ιστορική και αρχιτεκτονική σημασία

Ο σχεδιασμός του Νοσοκομείου Bighi αποδίδεται γενικά στον συνταγματάρχη (αργότερα υποστράτηγο) Sir George Whitmore (1775–1862), ο οποίος ηγήθηκε των Βασιλικών Μηχανικών από το 1811 έως το 1829. Το νοσοκομείο χτίστηκε στην τοποθεσία των κήπων του Palazzo Bichi, γνωστού επίσης ως Palazzo Salvatore, που βρίσκεται στον λόφο Salvatore. Ο θεμέλιος λίθος τοποθετήθηκε το 1830 και το νοσοκομείο ολοκληρώθηκε το 1832 με κόστος 20.000 λίρες, με νεοκλασική αρχιτεκτονική, σύγχρονα δωρικά στοιχεία και ψηλά πατώματα. Το συγκρότημα περιλάμβανε ξεχωριστές πτέρυγες και κτίρια, με μεταγενέστερες προσθήκες στις αρχές του 20ού αιώνα για την αντιμετώπιση της εξάπλωσης μολυσματικών ασθενειών.

Ρόλος στην στρατιωτική ιατρική

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Νοσοκομείο Bighi έγινε γρήγορα ο ακρογωνιαίος λίθος της βρετανικής ναυτικής ιατρικής περίθαλψης στη Μεσόγειο. Σχεδιάστηκε ειδικά για να παρέχει νοσηλευτική και ιατρική περίθαλψη σε θύματα εχθροπραξιών στην περιοχή, κερδίζοντας στη Μάλτα το παρατσούκλι «η νοσοκόμα της Μεσογείου». Το νοσοκομείο περιθάλπυε τραυματίες από μεγάλες συγκρούσεις, όπως ο Κριμαϊκός Πόλεμος, ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος (φιλοξενώντας κυρίως χιλιάδες τραυματίες από τη Γαλλία) και ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τη διάρκεια του οποίου υπέστη ζημιές από βομβαρδισμούς. Οι εγκαταστάσεις και η ιατρική περίθαλψή του θεωρούνταν από τις καλύτερες που υπήρχαν, με προσεγμένα χαρακτηριστικά όπως μεγάλες βεράντες και άφθονη κυκλοφορία αέρα για τους ασθενείς.

Μεταγενέστερη ιστορία και σημερινή χρήση

Αφού υπηρέτησε το Βασιλικό Ναυτικό μέχρι το 1970, το νοσοκομείο έκλεισε και στη συνέχεια μετατράπηκε για διάφορες εκπαιδευτικές χρήσεις, μεταξύ των οποίων ως επαγγελματική σχολή και γυμνάσιο. Τα τελευταία χρόνια, το ιστορικό νοσοκομειακό συγκρότημα έχει ανακαινιστεί προσεκτικά και σήμερα στεγάζει το Explora Interactive Science Centre, το εθνικό κέντρο επιστήμης και ανακάλυψης της Μάλτας. Ο χώρος φιλοξενεί επίσης τα κεντρικά γραφεία της Heritage Malta και το Εθνικό Κέντρο Συντήρησης και Αποκατάστασης, όπου πραγματοποιούνται εκτεταμένες εργασίες συντήρησης σε πολιτιστικά αντικείμενα της Μάλτας.

Πρόσβαση του κοινού

Σήμερα, το πρώην νοσοκομείο είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τις ώρες λειτουργίας του Επιστημονικού Κέντρου Explora. Οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν τόσο τις διαδραστικές επιστημονικές εκθέσεις όσο και τις μόνιμες εκθέσεις που τιμούν τη χρήση του κτιρίου ως ναυτικού νοσοκομείου, συμπεριλαμβανομένης της αρχιτεκτονικής του, της ιατρικής τεχνολογίας και των ιστοριών όσων υπηρέτησαν και νοσηλεύτηκαν εκεί.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Villa Roseville

"83 St Anthony St, Attard <https://goo.gl/maps/BPgx7EzctkJCkKDb7>"

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1902	Αρ Νουβό	Οίκος ευγηρίας	Ιδιωτική ιδιοκτησία	Κατηγορία 2	Όχι

Image source: Wikimedia Commons contributors

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Villa Rosa έχει ταξινομηθεί επίσημα ως κατοικία και αποτελεί ένα από τα σπάνια και εξαιρετικά παραδείγματα αρχιτεκτονικής Art Nouveau στη Μάλτα. Βρίσκεται στην πόλη Attard και φημίζεται για το ξεχωριστό της στυλ, τις πλούσιες διακοσμητικές λεπτομέρειες και την πολυεπίπεδη ιστορία της.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Η Villa Rosa κατασκευάστηκε σε δύο φάσεις: το ισόγειο χτίστηκε το 1912 σύμφωνα με τα σχέδια του Ιταλού αρχιτέκτονα Alessandro Manara, ενώ ο πρώτος όροφος προστέθηκε το 1921 από τον Μαλτέζο αρχιτέκτονα Emanuele Borg (1884–1964). Παρά το γεγονός ότι χτίστηκαν με διαφορά ετών και από διαφορετικούς αρχιτέκτονες, και οι δύο φάσεις διατήρησαν ένα συνεπές στυλ Art Nouveau, καθιστώντας τη Villa Rosa ένα από τα λίγα κτίρια αυτού του είδους στη Μάλτα. Το εξωτερικό της βίλας είναι διακοσμημένο με παράθυρα με γλυπτά λουλούδια και ζωγραφισμένα μοτίβα, που θυμίζουν τα Art Nouveau σπίτια που βρίσκονται σε πόλεις όπως οι Βρυξέλλες και η Αμβέρσα. Στο εσωτερικό, το σπίτι διαθέτει διακόσμηση αιγυπτιακού στυλ, μια μοντέρνα τάση της εποχής, και διαθέτει αυθεντικές οροφές από καλάμι και γύψο, οι οποίες έχουν διατηρηθεί προσεκτικά στην αρχική τους μορφή.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η βίλα περιλαμβάνει ειδικά σχεδιασμένες οροφές σε κάθε δωμάτιο, περίτεχνα μωσαϊκά και χαρακτηριστικές πόμολα, ακριβή αντίγραφα μεταλλικών εξαρτημάτων που σχεδιάστηκαν από τον Αντόνι Γκαουντί, προσθέτοντας στη μοναδική ατμόσφαιρα του κτιρίου.

Ιστορικό υπόβαθρο

Η Villa Rosa χτίστηκε αρχικά ως καλοκαιρινή κατοικία για τον Δρ. Walter Briffa και παρέμεινε στην οικογένεια Briffa μέχρι τη δεκαετία του 1970. Μετά από χρόνια εγκατάλειψης που ακολούθησαν τον θάνατο των θυγατέρων του Briffa, η βίλα έπεσε σε παρακμή, αλλά προστατεύτηκε ως εθνικό μνημείο βαθμού 2 και καταχωρήθηκε ως « » στο Εθνικό Μητρώο Πολιτιστικών Αγαθών των Νησιών της Μάλτας¹. Η φήμη της βίλας επηρεάστηκε από τοπικούς μύθους ότι ήταν καταραμένη ή στοιχειωμένη, με ιστορίες για μυστηριώδεις θανάτους μεταξύ των πρώτων κατοίκων της.

Αναστήλωση και σύγχρονη χρήση

Το 2009, η Villa Rosa ανακαινίστηκε και μετατράπηκε σε οίκο ευγηρίας, ο οποίος άνοιξε επίσημα το 2010. Σήμερα, το Roseville (όπως είναι επίσης γνωστό) προσφέρει υπηρεσίες διαμονής και προσωπικής φροντίδας, με δωμάτια σε τέσσερα επίπεδα, όμορφους κήπους και ένα παρεκκλήσι αφιερωμένο στον Άγιο Γεώργιο Πρέκα. Η ανακαίνιση διατήρησε πολλά

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

αρχικά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά, συμπεριλαμβανομένων των μοναδικών στοιχείων Art Nouveau και των διακοσμητικών οροφών.

Δημόσια πρόσβαση

Η Villa Rosa είναι ανοιχτή στο κοινό, αλλά οι επισκέψεις περιορίζονται γενικά σε όσους έχουν κλείσει ραντεβού ή σε επισκέπτες των ενοίκων του γηροκομείου. Η μετατροπή του κτιρίου σε μονάδα φροντίδας εξασφάλισε τη διατήρησή του και την εκτίμησή του από το κοινό, διατηρώντας παράλληλα τον ιστορικό του χαρακτήρα.

Κτίρια Balluta

George Borg Olivier St, St Julian's <https://goo.gl/maps/AR3tX9PJfb8vLw16>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1928	Ιταλικό αρ νουβό	Κατοικία	Ιδιωτική ιδιοκτησία	Κατηγορία 2	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons contributors

Το κτίριο Balluta έχει ταξινομηθεί επίσημα ως κατοικία και θεωρείται ευρέως ως ένα από τα πιο εμβληματικά παραδείγματα της αρχιτεκτονικής Art Nouveau στη Μάλτα. Με θέα στον κόλπο Balluta στο St Julian's, αυτή η εμβληματική πολυκατοικία σχεδιάστηκε από τον Giuseppe Psaila (1891–1960), έναν πρωτοπόρο αρχιτέκτονα της Μάλτας που άντλησε έμπνευση από κορυφαίες προσωπικότητες του ιταλικού Art Nouveau, όπως ο Raimondo D'Aronco και ο Ernesto Basile. Σε μια εποχή που ο νεοκλασικισμός κυριαρχούσε ακόμη στην αρχιτεκτονική της Μάλτας, το τολμηρό όραμα του Psaila ανέδειξε το κτίριο Balluta ως ένα μοναδικό και διαχρονικό αριστούργημα.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το κτίριο Balluta, που κατασκευάστηκε κατόπιν παραγγελίας του Μαρκήσιου John Scicluna, ολοκληρώθηκε το 1928 και αμέσως έγινε μία από τις πιο αριστοκρατικές διευθύνσεις στη Μάλτα. Το όνομα του κτιρίου προέρχεται από τις βελανιδιές (ballut στα μαλτέζικα) που κάποτε φύτευαν στην περιοχή μπροστά του, ένα χαρακτηριστικό που έδωσε επίσης το όνομά του στον κόλπο Balluta. Ο χώρος ήταν παλαιότερα αναβαθμιδωμένα χωράφια και μέρος των κήπων της Villa St Ignatius πριν αναπτυχθεί τη δεκαετία του 1920.

Η δομή αποτελείται από τρία αλληλοσυνδεδεμένα κάθετα κτίρια, το καθένα από τα οποία χαρακτηρίζεται από μακρά, τοξωτά ανοίγματα που προεξέχουν από την κύρια πρόσοψη και στέφονται με ακροκέραμα με σκαλισμένα rutti. Δίπλα σε αυτές τις καμάρες υπάρχουν σειρές διπλών παραθύρων και παραστάδων, με κάθε κτίριο να στέφεται από αέτωμα. Στα επιστύλια

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

κάτω από τα αετώματα είναι χαραγμένες οι επιγραφές «BALLUTA» (αριστερός όγκος), «BUILDINGS» (δεξιός όγκος) και «A.D. MCMXXVIII» (κεντρικός όγκος), που σηματοδοτεί την ημερομηνία ολοκλήρωσής του. Το κτίριο είναι κατασκευασμένο από τοπικό ασβεστόλιθο και είναι διακοσμημένο με περίτεχνα φυτικά και γεωμετρικά μοτίβα Art Nouveau, τόσο στο εξωτερικό όσο και σε όλο το εσωτερικό.

Πολυτελής διαβίωση και κοινωνικό κύρος

Κατά την ολοκλήρωσή του, το κτίριο Balluta περιλάμβανε μερικά από τα μεγαλύτερα και πιο πολυτελή διαμερίσματα στην Ευρώπη. Τα είκοσι διαμερίσματα διέθεταν ψηλά ταβάνια, ευρύχωρους χώρους διαβίωσης, κίνες και παραδοσιακά μαλτέζικα πλακάκια, γεγονός που τα έκανε ιδιαίτερα επιθυμητά μεταξύ της ελίτ της Μάλτας. Το κτίριο καθιερώθηκε γρήγορα ως μια διεύθυνση κύρους, με πολλούς από τους αρχικούς ενοικιαστές να είναι συνεργάτες του Μαρκήσιου Scicluna, μια κληρονομιά που συνεχίζεται, καθώς πολλά διαμερίσματα παραμένουν στα χέρια των κληρονόμων των ενοικιαστών μέχρι σήμερα.

Διατήρηση και σύγχρονη χρήση

Το κτίριο Balluta έχει αναγνωριστεί ως μνημείο 1ου βαθμού και έχει καταχωριστεί στον Εθνικό Κατάλογο Πολιτιστικών Αγαθών των Μαλτέζικων Νησιών, γεγονός που αντανακλά την εξαιρετική εθνική, αρχιτεκτονική και ιστορική του σημασία. Αν και το κτίριο παραμένει ανέπαφο και σε γενικές γραμμές σε καλή κατάσταση, τα τελευταία χρόνια έχουν πραγματοποιηθεί ορισμένες ανακαινίσεις για την αντιμετώπιση της φυσικής φθοράς της πρόσοψης και των εσωτερικών χώρων. Στο ισόγειο στεγάζονται διάφορα καφέ και εστιατόρια, καθιστώντας τους ημι-ιδιωτικούς χώρους προσβάσιμους στο κοινό. Ωστόσο, τα ίδια τα διαμερίσματα είναι ιδιωτικής ιδιοκτησίας και προσβάσιμα μόνο κατόπιν αιτήματος.

Πολιτιστική επίδραση

Το κτίριο Balluta αποτελεί μνημείο της δημιουργικότητας και του οράματος του Giuseppe Psaila, του οποίου το έργο συνέβαλε στην εισαγωγή και την καθιέρωση του Art Nouveau στη Μάλτα. Η κομψή πρόσοψή του, τα πολυτελή εσωτερικά του και η προνομακική του θέση συνεχίζουν να το καθιστούν σύμβολο της κομψότητας των αρχών του 20ού αιώνα και αρχιτεκτονικό στολίδι στο ταχέως αναπτυσσόμενο τοπίο του St Julian's.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αίθουσες Πολέμου Lascaris

Lascaris Ditch, Valletta <https://goo.gl/maps/ookxo3Z8RF1YJYie6>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1943	Χρηστικό	Μουσείο	Κυβέρνηση της Μάλτας	Όχι	Ναι

Πηγή εικόνας: Ryan Murdock

Τα Lascaris War Rooms έχουν χαρακτηριστεί επίσημα ως στρατιωτική ιδιοκτησία και αποτελούν ένα από τα σημαντικότερα και καλύτερα διατηρημένα μνημεία πολεμικής κληρονομιάς της Μάλτας. Βρίσκεται βαθιά κάτω από το οχυρό Lascaris στη Βαλέτα, αυτό το

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

υπόγειο συγκρότημα ήταν το νευραλγικό κέντρο των στρατιωτικών επιχειρήσεων των Συμμάχων στη Μεσόγειο κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και του Ψυχρού Πολέμου.

Ιστορική και στρατηγική σημασία

Η κατασκευή των Lascaris War Rooms ξεκίνησε το 1940, καθώς ο βρετανικός στρατός επεδίωκε να αξιοποιήσει και να επεκτείνει ένα δίκτυο σπηραγγών κάτω από τους Upper Barrakka Gardens και το Saluting Battery. Αυτές οι σήραγγες, που αρχικά είχαν σκαφτεί κατά την περίοδο των Ιπποτών του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη και χρησιμοποιούνταν ως καταλύματα σκλάβων, μετατράπηκαν σε ένα υπερσύγχρονο στρατιωτικό αρχηγείο, ικανό να αντέξει άμεσες βομβιστικές επιθέσεις και να λειτουργεί αυτόνομα κατά τη διάρκεια πολιορκίας. Το συγκρότημα ολοκληρώθηκε στις αρχές του 1943, ακριβώς την κατάλληλη στιγμή για να διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην άμυνα της Μάλτας και του ευρύτερου μεσογειακού θεάτρου επιχειρήσεων.

Από αυτούς τους χώρους, οι Βρετανοί συντόνιζαν την αεροπορική, χερσαία και ναυτική άμυνα του νησιού, καθώς και τις μεγάλες συμμαχικές επιχειρήσεις. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα «Lascaris War Rooms» λειτούργησαν ως το προκεχωρημένο συμμαχικό αρχηγείο για την «Επιχείρηση Husky», την εισβολή στη Σικελία το 1943, υπό τη διοίκηση του στρατηγού Αϊζενχάουερ, του ναυάρχου Κάνινγκχαμ, του στρατάρχη Μοντγκόμερι και του αεροναυάρχου Τέντερ. Ο χώρος ήταν εξοπλισμένος με ειδικές αίθουσες επιχειρήσεων για κάθε κλάδο των ενόπλων δυνάμεων, αίθουσα φιλτραρίσματος δεδομένων ραντάρ και εγκαταστάσεις ασφαλών επικοινωνιών. Στην ακμή του, πάνω από 1.000 άτομα εργάζονταν μέσα σε αυτή την υπόγεια «πόλη», η οποία διέθετε δικά της συστήματα ηλεκτροδότησης και εξαερισμού.

Ο Ψυχρός Πόλεμος και η εποχή του NATO

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τα Lascaris War Rooms συνέχισαν να λειτουργούν ως αρχηγείο του Μεσογειακού Στόλου του Βασιλικού Ναυτικού. Το συγκρότημα διαδραμάτισε ενεργό ρόλο κατά τη διάρκεια της Κρίσης του Σουέζ το 1956 και βρισκόταν σε πλήρη επιφυλακή κατά τη διάρκεια της Κρίσης των Πυραύλων της Κούβας το 1962, όταν υπήρχαν φόβοι για σοβιετική πυραυλική επίθεση κατά της Μάλτας. Το 1967, ο χώρος παραδόθηκε στο NATO και μετατράπηκε σε στρατηγικό Κέντρο Επικοινωνιών για την παρακολούθηση των σοβιετικών υποβρυχίων στη Μεσόγειο. Τα War Rooms παρέμειναν σε λειτουργία με αυτή την ιδιότητα μέχρι το κλείσιμό τους το 1977.

Δημόσια πρόσβαση και συντήρηση

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Τώρα υπό τη διαχείριση της Fondazzjoni Wirt Artna, οι αίθουσες πολέμου Lascaris έχουν ανακαινιστεί προσεκτικά και έχουν ξαναοίξει ως μουσείο, επιτρέποντας στους επισκέπτες να εξερευνήσουν τις αρχικές αίθουσες επιχειρήσεων, τους πίνακες σχεδιασμού, τον εξοπλισμό επικοινωνιών και ακόμη και την αίθουσα όπου σχεδιάστηκε η Επιχείρηση Husky. Ο χώρος είναι ανοιχτός στο κοινό κατά τις ώρες λειτουργίας του μουσείου, συνήθως καθημερινά από τις 10:00 έως τις 17:00, με διαθέσιμες ξεναγήσεις. Το μουσείο προσφέρει μια ζωντανή εικόνα του στρατηγικού ρόλου της Μάλτας κατά τη διάρκεια του πολέμου και της καθημερινής ζωής όσων υπηρέτησαν υπόγεια κατά τη διάρκεια μερικών από τις πιο κρίσιμες στιγμές του 20ού αιώνα.

Ζυθοποιείο Cisk

Mdina Road, Zone 2, Central Business District <https://goo.gl/maps/nk711YNyZrQbttNq7>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1929	Μοντερνιστικό	Εστιατόριο, γραφεία και συνεδριακοί χώροι	Simonds Farsons Cisk plc.	Όχι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: The Farsons Brewery Visitor Experience

Η ζυθοποιία Farsons Cisk έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως βιομηχανική ιδιοκτησία και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα μνημεία της βιομηχανικής κληρονομιάς και της ιστορίας της ζυθοποιίας στη Μάλτα. Ιδρύθηκε το 1928 και ήταν η πρώτη ζυθοποιία του νησιού, διαδραματίζοντας καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της κουλτούρας της μπύρας και της βιομηχανίας ποτών στη Μάλτα.

Ίδρυση και αρχιτεκτονική σημασία

Η αρχική ζυθοποιία σχεδιάστηκε από τον Lewis Victor Farrugia, έναν επιχειρηματία και αρχιτέκτονα που ίδρυσε την L. Farrugia & Sons, γνωστή ως Farsons, στα τέλη της δεκαετίας του 1920. Η αρχιτεκτονική όραση του Farrugia ήταν καινοτόμος για την εποχή της: η ζυθοποιία, που κατασκευάστηκε το 1950 στο Mgiehel, ήταν ένα από τα πρώτα μεγάλης κλίμακας κτίρια από σκυρόδεμα της Μάλτας, σχεδιασμένο έτσι ώστε τα μηχανήματα ζυθοποιίας να καθορίζουν τη διάταξη και τη μορφή της ίδιας της κατασκευής. Η βιομηχανική διαδικασία και τα μηχανήματα του κτιρίου ήταν τόσο αναπόσπαστα στοιχεία που επηρέασαν το ίδιο το σχήμα και την κατασκευή της εγκατάστασης, μια σπάνια προσέγγιση στον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό της εποχής. Η πρόσοψη της ζυθοποιίας, με την κιονοστοιχία μήκους 200 μέτρων, είναι ένα διατηρητέο κτίριο βαθμού 2, που παρουσιάζει ομοιότητες με

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

την αρχιτεκτονική Art Deco και αναγνωρίζεται ως σημαντικό μνημείο βιομηχανικής κληρονομιάς.

Ο ανταγωνισμός στη ζυθοποιία και η γέννηση της «Cisk»

Λίγο μετά την κυκλοφορία της πρώτης μπίρας της Farsons το 1928, ο Μαρκήσιος John Scicluna άνοιξε το Malta Export Brewery σε κοντινή απόσταση, εισάγοντας τις λάγκερ «Cisk» Pilsner και Munchener. Το όνομα «Cisk» ανάγεται στον Μαρκήσιο Τζουζέπε Σικλούνα, ο οποίος ίδρυσε την πρώτη ιδιωτική τράπεζα της Μάλτας το 1840. Ο τοπικός πληθυσμός, που δεν ήταν εξοικειωμένος με την αγγλική λέξη «cheque», άρχισε να την αποκαλεί «cisk», η οποία έγινε το παρατσούκλι του Μαρκήσιου και, τελικά, το εμπορικό σήμα της πιο δημοφιλούς λάγκερ της Μάλτας.

Για δύο δεκαετίες, η Farsons και η Malta Export Brewery ήταν σκληροί ανταγωνιστές. Το 1948, αναγνωρίζοντας τα οφέλη της ενότητας σε μια μικρή αγορά, οι δύο ζυθοποιίες συγχωνεύτηκαν για να σχηματίσουν τη Simonds Farsons Cisk Ltd., συνδυάζοντας την εμπειρογνομosύνη και τους πόρους τους για να κυριαρχήσουν στη βιομηχανία ποτών της Μάλτας.

Ανάπτυξη, καινοτομία και κληρονομιά

Η ζυθοποιία συνέχισε να επεκτείνεται, προσθέτοντας νέες εγκαταστάσεις και υιοθετώντας τεχνολογικές εξελίξεις. Το 1950, υπό τη διεύθυνση του Lewis V. Farrugia, εγκαινιάστηκε μια υπερσύγχρονη ζυθοποιία στο Mriehel, εδραιώνοντας περαιτέρω τη φήμη της Farsons για καινοτομία και ποιότητα. Η εταιρεία διαφοροποίησε τη γκάμα των προϊόντων της και έγινε ηγέτης στην αγορά ποτών, εξάγοντας τη ναυαρχίδα της, την Cisk Lager, και άλλες μάρκες διεθνώς.

Σήμερα, το αρχικό συγκρότημα της ζυθοποιίας έχει αναδιαμορφωθεί σε Trident Park, έναν χώρο πολλαπλών χρήσεων, εμπορικό και πολιτιστικό, που τιμά την κληρονομιά της ζυθοποιίας ενώ ενσωματώνει σύγχρονες οικολογικές και τεχνολογικές καινοτομίες. Το Brewhouse, μέρος του συγκροτήματος, στεγάζει πλέον το The Farsons Brewery Experience, ένα μουσείο και κέντρο επισκεπτών που αφηγείται την ιστορία της μαλτέζικης ζυθοποιίας και της κληρονομιάς της Farsons.

Δημόσια πρόσβαση

Οι εγκαταστάσεις της ζυθοποιίας Farsons Cisk είναι ανοιχτές στο κοινό με διάφορους τρόπους. Οι επισκέπτες μπορούν να επισκεφθούν το εστιατόριο και το μπαρ στον τελευταίο όροφο, το «The Cisk Tap», κατά τις ώρες λειτουργίας, και να εξερευνήσουν την ιστορία της ζυθοποιίας μέσω ξεναγήσεων στο «The Farsons Brewery Experience». Οι χώροι γραφείων και οι αθλητικές εγκαταστάσεις είναι προσβάσιμοι κατόπιν ραντεβού ή με συνδρομή.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Βασιλική του Χριστού Βασιλιά

Lampuka Street, Paola <https://goo.gl/maps/4xTGwtDDxkfD3bYp7>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1967	Νεοκλασική	Εκκλησία	Αρχιεπισκοπή της Μάλτας	Όχι	Όχι

Πηγή εικόνας: Church Trails of Malta

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Βασιλική του Χριστού Βασιλιά είναι επίσημα χαρακτηρισμένη ως θρησκευτικό κτίριο και αποτελεί μνημειακό ορόσημο στην Πάολα της Μάλτας. Σχεδιασμένη από τον Ġużè d'Amato (1886–1963), έναν εξέχοντα Μαλτέζο αρχιτέκτονα γνωστό για την πρωτοποριακή χρήση του οπλισμένου σκυροδέματος στην εκκλησιαστική αρχιτεκτονική, η βασιλική αποτελεί παράδειγμα συνδυασμού μπαρόκ και νεοκλασικού ρυθμού. Ο Ντ'Αμάτο, αν και δεν είχε επίσημη αρχιτεκτονική εκπαίδευση, είχε βαθιά πάθος για τον σχεδιασμό εκκλησιών και διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην εισαγωγή σύγχρονων τεχνικών κατασκευής στα θρησκευτικά κτίρια της Μάλτας.

Ιστορικό υπόβαθρο

Η ενορία της Paola, γνωστή τοπικά ως Raġal Ġdid, ιδρύθηκε το 1910 από τον Αρχιεπίσκοπο Pietro Pace. Αρχικά, η εκκλησία του Αγίου Ουμπαλντέσκα του 17ου αιώνα χρησίμευε ως ενοριακή εκκλησία. Ωστόσο, καθώς ο πληθυσμός αυξανόταν, το 1924 καταρτίστηκαν σχέδια για μια μεγαλύτερη εκκλησία που θα εξυπηρετούσε καλύτερα την κοινότητα. Ο θεμέλιος λίθος τοποθετήθηκε εκείνη τη χρονιά και στην κατασκευή συμμετείχαν τοπικοί τεχνίτες και λιθοξόοι, με τις εργασίες να συνεχίζονται για αρκετές δεκαετίες. Η εκκλησία άρχισε να λειτουργεί ως ενοριακή εκκλησία το 1936 και εγκαινιάστηκε επίσημα και αφιερώθηκε στον Χριστό Βασιλιά στις 3 Ιουνίου 1967.

Αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά

Ο σχεδιασμός της βασιλικής ξεχωρίζει για τις επιβλητικές διαστάσεις της, μήκους 250 ποδιών και πλάτους 100 ποδιών, καθώς και για τη μεγαλοπρεπή πρόσοψή της, η οποία διαθέτει μια στοά πλάτους 30 μέτρων που στηρίζεται από έξι σύγχρονες ιωνικές κολόνες. Τρεις μεγάλες εισόδους παρέχουν πρόσβαση, πλαισιωμένες από αγάλματα του Αγίου Ιωσήφ και της Παναγίας (), τα οποία φιλοτεχνήθηκαν το 1926 από τον Antonio Zammit. Στο εσωτερικό, η εκκλησία διαθέτει δέκα βωμούς, ένα ονομαστικό άγαλμα του Χριστού Βασιλιά στην αψίδα και μια ποικιλία έργων τέχνης και αγαλμάτων που έχουν δημιουργηθεί από διάσημους Μαλτέζους καλλιτέχνες, όπως οι John Spiteri Sacco, Gianni Bonnici και Wistin Camilleri. Η χρήση οπλισμένου σκυροδέματος ήταν καινοτόμος για την εποχή της, συμβάλλοντας στη στιβαρή δομή της βασιλικής και επιτρέποντας τη δημιουργία των ευρύχωρων εσωτερικών χώρων της.

Αναγόρευση σε Βασιλική

Στις 5 Απριλίου 2020, το Βατικανό εξέδωσε διάταγμα με το οποίο αναγόρευσε την Εκκλησία του Χριστού Βασιλιά σε Μικρή Βασιλική, ένας τίτλος που υπογραμμίζει τη σημασία της τόσο από πνευματική όσο και από αρχιτεκτονική άποψη. Αυτή η τιμή συνδέει την εκκλησία πιο

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

στενά με τον Πάπα και την ευρύτερη Καθολική Εκκλησία, και συνοδεύεται από ειδικά προνόμια, όπως η χορήγηση πλήρους άφεσης αμαρτιών σε επισκέπτες που πληρούν ορισμένες πνευματικές προϋποθέσεις.

Πρόσβαση του κοινού

Η Βασιλική του Χριστού Βασιλιά είναι ανοιχτή στο κοινό κατά τις ώρες λειτουργίας της εκκλησίας και για την τέλεση της Καθολικής Λειτουργίας. Παραμένει ένα σημείο αναφοράς για την τοπική κοινότητα και ένα εξαιρετικό παράδειγμα της εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής της Μάλτας του 20ού αιώνα.

Δημοτικό Σχολείο της Κάλα

[I-Isqof M. Buttigieg Street, Qala https://goo.gl/maps/z7umqAUNpJXgfVS77](https://goo.gl/maps/z7umqAUNpJXgfVS77)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1960	Μοντερνιστικό	Σχολή	Κυβέρνηση της Μάλτας	Όχι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Buildingsofmalta.com

Το Δημοτικό Σχολείο της Κάλα έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως εκπαιδευτικό κτίριο και αποτελεί ορόσημο της μοντερνιστικής αρχιτεκτονικής στο Γκόζο. Το σχολείο σχεδιάστηκε από τον Joseph G. Huntingford (1926–1994), έναν Μαλτέζο αρχιτέκτονα, πολιτικό μηχανικό και πολεοδόμο, γνωστό για τα μοντερνιστικά του έργα, ιδίως για διάφορα σχολεία που χτίστηκαν στο Γκόζο τη δεκαετία του 1950, ενώ εργαζόταν στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων. Ο Huntingford είχε σημαντική δημιουργική ελευθερία κατά τη διάρκεια της θητείας του στο Γκόζο, με αποτέλεσμα να δημιουργήσει καινοτόμα σχέδια που έφεραν την αρχιτεκτονική των μαλτέζικων σχολείων σε ευθυγράμμιση με τις διεθνείς τάσεις της εποχής.

Ιστορικό και εκπαιδευτικό πλαίσιο

Η κατασκευή του Δημοτικού Σχολείου της Κάλα ήταν άμεσο αποτέλεσμα του Νόμου για την Εκπαίδευση του 1946, ο οποίος καθιέρωσε την υποχρεωτική φοίτηση στο σχολείο μέχρι την ηλικία των 14 ετών και είχε ως στόχο την παροχή ενός σχολείου σε κάθε πόλη και χωριό της Μάλτας και του Γκόζο. Ο νόμος αυτός σηματοδότησε μια σημαντική αλλαγή στην εκπαιδευτική πολιτική της Μάλτας, ανταποκρινόμενος τόσο στις μεταπολεμικές κοινωνικές ανάγκες όσο και στην αυξανόμενη ζήτηση για καθολική πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Το Δημοτικό Σχολείο της Κάλα εγκαινιάστηκε από τον Πρίγκιπα Φίλιππο στις 27 Απριλίου 1960

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

και θεωρήθηκε το αριστούργημα του Χάντινγκφορντ, αντανakλώντας τη δέσμευση της Μάλτας για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και σύγχρονα αρχιτεκτονικά πρότυπα.

Αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά

Το σχολείο της Κάλα ξεχωρίζει για τη διαρρύθμισή του, η οποία αποτελείται από μια σειρά κτιριακών πτερύγων κάθετων προς τον δρόμο, που συνδέονται μεταξύ τους με ανοιχτούς, στεγασμένους διαδρόμους. Οι αίθουσες διδασκαλίας είναι οργανωμένες σε δύο ορόφους, ο καθένας με το δικό του δωμάτιο πόρων και ανοιχτές αυλές, που χωρίζονται από διαμορφωμένους κήπους. Αυτός ο σχεδιασμός μεγιστοποίησε το φυσικό φως και τον αερισμό και ενσωμάτωσε τους εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους, μια προσέγγιση σύμφωνη με το Διεθνές Στυλ και σπάνια στη Μάλτα εκείνη την εποχή. Η χρήση οπλισμένου σκυροδέματος από τον Huntingford και η προσοχή στις δομές σκίασης ήταν ιδιαίτερα καινοτόμες, ανταποκρινόμενες στο τοπικό κλίμα και στις εκπαιδευτικές ανάγκες.

Κληρονομιά και αντιπαραθέσεις

Παρά την αρχιτεκτονική του σημασία, το Δημοτικό Σχολείο της Κάλα κατεδαφίστηκε εν μέρει το 2006 για να δημιουργηθεί χώρος για νέες εκπαιδευτικές εγκαταστάσεις, μια κίνηση που προκάλεσε έντονη καταδίκη από το Επιμελητήριο Αρχιτεκτόνων και τις αρχές πολιτιστικής κληρονομιάς. Τόνισαν τη μοναδική θέση του κτιρίου ως ένα από τα καλύτερα παραδείγματα μοντέρνας αρχιτεκτονικής της Μάλτας και υποστήριξαν τη διατήρησή του ως μέρος της καλλιτεχνικής και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της χώρας. Σημαντικά τμήματα της αρχικής δομής εξακολουθούν να στέκονται όρθια, ως μαρτυρία του οράματος του Huntingford και των εκπαιδευτικών φιλοδοξιών της εποχής.

Δημόσια πρόσβαση

Σήμερα, ο χώρος είναι ανοιχτός στο κοινό κατόπιν ραντεβού κατά τις σχολικές ώρες, συνεχίζοντας την παράδοσή του ως κέντρο μάθησης και κοινοτικής συμμετοχής.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

1. Ελλάδα

Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών

Οκτωβρίου 28, 44, [Αθήνα](#) 106 82, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1889	Νεοκλασικό	Μουσείο	Ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού	Δεν ισχύει	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Λυδία Γρίβα

Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας είναι επίσημα χαρακτηρισμένο ως μουσείο και θεωρείται ευρέως ως ένα από τα σημαντικότερα ιδρύματα στον κόσμο για τη διατήρηση και την έκθεση αρχαίων ελληνικών αντικειμένων. Το μουσείο σχεδιάστηκε από τον Παναγία Καλκό (1818–1875), έναν από τους πρώτους Έλληνες αρχιτέκτονες του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Ο Καλκός, που σπούδασε στο Μόναχο, ήταν εκπρόσωπος του αυστηρού νεοκλασικισμού και συνέβαλε σε πολλά από τα πιο χαρακτηριστικά νεοκλασικά κτίρια της Αθήνας, τόσο δημόσια όσο και ιδιωτικά, πολλά από τα οποία στέκονται ακόμη και σήμερα.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Η κατασκευή του μουσείου ξεκίνησε το 1866, σύμφωνα με σχέδια του Λούντβιχ Λάνγκε, τα οποία αργότερα αναθεωρήθηκαν από τον Κάλκο, ο οποίος διετέλεσε κύριος αρχιτέκτονας και επέβλεψε τα έργα μέχρι τον θάνατό του. Πρόσθετες τροποποιήσεις έγιναν από τους αρχιτέκτονες Αρμόδιο Βλάχο και Ερνστ Ζίλερ. Ο επιβλητικός νεοκλασικός σχεδιασμός του κτιρίου, με τη μεγαλοπρεπή πρόσοψή του και τους κήπους που κοσμούνται με γλυπτά, είχε ως στόχο να εναρμονίζεται με τα κλασικά αντικείμενα που στεγάζει. Το μουσείο άνοιξε

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

επίσημα τις πόρτες του στο κοινό το 1889, παρουσιάζοντας μόνιμες συλλογές που περιλάμβαναν προϊστορικά αρχαιολογικά ευρήματα και γλυπτά.

Συλλογές και ρόλος του μουσείου

Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο ιδρύθηκε το 1829, αρχικά στην Αίγινα, πριν μεταφερθεί στην Αθήνα. Έκτοτε έχει εξελιχθεί στο πλουσιότερο αποθετήριο αρχαιολογικών ευρημάτων της ελληνικής αρχαιότητας στον κόσμο, με συλλογές που καλύπτουν την περίοδο από την 6η χιλιετία π.Χ. έως τον 4ο αιώνα μ.Χ. Οι συλλογές αυτές περιλαμβάνουν θησαυρούς από την Ελλάδα, την Κύπρο, την Αίγυπτο, την Ιταλία και άλλες περιοχές, προσφέροντας μια ολοκληρωμένη εικόνα του αρχαίου ελληνικού κόσμου και των συνδέσεών του σε ολόκληρη την ανατολική Μεσόγειο.

Προστασία και κληρονομιά κατά τη διάρκεια του πολέμου

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το μουσείο παρέμεινε κλειστό για το κοινό. Προβλέποντας πιθανή καταστροφή ή λεηλασία, τα αρχαιολογικά ευρήματα σφραγίστηκαν σχολαστικά σε προστατευτικά κιβώτια και θάφτηκαν στα υπόγεια του μουσείου και σε άλλες ασφαλείς τοποθεσίες. Αυτό το σχέδιο, που επινοήθηκε από το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού και υλοποιήθηκε από το προσωπικό του μουσείου, εξασφάλισε τη διατήρηση της ανεκτίμητης κληρονομιάς της Ελλάδας κατά τη διάρκεια της κατοχής. Μετά τον πόλεμο, το μουσείο άνοιξε ξανά το 1945 και οι συλλογές εκτέθηκαν σταδιακά εκ νέου.

Σύγχρονες εξελίξεις και πρόσβαση του κοινού

Το μουσείο έχει υποστεί αρκετές επεκτάσεις και ανακαινίσεις, συμπεριλαμβανομένης μιας σημαντικής ανακαίνισης που ολοκληρώθηκε το 2004 και των εν εξελίξει σχεδίων για μια υπόγεια επέκταση 20.000 τετραγωνικών μέτρων που αναμένεται να ολοκληρωθεί έως το 2028. Σήμερα, το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τις κανονικές ώρες λειτουργίας του μουσείου, ενώ παραμένει κλειστό στις μεγάλες δημόσιες αργίες. Συνεχίζει να λειτουργεί ως κορυφαίο κέντρο αρχαιολογικής έρευνας, εκπαίδευσης και πολιτιστικών ανταλλαγών, φιλοξενώντας τόσο μόνιμες όσο και προσωρινές εκθέσεις.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αίθουσα Ζάππειο

Λεωφ. Βασιλίσσης Όλγας, [Αθήνα](#) 105 57, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1888	Νεοκλασικό	Συνεδριακό και Εκθεσιακό Κέντρο για δημόσιους και ιδιωτικούς σκοπούς.	Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού	Δεν ισχύει	Όχι

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons

Το Ζάππειο έχει ταξινομηθεί επίσημα ως αθλητικός χώρος και αποτελεί ένα από τα πιο σημαντικά νεοκλασικά μνημεία της Αθήνας. Σχεδιασμένο από τον Δανό αρχιτέκτονα βαρόνο Θεόφιλο Έντβαρντ φον Χάνσεν (1813–1891), ο οποίος ήταν γνωστός για το έργο του τόσο στην Αθήνα όσο και στη Βιέννη, το Ζάππειο αποτελεί παράδειγμα της ακμής του

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

νεοκλασικισμού και του ιστορικισμού του 19ου αιώνα. Ο σχεδιασμός του Χάνσεν χαρακτηρίζεται από μια μεγαλοπρεπή κορινθιακή στοά και μια αρμονική οργάνωση των εσωτερικών χώρων, συμπεριλαμβανομένου ενός μοναδικού κυκλικού ατρίου με αγάλματα Καρυάτιδων, που αντανακλά την κυριαρχία του στις κλασικές αρχιτεκτονικές μορφές.

Ιστορική και Ολυμπιακή Σημασία

Το Ζάππειο σχεδιάστηκε ως το πρώτο κτίριο στον κόσμο που κατασκευάστηκε ειδικά για την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων. Ο θεμέλιος λίθος του τοποθετήθηκε το 1874 και το κτίριο εγκαινιάστηκε το 1888, κυρίως χάρη στο όραμα και τη χρηματοδότηση του ευεργέτη Ευάγγελου Ζάππα. Βρίσκεται δίπλα στους Εθνικούς Κήπους και κοντά στο Παναθηναϊκό Στάδιο, ενώ προοριζόταν να φιλοξενεί εκθέσεις και τελετές που θα αναβίωναν τις αρχαίες ελληνικές παραδόσεις.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων το 1896, η Αίθουσα του Ζαπείου χρησίμευσε ως η κύρια αίθουσα ξιφασκίας, σηματοδοτώντας τη θέση της στην ιστορία του αθλητισμού. Αργότερα χρησιμοποιήθηκε ως Ολυμπιακό Χωριό για τους Ενδιάμεσους Αγώνες του 1906 και ως Ολυμπιακό Κέντρο Τύπου κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004. , το Ζάππειο έχει φιλοξενήσει επίσης σημαντικές πολιτικές εκδηλώσεις, όπως την υπογραφή της ένταξης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα το 1979.

Αρχιτεκτονική και τρέχουσα χρήση

Η Αίθουσα του Ζαπείου είναι ιστορικό μνημείο Κατηγορίας Α, το υψηλότερο επίπεδο προστασίας για τα διατηρητέα μνημεία στην Ελλάδα. Αυτή η ιδιότητα διασφαλίζει ότι οποιοσδήποτε μετατροπές, επισκευές ή εργασίες αποκατάστασης πρέπει να ακολουθούν αυστηρά τις κατευθυντήριες γραμμές που έχει θέσει το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού. Η νεοκλασική αρχιτεκτονική του κτιρίου, με τις κορινθιακές κολόνες, τα γλυπτά διακοσμητικά στοιχεία και το μεγαλοπρεπές αίθριο, αποτίει φόρο τιμής στους αρχαίους ελληνικούς ναούς και τις βασιλικές.

Σήμερα, το Ζάππειο λειτουργεί ως σημαντικό συνεδριακό και εκθεσιακό κέντρο, φιλοξενώντας δημόσιες και ιδιωτικές εκδηλώσεις καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Οι 25 αίθουσές του ποικίλλουν σε μέγεθος και χρησιμοποιούνται για εκθέσεις, συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Οι γύρω Κήποι του Ζάππειου προσφέρουν ένα γαλήνιο περιβάλλον με αγάλματα και διαμορφωμένα μονοπάτια, ενισχύοντας την ελκυστικότητα του χώρου ως τόπου χαλάρωσης και πολιτιστικής δραστηριότητας.

Πρόσβαση

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Ζάππειο είναι ανοιχτό στο κοινό, με γενικές ώρες λειτουργίας από τις 8 π.μ. έως τις 8 μ.μ. καθημερινά, αν και αυτές μπορεί να διαφέρουν ανάλογα με την εποχή και τις προγραμματισμένες εκδηλώσεις ή εκθέσεις. Οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν το κτίριο και τους κήπους του, αλλά η πρόσβαση μπορεί να περιοριστεί κατά τη διάρκεια ειδικών εκδηλώσεων.

Ακαδημία Αθηνών

Λεωφ. Ελευθερίου Βενιζέλου 28, [Αθήνα](#) 106 79, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1926	Νεοκλασικό	Ερευνητικό Ίδρυμα	Υπουργείο Παιδείας	Δεν ισχύει	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Thomas Wolf (www.foto-tw.de), CC BY-SA 3.0 DE

Η Ακαδημία Αθηνών έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως εκπαιδευτικό κτίριο και αποτελεί ένα από τα πιο εμβληματικά νεοκλασικά μνημεία της Ελλάδας. Σχεδιασμένη από τον βαρόνο Theophil Edvard von Hansen (1813–1891), έναν Δανό αρχιτέκτονα που φημίζεται για τα σημαντικά έργα του στην Αθήνα και τη Βιέννη, η Ακαδημία αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα του νεοκλασικισμού και του ιστορισμού του 19ου αιώνα. Το όραμα του Χάνσεν, που υλοποιήθηκε σε μάρμαρο και διακοσμήθηκε με κλασικά μοτίβα, έχει καταστήσει το κτίριο της Ακαδημίας σύμβολο της ελληνικής πνευματικής και πολιτιστικής κληρονομιάς.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Η κατασκευή της Ακαδημίας Αθηνών ξεκίνησε το 1859, αλλά η πρόοδος σταματούσε επανειλημμένα λόγω πολιτικών αναταραχών, πολέμων και οικονομικών περιορισμών. Το

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Έργο ολοκληρώθηκε τελικά στις αρχές του 20ού αιώνα, χάρη στη γενναιόδωρη υποστήριξη πλούσιων Ελλήνων ευεργετών, όπως ο Ανδρέας Σύγκρος και ο Ιωάννης Αγγελάκης. Ο σχεδιασμός του κτιρίου αντλεί έμπνευση από τους αρχαίους ελληνικούς ναούς, με μια μεγαλοπρεπή πρόσοψη με κιονοστοιχία, περίτεχνα γλυπτά διακοσμητικά στοιχεία και ένα άγαλμα της Αθηνάς στην οροφή, το οποίο λέγεται ότι έχει ως πρότυπο τη φημισμένη Αθηνά Παρθένο του Παρθενώνα. Φημολογείται επίσης ότι η συνολική δομή του κτιρίου έχει εμπνευστεί από το Πάνθεον της Ρώμης, ενισχύοντας περαιτέρω τη θέση του ως αρχιτεκτονικού αριστουργήματος.

Η Ακαδημία αποτελεί μέρος της λεγόμενης «Αθηναϊκής Τριλογίας» νεοκλασικών κτιρίων στην οδό Πανεπιστημίου, μαζί με το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και την Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας, όλα σχεδιασμένα από τον Χάνσεν ή τον αδελφό του, Κρίστιαν Χάνσεν.

Παραδόσεις και θρύλοι

Η Ακαδημία Αθηνών είναι βουτηγμένη στην παράδοση και τη λαογραφία, γεγονός που προσθέτει στη μυστικότητα και την πολιτιστική της σημασία:

- Φιλοθεού Παράδοση: Κάθε χρόνο, στις 8 Φεβρουαρίου, η Ακαδημία διοργανώνει τη «Φιλοθεού Παράδοση», μια τελετουργική πομπή που αναπαριστά τη μεταβίβαση της ιδιοκτησίας από το Μοναστήρι Φιλοθέου του Αγίου Όρους στο ελληνικό κράτος. Μοναχοί, ιερείς και αξιωματούχοι μεταφέρουν ένα αντίγραφο της αρχικής πράξης δωρεάς από το μοναστήρι στην Ακαδημία, τιμώντας μια παράδοση που χρονολογείται από τον 19ο αιώνα.
- Η κατάρα του Σίνα: Σύμφωνα με τον μύθο, ο Σίμονας Σίνας, ο Έλληνας φιλόσοφος που δώρισε το οικόπεδο για την Ακαδημία, έριξε κατάρα στην ιδιοκτησία, διακηρύσσοντας ότι όποιος διαταράξει τα θεμέλιά της θα υποστεί ατυχία. Αυτή η ιστορία αναφέρεται συχνά ως ο λόγος για τον οποίο τα θεμέλια του κτιρίου δεν επισκευάστηκαν ή ανακαινίστηκαν ποτέ, ακόμη και όταν παρουσίαζαν σημάδια φθοράς στις αρχές του 20ού αιώνα.
- Αρχιτεκτονικοί μύθοι: Πολλές ιστορίες περιβάλλουν το σχεδιασμό του κτιρίου, συμπεριλαμβανομένων ισχυρισμών ότι το άγαλμα της Αθηνάς στην οροφή είναι εμπνευσμένο από την Αθηνά Παρθένο του Παρθενώνα και ότι οι αναλογίες του κτιρίου θυμίζουν αυτές του ρωμαϊκού Πάνθεον. Αυτοί οι μύθοι έχουν συμβάλει στην καθιέρωση της Ακαδημίας ως πολιτιστικού και αρχιτεκτονικού συμβόλου στην Ελλάδα.

Νομική προστασία και συντήρηση

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Ακαδημία Αθηνών είναι καταχωρημένη στο Εθνικό Μητρώο Μνημείων της Ελλάδας και προστατεύεται ως «Μνημείο Εξαιρετικής Σημασίας», ο υψηλότερος βαθμός προστασίας πολιτιστικής κληρονομιάς στην Ελλάδα. Αυτή η χαρακτηρισμός σημαίνει ότι το κτίριο θεωρείται ότι έχει εξαιρετική πολιτιστική και ιστορική αξία. Οποιοσδήποτε μετατροπές, επισκευές ή εργασίες αποκατάστασης πρέπει να ρυθμίζονται αυστηρά και να εγκρίνονται από το Υπουργείο Πολιτισμού της Ελλάδας, σύμφωνα με αυστηρά πρότυπα συντήρησης για τη διατήρηση των ιστορικών και αρχιτεκτονικών χαρακτηριστικών του.

Πρόσβαση του κοινού

Η Ακαδημία Αθηνών είναι ανοιχτή στο κοινό μόνο κατόπιν ραντεβού, διασφαλίζοντας ότι οι επισκέψεις διαχειρίζονται με τρόπο που προστατεύει την ακεραιότητα του κτιρίου και διατηρεί την αξιοπρεπή ατμόσφαιρά του. Οι ξεναγήσεις προσφέρουν στους επισκέπτες την ευκαιρία να εκτιμήσουν τη νεοκλασική μεγαλοπρέπεια του κτιρίου, τις θρυλικές παραδόσεις του και τον συνεχιζόμενο ρόλο του ως κέντρου ακαδημαϊκής αριστείας.

Μουσείο Μπενάκη

Οδός Κουμπάρη 1 & Λεωφόρος Βασ. Σοφίας, 106 74 [Αθήνα](#), Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο αποτελεί μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1867	Νεοκλασικό	Μουσείο	Ελληνική Κυβέρνηση	Δεν ισχύει	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Palickap, CC BY-SA 4.0

Η Οικία της Οικογένειας Μπενάκη, που σήμερα αποτελεί το κεντρικό κτίριο του Μουσείου Μπενάκη, αποτελεί σημαντικό δείγμα της ελληνικής αρχιτεκτονικής του 19ου αιώνα και προστατεύεται επίσημα από τη νομοθεσία για την πολιτιστική κληρονομιά της Ελλάδας. Η έπαυλη σχεδιάστηκε αρχικά από τον Σταμάτιο Κλεάνθη (1802–1862), έναν εξέχοντα Έλληνα αρχιτέκτονα, γνωστό για τη συμβολή του στο αναγεννησιακό κίνημα στην Αθήνα, όταν οι αρχιτέκτονες αντλούσαν έμπνευση από τις μορφές και τα μοτίβα της αρχαίας ελληνικής αρχιτεκτονικής. Ο Κλεάνθης διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του αστικού τοπίου της νέας πρωτεύουσας μετά τον Ελληνικό Αγώνα της Ανεξαρτησίας, και το έργο του στην έπαυλη των Μπενάκη αντανακλά τη νεοκλασική κομψότητα και μεγαλοπρέπεια της εποχής.

Η οικογένεια Μπενάκη και η ίδρυση του Μουσείου

Η οικογένεια Μπενάκη ήταν μία από τις πιο εξέχουσες οικογένειες της ελληνικής κοινωνίας, με βαθιά εμπλοκή στην πολιτιστική και πολιτική ζωή της χώρας. Το 1929, ο Αντώνης Μπενάκης, γιος του Εμμανουήλ Μπενάκη, πραγματοποίησε μια ιστορική δωρεά της οικογενειακής έπαυλης στο ελληνικό κράτος. Αυτή η πράξη γενναιοδωρίας επέτρεψε τη δημιουργία του Μουσείου Μπενάκη, το οποίο άνοιξε επίσημα τις πόρτες του το 1930 υπό

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

την αιγίδα του Συλλόγου Μουσείου Μπενάκη, ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού που ιδρύθηκε για να επιβλέπει τη λειτουργία και την ανάπτυξη του μουσείου.

Επέκταση και ανάπτυξη

Οι συλλογές και οι εγκαταστάσεις του μουσείου έχουν επεκταθεί σημαντικά κατά τη διάρκεια των δεκαετιών. Τις δεκαετίες του 1950 και του 1960, το Μουσείο Μπενάκη απέκτησε αρκετές γειτονικές ιδιοκτησίες, συμπεριλαμβανομένης της πρώην οικίας του φημισμένου Έλληνα ζωγράφου Νικολάου Γύζη. Αυτές οι αποκτήσεις επέτρεψαν στο μουσείο να διευρύνει τις εκθέσεις του, ιδίως στον τομέα της ελληνικής τέχνης, και να προσφέρει περισσότερο χώρο για τις συνεχώς αυξανόμενες συλλογές του.

Ένα σημαντικό ορόσημο στην ανάπτυξη του μουσείου σημειώθηκε στις αρχές του 21ου αιώνα, με ένα φιλόδοξο έργο ανακαίνισης και επέκτασης που ολοκληρώθηκε το 2013. Αυτό περιελάμβανε την κατασκευή ενός νέου κτιρίου αφιερωμένου στη συλλογή ισλαμικής τέχνης του μουσείου, μία από τις σημαντικότερες στην Ευρώπη, καθώς και την αποκατάσταση και τον εκσυγχρονισμό αρκετών υφιστάμενων κτιρίων και εκθεσιακών χώρων. Αυτές οι προσπάθειες έχουν εξασφαλίσει ότι το Μουσείο Μπενάκη παραμένει στην πρώτη γραμμή της πολιτιστικής διατήρησης και της συμμετοχής του κοινού στην Ελλάδα.

Αρχιτεκτονική και πολιτιστική σημασία

Η έπαυλη Μπενάκη αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα νεοκλασικής αρχιτεκτονικής του 19ου αιώνα, με τις κομψές αναλογίες, τις διακοσμητικές λεπτομέρειες και την αρμονική ενσωμάτωσή της στον αστικό ιστό της Αθήνας. Η ιστορική και αρχιτεκτονική αξία του κτιρίου αναγνωρίζεται από τον χαρακτηρισμό του ως διατηρητέου μνημείου, διασφαλίζοντας ότι οποιοσδήποτε μετατροπές ή αναστηλώσεις γίνονται με προσοχή, ώστε να διατηρηθεί ο χαρακτήρας και η σημασία του.

Η ιστορία της οικογένειας Μπενάκη και ο καθοριστικός ρόλος της στη δημιουργία του μουσείου είναι κεντρικά στοιχεία της ταυτότητας του ιδρύματος. Η δέσμευση της οικογένειας στην ελληνική κληρονομιά και τον πολιτισμό αντανακλάται στις ποικίλες συλλογές του μουσείου, που εκτείνονται από προϊστορικές αρχαιότητες έως σύγχρονη τέχνη, καθώς και στη συνεχή αποστολή του να προωθεί την ελληνική ιστορία, τέχνη και πολιτισμό σε ένα παγκόσμιο κοινό. Το κεντρικό κτίριο του Μουσείου Μπενάκη είναι ανοιχτό στο κοινό.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Θέατρο Απόλλων

Πλατεία Βαρδάκα, Ερμούπολη, [Σύρος](#), Ερμούπολη 841 00, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1864	Νεοκλασικό	Χώρος παραστατικών τεχνών	Ελληνική Κυβέρνηση	Το Θέατρο Απόλλων έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως ακίνητο ιστορικό μνημείο σύμφωνα με τον εθνικό νόμο για την πολιτιστική κληρονομιά (Νόμος 4858/2021)	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Wikimedia Commons

Το Θέατρο Απόλλων έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως θέατρο και αποτελεί πολιτιστικό και αρχιτεκτονικό σύμβολο της Ερμούπολης στη Σύρο. Σχεδιασμένο από τον Ιταλό αρχιτέκτονα Pietro Sampro, σε συνεργασία με τον Έλληνα αρχιτέκτονα Ιωάννη Λαζαρίμο, το θέατρο κατασκευάστηκε μεταξύ 1862 και 1864 και εγκαινιάστηκε στις 20 Απριλίου 1864 με την παράσταση του «Ριγολέττο» του Βέρντι και άλλων ιταλικών όπερων. Ο Sampro, γνωστός για την εξειδίκευσή του στα στυλ Art Nouveau και νεοκλασικό, άντλησε έμπνευση από διάφορα φημισμένα ιταλικά θέατρα, με πιο αξιοσημείωτο το La Scala στο Μιλάνο, χάρη στο οποίο το Θέατρο Απόλλων απέκτησε το παρατσούκλι «La Piccola Scala» (Η Μικρή Σκάλα).

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το Θέατρο Απόλλων χτίστηκε κατά τη διάρκεια μιας περιόδου οικονομικής και πολιτιστικής ευημερίας στη Σύρο, που οφειλόταν στο γεγονός ότι η πόλη αποτελούσε σημαντικό εμπορικό κέντρο στο Αιγαίο. Η εύπορη εμπορική τάξη του νησιού και η ευρύτερη ελληνική καλλιτεχνική αναγέννηση στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα παρείχαν τόσο τη χρηματοδότηση όσο και την πολιτιστική ώθηση για την κατασκευή του. Αρχιτεκτονικά, το

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Θέατρο συνδυάζει νεοκλασικά και μπαρόκ στοιχεία, με ένα απλό διώροφο εξωτερικό από μάρμαρο και ασβεστόλιθο και ένα εσωτερικό με βελούδινα καθίσματα, ξύλινες κερκίδες, περίτεχνα ζωγραφισμένα οροφές τύπου « » και τοιχογραφίες που απεικονίζουν ποιητές και συνθέτες. Η αίθουσα και η αψίδα της σκηνής, διακοσμημένες με κορινθιακούς κίονες, αντανακλούν τη μεγαλοπρέπεια των ιταλικών ομολόγων τους, ενώ ο θόλος και η στήριξή του αντανακλούν τις γαλλικές επιρροές του 19ου αιώνα.

Πολιτιστικός ρόλος και παραδόσεις

Από την έναρξη της λειτουργίας του, το Θέατρο Απόλλων έγινε η καρδιά της πολιτιστικής ζωής της Σύρου, φιλοξενώντας όπερες, θεατρικές παραστάσεις και μουσικές εκδηλώσεις από Έλληνες και διεθνείς καλλιτέχνες. Μέσα στις δεκαετίες, έχει φιλοξενήσει διάσημους καλλιτέχνες, όπως η Μαρία Κάλλας και η Νάνα Μουσούρη, και συνεχίζει να φιλοξενεί σημαντικές εκδηλώσεις, όπως το Φεστιβάλ του Αιγαίου, το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Σύρου και το Διεθνές Φεστιβάλ του Αιγαίου. Το θέατρο στεγάζει επίσης το Museo del Teatro, διατηρώντας την πλούσια καλλιτεχνική και ιστορική κληρονομιά του.

Μια αξιοσημείωτη τοπική παράδοση είναι η τελετή «Πουτούρια» στις 6 Ιανουαρίου, την ημέρα των Θεοφανείων, όπου ένας ιερέας ρίχνει ένα σταυρό στη θάλασσα και νεαροί άνδρες βουτούν για να τον ανασύρουν, αναζητώντας καλή τύχη για το έτος, κάτι που αντανακλά την ενσωμάτωση του θεάτρου στην ευρύτερη πολιτιστική και θρησκευτική ζωή του νησιού.

Ο πόλεμος και η αναστήλωση

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το Θέατρο «Απόλλων» υπέστη σημαντικές ζημιές και χρησιμοποιήθηκε από τις ιταλικές και γερμανικές δυνάμεις κατοχής ως κινηματογράφος. Η μεταπολεμική παραμέληση οδήγησε στο κλείσιμό του στα μέσα του 20ού αιώνα, αλλά μια σειρά από ανακαινίσεις που χρηματοδοτήθηκαν από το κράτος, οι οποίες ολοκληρώθηκαν το 2000, επανέφεραν το θέατρο στην παλιά του δόξα, συμπεριλαμβανομένης της αναπαράστασης των ζωγραφισμένων οροφών του από τον Δημήτρη Φορτσά και της αρχιτεκτονικής επίβλεψης από τον Πέτρο Πικιώνη. Σήμερα, το θέατρο διαθέτει 350 θέσεις και αποτελεί και πάλι έναν ζωντανό χώρο για πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Προστασία και πρόσβαση

Το Θέατρο Απόλλων έχει χαρακτηριστεί ως μνημείο Β' βαθμού, το δεύτερο υψηλότερο επίπεδο προστασίας για ιστορικά κτίρια στην Ελλάδα, διασφαλίζοντας ότι οποιεσδήποτε αλλαγές ή ανακαινίσεις ρυθμίζονται αυστηρά για τη διατήρηση της ιστορικής και αρχιτεκτονικής του ακεραιότητας. Αν και δεν προστατεύεται άμεσα από την UNESCO,

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

βρίσκεται στο Ιστορικό Κέντρο της Ερμουπόλης, ένα μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO. Το θέατρο είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τη διάρκεια προγραμματισμένων παραστάσεων και εκδηλώσεων, καθώς και τις περισσότερες ημέρες των καλοκαιρινών μηνών, με συγκεκριμένες ώρες επίσκεψης που αναρτώνται στην επίσημη ιστοσελίδα του.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Προεδρικό Μέγαρο

Βασιλέως Γεωργίου Β 2, [Αθήνα](#) 106 74, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1897	Νεοκλασική	κατοικία του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας	Ελληνική Δημοκρατία	Κατηγορία Ι	Αριθ.

Πηγή εικόνας: Tilemahos Efthimiadis / Flickr

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Προεδρικό Μέγαρο στην Αθήνα έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως βασιλική κατοικία και αποτελεί ένα σημαντικό σύμβολο της ελληνικής πολιτικής και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς. Σχεδιασμένο από τον διάσημο Γερμανό αρχιτέκτονα Ernst Moritz Theodor Ziller (1837–1923), ο οποίος άφησε ανεξίτηλο το στίγμα του στην Αθήνα με τα νεοκλασικά αριστουργήματά του, το μέγαρο κατασκευάστηκε αρχικά ως Παλάτι του Διαδόχου για τον Κωνσταντίνο, γιο του Βασιλιά Γεωργίου Α΄. Η κατασκευή ξεκίνησε το 1891 και ολοκληρώθηκε το 1897, με το κτίριο να αναδεικνύει το εκλεπτυσμένο νεοκλασικό στυλ του Ziller, που χαρακτηρίζεται από την αξιοπρεπή πρόσοψή του και τις αρμονικές αναλογίες του.

Ιστορική σημασία και σημαντικά γεγονότα

Η ιστορία του ανακτόρου είναι στενά συνυφασμένη με σημαντικά γεγονότα της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Μετά τη δολοφονία του βασιλιά Γεωργίου Α΄ το 1913, μια κρίσιμη στιγμή που προκάλεσε πολιτική αστάθεια στην Ελλάδα, το ανάκτορο έγινε η κύρια βασιλική κατοικία του νέου βασιλιά, Κωνσταντίνου Α΄. Κατά τη διάρκεια του Ελληνοτουρκικού Πολέμου του 1919–1922, το ανάκτορο χρησίμευσε ως αρχηγείο του ελληνικού στρατού και υπέστη σημαντικές ζημιές ως αποτέλεσμα της σύγκρουσης. Μετά τον πόλεμο, ανακαινίστηκε και αποκαταστάθηκε, και τελικά ορίστηκε ως η επίσημη κατοικία του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας μετά την κατάργηση της μοναρχίας το 1974.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του, το παλάτι έχει φιλοξενήσει πολυάριθμες κρατικές εκδηλώσεις, όπως την ορκωμοσία Προέδρων, δεξιώσεις για ξένους αξιωματούχους και σημαντικές εθνικές τελετές. Οι προσθήκες στο κτίριο, όπως η αίθουσα χορού και η αίθουσα δεξιώσεων, έγιναν για να εξυπηρετήσουν αυτές τις λειτουργίες.

Παραδόσεις και τελετές

Μία από τις πιο διάσημες παραδόσεις που συνδέονται με το Προεδρικό Μέγαρο είναι η Αλλαγή Φρουράς. Αυτή η τελετή, που εκτελείται από την ελίτ μονάδα των Ευζώνων του Ελληνικού Στρατού, πραγματοποιείται κάθε ώρα στην κεντρική πύλη και αποτελεί σημαντικό αξιοθέατο τόσο για τους ντόπιους όσο και για τους τουρίστες. Οι φρουροί, ντυμένοι με παραδοσιακές στολές, εκτελούν ακριβείς και τυποποιημένες κινήσεις, συμβολίζοντας την πειθαρχία και την εθνική υπερηφάνεια. Η Μεγάλη Αλλαγή, στην οποία συμμετέχει ολόκληρη η μονάδα και μια στρατιωτική μπάντα, πραγματοποιείται κάθε Κυριακή στις 11:00 π.μ. και είναι ιδιαίτερα δημοφιλής.

Το μέγαρο χρησιμεύει επίσης ως χώρος διεξαγωγής σημαντικών κρατικών εκδηλώσεων, όπως η ορκωμοσία του Προέδρου και η υποδοχή ξένων αξιωματούχων, συχνά συνοδευόμενες από παραδοσιακή μουσική, χορό και γαστρονομία, υπογραμμίζοντας τον διαρκή ρόλο του στην ελληνική πολιτιστική και πολιτική ζωή.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Θρύλοι και πολιτιστική παράδοση

Το Προεδρικό Μέγαρο δεν στερείται θρύλων. Μια διαχρονική ιστορία είναι αυτή του φαντάσματος του Βασιλιά Αλέξανδρου Α΄ της Ελλάδας, ο οποίος λέγεται ότι στοιχειώνει το Μπλε Δωμάτιο του Μεγάρου την επέτειο της δολοφονίας του. Τέτοιες ιστορίες συμβάλλουν στη μυστικιστική και ιστορική αύρα της κατοικίας.

Αρχιτεκτονική και πρόσβαση του κοινού

Το μέγαρο είναι ένα τριώροφο νεοκλασικό κτίριο που περιβάλλεται από περίπου επτά στρέμματα όμορφα διαμορφωμένων κήπων, αντανακλώντας τη δέσμευση του Ζίλερ στην κομψότητα και την αρμονία. Ενώ το ίδιο το μέγαρο δεν είναι γενικά ανοιχτό στο κοινό λόγω της επίσημης λειτουργίας του, οι κήποι είναι προσβάσιμοι κάθε Κυριακή (εκτός από τις εθνικές αργίες) από τις 10:00 π.μ. έως τις 2:00 μ.μ., προσφέροντας μια σπάνια ευκαιρία στους επισκέπτες να απολαύσουν το γαλήνιο περιβάλλον και να παρατηρήσουν από κοντά την τελετουργική φρουρά.

Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

Λεωφ. Πολυτεχνείου 32, Πειραιάς 185 35, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1895	Νεοκλασικό	χώρος θεατρικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων	Δήμος Πειραιά	Δεν ισχύει	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: George Pachantouris/Getty Images

Το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά είναι επίσημα χαρακτηρισμένο ως χώρος θεάτρου και ψυχαγωγίας και αποτελεί ένα από τα πιο διακεκριμένα παραδείγματα νεοκλασικής αρχιτεκτονικής του τέλους του 19ου αιώνα στην Ελλάδα. Σχεδιασμένο από τον Ιωάννη Λαζαρίμο, ο οποίος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1851 και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και αργότερα στο Παρίσι, το θέατρο αντανakλά την κυριαρχία του στη νεοκλασική αρχιτεκτονική, αντλώντας έμπνευση από τις αρχαίες ελληνικές και ρωμαϊκές παραδόσεις, καθώς και από επιρροές της Αναγέννησης.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα το 1881, ο Λαζαρίμος καθιερώθηκε γρήγορα ως ένας από τους κορυφαίους αρχιτέκτονες, αφήνοντας ανεξίτηλο το στίγμα του με έργα όπως το Δημοτικό Θέατρο της Πάτρας και το κτίριο της Τράπεζας Αθηνών στον Πειραιά. Το Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά, που ολοκληρώθηκε το 1895, είναι ίσως το πιο διάσημο δημιούργημά του. Η μεγαλοπρεπής πρόσοψη του θεάτρου διαθέτει επιβλητικές κορινθιακές κολόνες, αρμονική συμμετρία και περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία που αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα του νεοκλασικού ρυθμού. Το εσωτερικό διαθέτει μια πολυτελή αίθουσα με τρεις σειρές εξεδρών, πλούσια διακοσμημένη οροφή και εξαιρετική ακουστική, σχεδιασμένη για να φιλοξενεί μεγάλο κοινό σε όπερες, θεατρικές παραστάσεις και συναυλίες.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Ιστορία κατά τη διάρκεια του πολέμου και της μεταπολεμικής περιόδου

Η ιστορική πορεία του θεάτρου περιλαμβάνει περιόδους δυσκολιών και προσαρμογής. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το κτίριο υπέστη σημαντικές ζημιές και, στα χρόνια που ακολούθησαν, χρησιμοποιήθηκε για διάφορους σκοπούς, μεταξύ των οποίων ως κινηματογράφος και αποθήκη. Παρά τις δυσκολίες αυτές, το θέατρο παρέμεινε ένα αγαπημένο ορόσημο για τους κατοίκους του Πειραιά.

Αναστήλωση και σύγχρονη χρήση

Στη δεκαετία του 1990, πραγματοποιήθηκε ένα ολοκληρωμένο έργο αναστήλωσης με σκοπό να επαναφέρει το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά στην αρχική του λαμπρότητα και λειτουργία. Η αναστήλωση διατήρησε προσεκτικά τον ιστορικό χαρακτήρα του κτιρίου, ενώ παράλληλα αναβάθμισε τις εγκαταστάσεις του ώστε να ανταποκρίνονται στα σύγχρονα πρότυπα. Σήμερα, το θέατρο αποτελεί και πάλι ένα ζωντανό κέντρο πολιτιστικής ζωής στον Πειραιά, φιλοξενώντας θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες, χορευτικές παραγωγές και άλλες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις.

Προστασία και πρόσβαση του κοινού

Ως ιστορικό μνημείο, το Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά προστατεύεται από την ελληνική νομοθεσία και έχει χαρακτηριστεί ως «διατηρητέο κτίριο». Αυτός ο χαρακτηρισμός διασφαλίζει ότι οποιεσδήποτε αλλαγές ή ανακαινίσεις πρέπει να εγκρίνονται από το Κεντρικό Συμβούλιο Σύγχρονων Μνημείων, προστατεύοντας την αρχιτεκτονική ακεραιότητα του θεάτρου για τις μελλοντικές γενιές.

Το θέατρο είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τη διάρκεια προγραμματισμένων εκδηλώσεων, όπως θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες και ειδικές πολιτιστικές εκδηλώσεις. Η κεντρική του θέση και η αρχιτεκτονική του ομορφιά το καθιστούν σημείο αναφοράς της πολιτιστικής σκηνής της πόλης και σύμβολο της πλούσιας καλλιτεχνικής κληρονομιάς του Πειραιά.

Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

[Αθήνα 157 72, Ελλάδα](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύψος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO
---	---	---	--	---	--

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

				κληρονομιά;	ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1864	Νεοκλασικό	Πανεπιστήμιο	Ελληνικό κράτος	Δεν ισχύει	Όχι

Πηγή εικόνας: Dominick Vietor / Pixabay

Το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, που επίσημα κατατάσσεται ως Ίδρυμα Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, είναι ένα από τα σημαντικότερα ακαδημαϊκά και αρχιτεκτονικά ορόσημα της Ελλάδας. Ιδρύθηκε το 1837 ως Οθωνικό Πανεπιστήμιο και είναι το παλαιότερο πανεπιστήμιο του σύγχρονου ελληνικού κράτους και το πρώτο σύγχρονο πανεπιστήμιο στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και την Ανατολική Μεσόγειο. Το κεντρικό κτίριο του πανεπιστημίου, γνωστό ως Προπύλαια, σχεδιάστηκε από τον Δανό αρχιτέκτονα Christian Hansen (1803–1883), μια ηγετική μορφή του νεοκλασικού κινήματος, ο οποίος συνέβαλε επίσης στο σχεδιασμό της Ακαδημίας Αθηνών και της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδας.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Ο σχεδιασμός του Christian Hansen για το Πανεπιστήμιο της Αθήνας αποτελεί αριστούργημα της νεοκλασικής αρχιτεκτονικής, συνδυάζοντας κλασικές ελληνικές μορφές με σύγχρονη λειτουργικότητα. Η κατασκευή ξεκίνησε το 1839 και η μπροστινή πτέρυγα (τα Προπύλαια) ολοκληρώθηκε το 1842–1843, ενώ το υπόλοιπο συγκρότημα ολοκληρώθηκε το 1864 υπό την επίβλεψη των Ελλήνων αρχιτεκτόνων Λυσάνδρου Καφταντζόγλου και Αναστάσιου

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Θεόφιλου. Το κτίριο αποτελεί μέρος της «Αθηναϊκής Νεοκλασικής Τριλογίας», μαζί με την Ακαδημία Αθηνών και την Εθνική Βιβλιοθήκη, και διαθέτει συμμετρική πρόσοψη με ιωνική στοά, αγάλματα και ζωντανές τοιχογραφίες του Βαυαρού ζωγράφου Καρλ Ραλ, που απεικονίζουν τον βασιλιά Όθωνα περιτριγυρισμένο από αλληγορικές μορφές των επιστημών και των τεχνών.

Η ίδρυση του πανεπιστημίου αποτέλεσε ακρογωνιαίο λίθο στις προσπάθειες της Ελλάδας για ανοικοδόμηση και εκσυγχρονισμό μετά τον Ελληνικό Αγώνα της Ανεξαρτησίας (1821–1832), συμβολίζοντας τη δέσμευση της χώρας στην εκπαίδευση, την επιστήμη και την κοινωνική ανάπτυξη. Το πανεπιστήμιο διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της ελληνικής κοινωνίας, συμβάλλοντας στη δημιουργία του σύγχρονου ελληνικού κράτους, στην προώθηση των πολιτικών δικαιωμάτων και στην πρόοδο της επιστημονικής έρευνας.

Ανάπτυξη, προκλήσεις και παραδόσεις

Από την ίδρυσή του με τέσσερις σχολές, Θεολογία, Νομική, Ιατρική και Καλών Τεχνών, το πανεπιστήμιο έχει εξελιχθεί σε ένα από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης, με πάνω από 69.000 φοιτητές και πολυάριθμες σχολές και ερευνητικά κέντρα. Παρά τις προκλήσεις που αντιμετώπισε, όπως οι ελληνικές οικονομικές κρίσεις στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, το πανεπιστήμιο επέκτεινε το ακαδημαϊκό του έργο και την επιρροή του, προσαρμοζόμενο συνεχώς στις εξελισσόμενες ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας.

Η ιστορία του πανεπιστημίου είναι στενά συνυφασμένη με τους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες της χώρας, συμπεριλαμβανομένης της Κρητικής Επανάστασης, των Βαλκανικών Πολέμων, του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και της αντίστασης κατά των δικτατορικών καθεστώτων. Το διδακτικό προσωπικό και οι φοιτητές του βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών κινημάτων, των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων και της δημόσιας ζωής, καθιστώντας το πανεπιστήμιο ζωτικό μέρος της πνευματικής και πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας.

Αξιοσημείωτες παραδόσεις περιλαμβάνουν τον ετήσιο Χορό του Πρύτανη, που γιορτάζει την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους, και την Ομιλία της Πνύξης, όπου μια εξέχουσα προσωπικότητα της Ελλάδας απευθύνεται στο κοινό στην ιστορική τοποθεσία του πανεπιστημίου, στον λόφο της Πνύξης. Η κεντρική αυλή, οι κήποι και το μουσείο του πανεπιστημίου είναι ανοιχτά στους επισκέπτες και χρησιμεύουν ως χώροι για ακαδημαϊκές και πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Διατήρηση και πρόσβαση του κοινού

Το κεντρικό κτίριο του Πανεπιστημίου Αθηνών είναι προστατευόμενο μνημείο, καταχωρημένο ως κτίριο Α' βαθμού και αναγνωρισμένο ως μέρος της σημαντικότερης

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

νεοκλασικής κληρονομιάς της πόλης. Από την επίσημη αναγνώρισή του ως μνημείου το 1976, το κτίριο έχει υποβληθεί σε προσεκτική αναστήλωση και συντήρηση για τη διατήρηση της αρχιτεκτονικής του ακεραιότητας και του ιστορικού του χαρακτήρα. Σήμερα, το κεντρικό κτίριο στεγάζει το Πρυτανικό Γραφείο, τη Σύγκλητο, τη Μεγάλη Αίθουσα Τελετών και άλλες κεντρικές υπηρεσίες.

Ορισμένοι χώροι, όπως η κεντρική αυλή, οι κήποι και το πανεπιστημιακό μουσείο, είναι ανοιχτοί στο κοινό.

Πολεμικό Μουσείο Αθηνών

Ριζάρη 2-4, Αθήνα 106 75, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1874	Νεοκλασικό	Μουσείο	Ελληνικό Κρατικό	«Μνημεία Α΄ Τάξης»	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Colin Cooke, "FG-695 at Athens War Museum (2019)," licensed under CC BY-SA 2.0

Το Πολεμικό Μουσείο Αθηνών είναι επίσημα χαρακτηρισμένο ως δημόσια περιουσία και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα και πιο ολοκληρωμένα μουσεία στρατιωτικής ιστορίας στην Ελλάδα και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Το μουσείο βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας και στεγάζεται στην πρώην έπαυλη του διάσημου αρχαιολόγου Χάινριχ Σλίμαν, ένα νεοκλασικό κτίριο που σχεδιάστηκε από τον εξέχοντα Γερμανό αρχιτέκτονα Ερνστ Ζίλερ. Ο Ziller, ο οποίος μετακόμισε στην Αθήνα το 1861, ήταν μια ηγετική φυσιογνωμία της ελληνικής αρχιτεκτονικής στα τέλη του 19ου αιώνα () και ήταν γνωστός για το νεοκλασικό του στυλ, σχεδιάζοντας πολλά σημαντικά δημόσια και ιδιωτικά κτίρια στην πόλη, συμπεριλαμβανομένου του Εθνικού Αστεροσκοπείου, της Ακαδημίας Αθηνών και του Νομισματικού Μουσείου Αθηνών.

Ιστορικό υπόβαθρο και κτίριο

Η έπαυλη, γνωστή ως Μελάθρον του Ηλίου, ολοκληρώθηκε το 1881 για τον Σλίμαν και την οικογένειά του. Αποτελεί ένα κομψό παράδειγμα ιταλικού αναγεννησιακού ρυθμού προσαρμοσμένου στον νεοκλασικισμό του τέλους του 19ου αιώνα και παραμένει μία από τις λίγες επαύλεις της εποχής της που σώζονται ακόμη στην Αθήνα. Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το κτίριο καταλήφθηκε από τις γερμανικές δυνάμεις και χρησιμοποιήθηκε ως στρατιωτικό νοσοκομείο, υφιστάμενο σημαντικές ζημιές κατά τη

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

διάρκεια αυτής της περιόδου. Μετά από εκτεταμένη αναστήλωση, το κτίριο μετατράπηκε σε Πολεμικό Μουσείο Αθηνών, το οποίο άνοιξε επίσημα τις πόρτες του στο κοινό το 1975.

Συλλογές και εκθέματα του μουσείου

Το Πολεμικό Μουσείο Αθηνών είναι αφιερωμένο στη συλλογή, τη διατήρηση και την έκθεση πολεμικών αντικειμένων, καθώς και στην τεκμηρίωση της στρατιωτικής ιστορίας της Ελλάδας από την πρώτη Εποχή του Χαλκού έως σήμερα. Τα εκθέματα του μουσείου εκτείνονται σε τέσσερις ορόφους και περιλαμβάνουν:

- Αντικείμενα από την αρχαιότητα, συμπεριλαμβανομένης της εποχής του Μεγάλου Αλεξάνδρου, της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και της κλασικής Ελλάδας.
- Όπλα, στολές, χάρτες και χαρακτηριστικά από την Ελληνική Επανάσταση, τους Βαλκανικούς Πολέμους, τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, την Εκστρατεία της Μικράς Ασίας, τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και πιο πρόσφατες συγκρούσεις, όπως η Ελληνική Εκστρατευτική Δύναμη στην Κορέα και η τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974.
- Μια σημαντική συλλογή πυροβολικού και αποσυρμένων αεροσκαφών εκτίθεται στους εξωτερικούς κήπους του μουσείου.
- Ιστορικές στολές του Ελληνικού Στρατού, ασυνήθιστα όπλα από όλο τον κόσμο και έργα τέχνης που απεικονίζουν σημαντικές μάχες και στρατιωτικά γεγονότα.

Το μουσείο λειτουργεί επίσης ως εκπαιδευτικός χώρος, φιλοξενώντας σχολικές επισκέψεις, εκδίδοντας βιβλία, συντηρώντας μνημεία και υποστηρίζοντας στρατιωτικές ερευνητικές και αναμνηστικές δραστηριότητες.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Το Πολεμικό Μουσείο Αθηνών είναι ανοιχτό καθημερινά, εκτός από ορισμένες δημόσιες αργίες. Οι κανονικές ώρες λειτουργίας είναι από τις 9:00 έως τις 17:00 (Νοέμβριος–Μάρτιος) και από τις 9:00 έως τις 19:00 (Απρίλιος–Οκτώβριος). Η είσοδος είναι δωρεάν και προσφέρονται ξεναγήσεις με επιπλέον χρέωση. Το μουσείο είναι εύκολα προσβάσιμο με τα μέσα μαζικής μεταφοράς, με τον πλησιέστερο σταθμό του μετρό να είναι ο Ευαγγελισμός.

Βασιλικό Παλάτι της Αθήνας

Οδός Ηρώδου Αττικού 19, [Αθήνα](#) 106 74, Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας
-------------------------------	---	---	--	---	-------------------------------------

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

του κτιρίου;			ακινήτου;	την πολιτιστική κληρονομιά;	κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1843	Νεοκλασικό	Κτίριο της Ελληνικής Βουλής	Ελληνικό κράτος	Δεν ισχύει	Όχι

Πηγή εικόνας: athenswalk / CCO (Wikimedia Commons)

Το Βασιλικό Παλάτι της Αθήνας, γνωστό σήμερα και ως Παλιό Βασιλικό Παλάτι, είναι η επίσημη βασιλική κατοικία που χτίστηκε αρχικά για τον βασιλιά Όθωνα και τη βασίλισσα Αμαλία της Ελλάδας. Αυτό το μεγαλοπρεπές νεοκλασικό κτίριο σχεδιάστηκε από τον βαυαρικό αρχιτέκτονα Φρίντριχ φον Γκάρτνερ, μια εξέχουσα προσωπικότητα της ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής του 19ου αιώνα, γνωστή για την κυριαρχία του στο νεοκλασικό

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ύφος. Ο Gärtner, γεννημένος το 1791 στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, σπούδασε υπό τον Leo von Klenze στο Μόναχο και εξειδίκευσε περαιτέρω την εκτίμησή του για τον κλασικό σχεδιασμό κατά τη διάρκεια των ετών που πέρασε στην Ιταλία. Το 1834, προσκλήθηκε στην Ελλάδα από τον Βασιλιά Όθωνα και τη Βασίλισσα Αμαλία για να σχεδιάσει τη βασιλική κατοικία τους, ένα έργο που θα γινόταν καθοριστικό σύμβολο της νέας ελληνικής μοναρχίας.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το όραμα του Γκάρτνερ για το παλάτι συνδύαζε κλασικά ελληνικά και ευρωπαϊκά νεοκλασικά στοιχεία, με αποτέλεσμα ένα μεγαλοπρεπές κτίριο που εναρμονιζόταν με την αρχαία κληρονομιά της Αθήνας, ενώ ταυτόχρονα προβάλλει την εξουσία του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Συνεργάστηκε στενά με ντόπιους Έλληνες αρχιτέκτονες και τεχνίτες, διασφαλίζοντας ότι το παλάτι θα αντανakλούσε τόσο τη διεθνή κομψότητα όσο και την τοπική παράδοση.

Η κατασκευή του παλατιού ξεκίνησε το 1836 και ολοκληρώθηκε το 1843. Ο σχεδιασμός του χαρακτηρίζεται από συμμετρική πρόσοψη, μεγαλοπρεπείς αίθουσες, περίτεχνη επίπλωση και εκτεταμένη χρήση μαρμάρου, όλα χαρακτηριστικά της νεοκλασικής αρχιτεκτονικής. Το παλάτι γρήγορα έγινε το επίκεντρο της ελληνικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Ιστορικά γεγονότα και μετασχηματισμοί

Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του, το Βασιλικό Παλάτι διαμορφώθηκε από σημαντικά γεγονότα:

- Σεισμός του 1862: Ένας μεγάλος σεισμός έπληξε την Αθήνα, προκαλώντας εκτεταμένες ζημιές στο παλάτι και στην πόλη. Το κτίριο στη συνέχεια ανακαινίστηκε και αναπαλαιώθηκε, με ορισμένα αρχικά χαρακτηριστικά να τροποποιούνται ή να αφαιρούνται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.
- Τέλος της μοναρχίας: Το παλάτι χρησίμευσε ως επίσημη κατοικία της ελληνικής βασιλικής οικογένειας μέχρι το 1924, όταν καταργήθηκε η μοναρχία και η Ελλάδα έγινε δημοκρατία.
- Χρήση κατά τη διάρκεια του πολέμου: Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το παλάτι μετατράπηκε σε αρχηγείο του ελληνικού στρατού.
- Σύγχρονος ρόλος: Από το 1934, το κτίριο στεγάζει το Ελληνικό Κοινοβούλιο, καθιστώντας το κεντρικό σημείο της ελληνικής δημοκρατίας και διακυβέρνησης.

Θρύλοι και πολιτιστική παράδοση

Το Βασιλικό Παλάτι είναι γεμάτο θρύλους, με πιο γνωστό τον μύθο του Δρ. Κρίστιαν Σλίμαν, του γιατρού του Βασιλιά Όθωνα. Σύμφωνα με την τοπική παράδοση, ο Σλίμαν δολοφονήθηκε από τη Βασίλισσα Αμαλία, η οποία υποψιαζόταν ότι είχε σχέση με τον

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

βασιλιά, και λέγεται ότι το φάντασμά του στοιχειώνει την κεντρική αίθουσα του παλατιού (), εμφανιζόμενο με τη στολή του γιατρού του 19ου αιώνα. Αυτές οι ιστορίες προσθέτουν ένα στοιχείο μυστηρίου στην ήδη πλούσια ιστορία του παλατιού.

Προστασία και πρόσβαση του κοινού

Το Βασιλικό Παλάτι της Αθήνας έχει χαρακτηριστεί ως διατηρητέο κτίριο «Βαθμού Α», το υψηλότερο επίπεδο προστασίας για ιστορικά κτίρια στην Ελλάδα. Οποιαδήποτε αλλαγή ή ανακαίνιση πρέπει να λάβει την έγκριση της κυβέρνησης και να συμμορφώνεται με αυστηρές οδηγίες διατήρησης, προκειμένου να διαφυλαχθεί ο ιστορικός χαρακτήρας και η σημασία του κτιρίου.

Το παλάτι είναι ανοιχτό στο κοινό για ξεναγήσεις, προσφέροντας την ευκαιρία να εξερευνήσετε τις μεγαλοπρεπείς αίθουσές του, την εποχική επίπλωση και τα ιστορικά εκθέματα, ενώ μαθαίνετε για τον κεντρικό ρόλο του στην ελληνική ιστορία. Ωστόσο, λόγω της ηλικίας και του αρχικού σχεδιασμού του, ορισμένοι χώροι δεν είναι προσβάσιμοι σε επισκέπτες με κινητικές δυσκολίες. Επιπλέον, καθώς το κτίριο αποτελεί ενεργό έδρα της κυβέρνησης, η πρόσβαση ενδέχεται να περιορίζεται κατά τη διάρκεια επίσημων κρατικών εκδηλώσεων ή τελετών. Συνιστάται στους επισκέπτες να ελέγχουν την ιστοσελίδα του ανακτόρου ή να επικοινωνούν εκ των προτέρων με το κέντρο επισκεπτών για τις τρέχουσες ώρες λειτουργίας και πληροφορίες σχετικά με την προσβασιμότητα.

Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας

Λεωφόρος Πανεπιστημίου 32, 106 79 [Αθήνα](#), Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1903	Νεοκλασικό	Βιβλιοθήκη	Ελληνικό κράτος	Βαθμός II	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Photo by Giorgos Chatzopoulos / Wikimedia Commons, CC BY-SA 4.0

Η Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας λειτουργεί επίσημα ως ερευνητική βιβλιοθήκη και πολιτιστικό ίδρυμα και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα αποθετήρια γνώσης και πολιτιστικής κληρονομιάς της χώρας. Σχεδιασμένη από τον διάσημο Δανό αρχιτέκτονα Theophil Freiherr von Hansen (1813–1891), η βιβλιοθήκη αποτελεί αριστούργημα νεοκλασικής αρχιτεκτονικής και ακρογωνιαίο λίθο της «Αθηναϊκής Τριλογίας», μαζί με την Ακαδημία Αθηνών και το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ο Hansen, γνωστός για την ικανότητά του να προσαρμόζει τις νεοκλασικές μορφές στο τοπικό περιβάλλον, άφησε ανεξίτηλο σημάδι στο αστικό τοπίο της Αθήνας, καθώς και της Βιέννης και του Μονάχου.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Ο σχεδιασμός του Theophil Hansen για την Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας χαρακτηρίζεται από μια μεγαλοπρεπή μαρμάρινη πρόσοψη με επιβλητικές δωρικές κολόνες, μνημειώδεις σκάλες και αρμονικές αναλογίες που αντανακλούν τη μεγαλοπρέπεια των αρχαίων ελληνικών ναών. Η κατασκευή ξεκίνησε το 1888 και ολοκληρώθηκε το 1903, με το κτίριο να χρηματοδοτείται από τους αδελφούς Βαλλιανούς, πλούσιους Έλληνες ευεργέτες της διασποράς. Οι κομψές αίθουσες ανάγνωσης, η ροτόντα και τα πλούσια διακοσμημένα εσωτερικά της βιβλιοθήκης προσφέρουν ένα κατάλληλο περιβάλλον για μελέτη και έρευνα.

Αρχικά, η βιβλιοθήκη στεγαζόταν στο παλάτι της μοναρχίας και είχε σχεδιαστεί ως αποθετήριο της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς και κέντρο μάθησης. Οι συλλογές της αυξήθηκαν ραγδαία, χάρη στις προσπάθειες αφοσιωμένων βιβλιοθηκάρων και γενναιόδωρων δωρητών που απέκτησαν σπάνια χειρόγραφα, παλαιά τυπώματα, βιβλία, περιοδικά και αρχαιακό υλικό. Σήμερα, η Εθνική Βιβλιοθήκη διαθέτει εκατομμύρια τεκμήρια, μεταξύ των οποίων μερικά από τα πιο πολύτιμα ιστορικά έγγραφα της Ελλάδας.

Παραδόσεις και πολιτιστικές εκδηλώσεις

Η Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας δεν είναι μόνο ένα κέντρο έρευνας, αλλά και ένας ζωντανός πολιτιστικός οργανισμός, που φιλοξενεί παραδόσεις και εκδηλώσεις που τιμούν την ελληνική κληρονομιά και προωθούν τον αλφαριθμητισμό:

- Κοπή της Βασιλόπιτας: Κάθε 1η Ιανουαρίου, η βιβλιοθήκη διοργανώνει την παραδοσιακή τελετή «κοπής της βασιλόπιτας». Η βασιλόπιτα είναι ένα ελληνικό κέικ της Πρωτοχρονιάς που ψήνεται με ένα κέρμα κρυμμένο μέσα του. Κατά τη διάρκεια της τελετής, ο διευθυντής της βιβλιοθήκης κόβει και μοιράζει κομμάτια στο προσωπικό και τους επισκέπτες. Ο τυχερός που θα βρει το κέρμα λέγεται ότι θα έχει καλή τύχη για το επόμενο έτος.
- Νύχτα του Βιβλίου: Κάθε Απρίλιο, η βιβλιοθήκη συμμετέχει στη «Νύχτα του Βιβλίου», μια ευρωπαϊκή πρωτοβουλία για την προώθηση της ανάγνωσης και της παιδείας. Η βιβλιοθήκη παρατείνει το ωράριο λειτουργίας της μέχρι αργά το βράδυ και προσφέρει μια ποικιλία εκδηλώσεων, όπως αναγνώσεις, συζητήσεις και παραστάσεις, προσελκύοντας λάτρεις των βιβλίων και ενθουσιώδεις του πολιτισμού όλων των ηλικιών.

Προσβασιμότητα και δημόσια χρήση

Η Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας είναι προσηλωμένη στην ένταξη και τη δημόσια πρόσβαση. Οι συλλογές, οι αίθουσες ανάγνωσης, οι εκθέσεις και οι άλλες εγκαταστάσεις της είναι ανοιχτές σε όλους, ανεξάρτητα από την εθνικότητα, τη γλώσσα ή το υπόβαθρο. Η

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

βιβλιοθήκη έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες για να εξασφαλίσει την προσβασιμότητα για άτομα με αναπηρίες, συμπεριλαμβανομένης της εγκατάστασης ραμπών, ανελκυστήρων και ειδικών διευκολύνσεων για επισκέπτες με προβλήματα όρασης.

Σύγχρονες εξελίξεις

Τα τελευταία χρόνια, η Εθνική Βιβλιοθήκη έχει επεκτείνει την εμβέλειά της με τη δημιουργία μιας νέας, υπερσύγχρονης εγκατάστασης στο Πολιτιστικό Κέντρο του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (SNFCC) στην Καλλιθέα της Αθήνας. Το αρχικό νεοκλασικό κτίριο παραμένει σύμβολο της ελληνικής κουλτούρας και της επιστήμης, ενώ οι νέες εγκαταστάσεις προσφέρουν πρωτοποριακούς πόρους και ψηφιακές υπηρεσίες για την κάλυψη των αναγκών των σύγχρονων ερευνητών και του ευρύτερου κοινού.

Νομισματικό Μουσείο Αθηνών

Ελ. Βενιζέλου 12, [Αθήνα](#), Ελλάδα

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1880	Νεοκλασικό	Μουσείο και πολιτιστικό κέντρο	Ελληνικό κράτος	Κατηγορία I	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Mathias Völzke

Το Νομισματικό Μουσείο Αθηνών είναι επίσημα χαρακτηρισμένο ως μουσείο και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα ιδρύματα που ασχολούνται με τη συλλογή, τη μελέτη και την έκθεση νομισμάτων, μεταλλίων και συναφών αντικειμένων στην Ελλάδα. Αποστολή του είναι να προάγει την κατανόηση και την εκτίμηση της ελληνικής ιστορίας και του πολιτισμού μέσω της νομισματικής, προσφέροντας μια μοναδική εικόνα της οικονομικής, καλλιτεχνικής και κοινωνικής ζωής του αρχαίου και σύγχρονου ελληνικού κόσμου.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το μουσείο στεγάζεται στο υπέροχο Μέγαθρον του Ηλίου, ένα αρχοντικό που χτίστηκε αρχικά ως ιδιωτική κατοικία του διάσημου Γερμανού αρχαιολόγου Χάινριχ Σλίμαν, γνωστού για τις ανασκαφές του στην Τροία και τις Μυκήνες. Το κτίριο σχεδιάστηκε από τον Ερνστ Ζίλερ, έναν από τους πιο εξέχοντες αρχιτέκτονες της Ελλάδας στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα. Γεννημένος στη Σαξονία το 1837, ο Ζίλερ σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Δρέσδης πριν μετακομίσει στην Αθήνα το 1864. Γρήγορα έγινε ηγετική φυσιογνωμία της ελληνικής αρχιτεκτονικής, σχεδιάζοντας εμβληματικά κτίρια όπως η Ακαδημία Αθηνών και το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Ο σχεδιασμός του Ζίλερ για το Μελάθρον του Ηλίου αποτελεί μια αριστοτεχνική σύνθεση νεοκλασικών και μοντερνιστικών στοιχείων, ενσωματώνοντας μοτίβα από την παραδοσιακή ελληνική αρχιτεκτονική, ενώ παράλληλα αναδεικνύει τις κοσμοπολίτικες προτιμήσεις του αρχικού ιδιοκτήτη του. Η μεγαλοπρεπής πρόσοψη της έπαυλης, τα πολυτελή εσωτερικά και οι όμορφα ζωγραφισμένες οροφές είχαν ως στόχο να αντανakλούν τον πλούτο και το κύρος του Σλίμαν, καθώς και να λειτουργήσουν ως ένα ζωντανό κέντρο της πνευματικής και πολιτιστικής ζωής στην Αθήνα.

Από ιδιωτική έπαυλη σε Εθνικό Μουσείο

Μετά το θάνατο του Σλίμαν το 1890, η έπαυλη πωλήθηκε στο ελληνικό κράτος και χρησίμευσε ως έδρα της Ελληνικής Αρχαιολογικής Εταιρείας. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το κτίριο χρησιμοποιήθηκε ως νοσοκομείο και υπέστη ζημιές, αλλά αργότερα ανακαινίστηκε και μετατράπηκε σε Νομισματικό Μουσείο, το οποίο άνοιξε τις πόρτες του στο κοινό το 1998.

Σήμερα, οι εκτενείς συλλογές του μουσείου περιλαμβάνουν από αρχαία ελληνικά και ρωμαϊκά νομίσματα έως βυζαντινά, μεσαιωνικά και σύγχρονα νομίσματα, καθώς και μετάλλια, σφραγίδες και συναφή αντικείμενα. Οι εκθέσεις είναι οργανωμένες τόσο χρονολογικά όσο και θεματικά, προσφέροντας μια εικόνα της εξέλιξης του νομίσματος, του εμπορίου και της καλλιτεχνικής έκφρασης κατά τη διάρκεια των χιλιετιών.

Θρύλοι και παραδόσεις

Το Μελάθρον του Ηλίου είναι γεμάτο θρύλους και παραδόσεις. Μια διαχρονική ιστορία υποστηρίζει ότι η έπαυλη χτίστηκε πάνω σε ένα αρχαίο αθηναϊκό νεκροταφείο και ότι τα φαντάσματα όσων ήταν θαμμένοι εκεί ενοχλήθηκαν από την κατασκευή, στοιχειώνοντας το κτίριο για χρόνια, ένας θρύλος που επιμένει μέχρι σήμερα.

Μια άλλη παράδοση υποστηρίζει ότι το κτίριο χρησιμοποιήθηκε ως μυστικός χώρος συνάντησης από τη Φιλική Εταιρεία, την επαναστατική οργάνωση που διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στον Ελληνικό Αγώνα της Ανεξαρτησίας. Λέγεται ότι τα μέλη της χρησιμοποιούσαν την έπαυλη ως κρησφύγετο και κέντρο σχεδιασμού των δραστηριοτήτων τους, προσθέτοντας μια νότα μυστηρίου στο ιστορικό παρελθόν του κτιρίου.

Πρόσβαση

Το Νομισματικό Μουσείο Αθηνών είναι ανοιχτό καθημερινά και είναι προσβάσιμο σε όλους τους επισκέπτες. Το μουσείο προσφέρει όχι μόνο τις πλούσιες μόνιμες συλλογές του, αλλά και προσωρινές εκθέσεις, εκπαιδευτικά προγράμματα και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Το καταπράσινο καφέ του κήπου του προσφέρει ένα ήσυχο περιβάλλον για χαλάρωση στην καρδιά της πόλης.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

1. Ισπανία

Casa de Hortelano

Plaza de la Catedral, Αλμπαθέτε, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1912	Εκλεκτικό	Μουσείο, Εκθέσεις, Παραστάσεις	Πόλη της Αλμπαθέτε Δημοτικό	Ναι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.museocuchilleria.es>

Η Casa de Hortelano έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως μουσείο και στεγάζει το Museo Municipal de la Cuchillería (Δημοτικό Μουσείο Μαχαιροποιίας) στην Αλμπαθέτε της Ισπανίας. Αυτό το εντυπωσιακό κτίριο των αρχών του 20ού αιώνα σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Ντανιέλ Ρούμπιο το 1912, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου σημαντικής αστικής και αρχιτεκτονικής ανάπτυξης στην Ισπανία. Ο Rubio ήταν γνωστός για την εκλεκτική και μοντερνιστική του προσέγγιση, και η Casa de Hortelano αποτελεί απόδειξη του στυλ του, με γοτθική πρόσοψη με πράσινα πλακάκια, υαλοποιημένα πλακάκια, νεογοτθικές κορυφές και μεγαλοπρεπή παράθυρα.

Ιστορική και αρχιτεκτονική σημασία

Αρχικά ανατέθηκε από τον Joaquín Hortelano ως ιδιωτική κατοικία και έδρα της Banco Vitalicio de España, η Casa de Hortelano έχει διαδραματίσει διάφορους ρόλους κατά τη διάρκεια της ιστορίας της, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης της ως πανεπιστημιακό κτίριο, έδρα της αστυνομίας και γραφείο πολεοδομίας για την πόλη της Αλμπαθέτε. Στη δεκαετία

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

του 1980, το δημοτικό συμβούλιο απέκτησε το κτίριο και το 2004, μετά από προσεκτική αναστήλωση, εγκαινιάστηκε ως Museo Municipal de la Cuchillería.

Η τοποθεσία του μουσείου είναι σημαντική, καθώς η Αλμπαθέτε είναι γνωστή για την αιώνια παράδοση της στην κατασκευή μαχαιριών και μαχαιροπήρουνων, μια τέχνη που έχει καθορίσει την ταυτότητα της πόλης τουλάχιστον από τον 15ο αιώνα. Το μουσείο ιδρύθηκε τόσο για τη διατήρηση αυτής της κληρονομιάς όσο και για την προώθηση της χειροτεχνίας που έχει κάνει την Αλμπαθέτε διάσημη σε όλο τον κόσμο.

Συλλογές και δραστηριότητες του μουσείου

Το Δημοτικό Μουσείο Μαχαιροποιίας φιλοξενεί μια εκτενή συλλογή με πάνω από 5.000 αντικείμενα, συμπεριλαμβανομένων μαχαιριών, σιλέτων, ψαλιδιών και σπαθιών, που κυμαίνονται από προϊστορικά εργαλεία έως σύγχρονα μαχαιροπήρουνα. Η μόνιμη έκθεση ανατρέχει στην εξέλιξη των μαχαιροπήρουνων στην Ισπανία, με ιδιαίτερη έμφαση στα πτυσσόμενα μαχαίρια της Αλμπαθέτε και στα υλικά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τους, όπως το μαργαριτάρι, το ελεφαντόδοντο και το έβενο. Το μουσείο διαθέτει επίσης ένα αναπαριστώμενο εργαστήριο κατασκευής μαχαιριών και διοργανώνει τακτικά πολιτιστικές δραστηριότητες, εκπαιδευτικά προγράμματα και διαγωνισμούς για να προσελκύσει το ενδιαφέρον της κοινότητας και των επισκεπτών.

Τον Μάιο του 2011, το μουσείο επεκτάθηκε σε ένα παράρτημα, αυξάνοντας τον εκθεσιακό του χώρο κατά 1.000 τετραγωνικά μέτρα και επιτρέποντας ακόμη πιο ολοκληρωμένες εκθέσεις και δραστηριότητες.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Η Casa de Hortelano βρίσκεται σε κεντρική τοποθεσία στην Αλμπαθέτε, ακριβώς απέναντι από τον καθεδρικό ναό. Το μουσείο είναι ανοιχτό στο κοινό.

Η είσοδος κοστίζει γενικά 3 €, με μειωμένες τιμές για φοιτητές, ηλικιωμένους και ομάδες, ενώ η είσοδος είναι δωρεάν τις Κυριακές. Το μουσείο είναι πλήρως προσβάσιμο για άτομα σε αναπηρικά αμαξίδια και προσφέρει ξεναγήσεις και ειδικές εκδηλώσεις καθ' όλη τη διάρκεια του έτους.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Depósitos del Sol

Plaza de los Depósitos del Sol, Αλμπαθέτε, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1921-1922	Μοντερνιστικό	Μουσείο, αίθουσες μελέτης, δημόσια βιβλιοθήκη, καντίνα	Πόλη της Αλμπαθέτε Δημοτικό	Ναι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.turismoenlabacete.com/>

Το Depósito del Sol έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως δεξαμενή νερού και αποτελεί σημαντικό παράδειγμα των δημοσίων υποδομών των αρχών του 20ού αιώνα στην Αλμπαθέτε της Ισπανίας. Το κτίριο σχεδιάστηκε από τους διάσημους Ισπανούς αρχιτέκτονες Χούλιο Καριλέρο και Μανουέλ Μουνιόζ, με την τεχνική υποστήριξη του Εδουάρδο Γκαγιέγκο Ράμος. Ο Χούλιο Καριλέρο ήταν διακεκριμένο μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Σαν Φερνάντο, ενώ ο Μανουέλ Μουνιόζ συνδέονταν με το επιρροή καλλιτεχνικό κίνημα «Γενιά του '25», και οι δύο συνεισφέροντας στο έργο ένα μείγμα τεχνικής εμπειρογνομosύνης και καλλιτεχνικής οραματικής.

Ιστορική και αρχιτεκτονική σημασία

Η προέλευση του Depósito del Sol χρονολογείται στις αρχές του 20ού αιώνα, μια περίοδο που σηματοδεύτηκε από την ταχεία αστική ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό στην Αλμπαθέτε. Το 1905, ο βασιλιάς Αλφόνσος XIII εγκαινίασε την υπηρεσία ύδρευσης της πόλης, ένα ορόσημο που υπογράμμισε τη σημασία των αξιόπιστων δημοσίων υπηρεσιών για τον

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

αυξανόμενο πληθυσμό. Στα τέλη της δεκαετίας του 1910, οι επαναλαμβανόμενες ελλείψεις νερού ώθησαν το Δημοτικό Συμβούλιο της Αλμπαθέτε να αναθέσει την κατασκευή νέων δεξαμενών νερού, γεγονός που οδήγησε στη δημιουργία του Depósito del Sol.

Αρχιτεκτονικά, η κατασκευή αντανακλά την πρακτική αλλά και κομψή σχεδιαστική αισθητική της εποχής, συνδυάζοντας την στιβαρή μηχανική με τις αισθητικές πινελιές που χαρακτηρίζουν το έργο των Carrilero και Muñoz. Η δεξαμενή όχι μόνο διαδραμάτισε κρίσιμο λειτουργικό ρόλο στη διασφάλιση της σταθερής παροχής νερού, αλλά έγινε και ορόσημο των προσπαθειών εκσυγχρονισμού της πόλης.

Μετασχηματισμός και σύγχρονη χρήση

Με την πάροδο του χρόνου, καθώς η υποδομή ύδρευσης της πόλης εξελίχθηκε και εμφανίστηκαν νέες τεχνολογίες, η αρχική λειτουργία του Depósito del Sol κατέστη παρωχημένη. Αντί να κατεδαφίσει το ιστορικό κτίριο, η πόλη το αξιοποίησε εκ νέου, μετατρέποντας τον χώρο σε Δημοτική Βιβλιοθήκη του Depósito del Sol. Αυτή η προσαρμοστική επαναχρησιμοποίηση διατήρησε την αρχιτεκτονική κληρονομιά του κτιρίου, δίνοντάς του παράλληλα νέα ζωή ως έναν ζωντανό πόρο για την κοινότητα.

Σήμερα, η βιβλιοθήκη είναι ιδιαίτερα δημοφιλής στους μαθητές και τους φοιτητές, προσφέροντας ένα φιλόξενο περιβάλλον για μελέτη, ανάγνωση και εκπαιδευτικές δραστηριότητες. Η μοναδική ιστορία και αρχιτεκτονική του κτιρίου το καθιστούν ένα εμπνευσμένο περιβάλλον για μάθηση και συμμετοχή της κοινότητας.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Η Δημοτική Βιβλιοθήκη του Depósitos del Sol είναι ανοιχτή στο κοινό. Η βιβλιοθήκη είναι προσβάσιμη σε όλους και φιλοξενεί τακτικά εκπαιδευτικά προγράμματα, εργαστήρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Depósitos del Agua de la Fiesta del Árbol

Parque de la Fiesta del Árbol, Αλπαθέτε, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1944	Βιομηχανικό	Κέντρο Ερμηνείας, Μουσείο Νερού, τουριστικό κατάστρωμα παρατήρησης, αμφιθέατρο, πολιτιστικό κέντρο, αίθουσα μελέτης, βιβλιοθήκη, καντίνα	Πόλη της Αλπαθέτε Δημοτικό	Ναι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.turismoenlabcete.com/>

Το Depósitos del Agua de la Fiesta del Árbol χρησιμοποιείται επίσημα ως δημόσιο κοινοτικό κέντρο και αποτελεί ένα χαρακτηριστικό ορόσημο στην Αλμπαθέτε της Ισπανίας. Αρχικά σχεδιασμένο ως μέρος μιας πανδημοτικής προσπάθειας για τη βελτίωση της ύδρευσης, το έργο σχεδιάστηκε από τον José Luis Escario del Pino (1895–1971), έναν εξέχοντα Ισπανό οδοποιό και πολιτικό, ο οποίος τιμήθηκε με τον Τάγμα Πολιτικής Αξίας το 1963 για τη συμβολή του στα δημόσια έργα.

Ιστορική και αρχιτεκτονική σημασία

Το έργο εγκρίθηκε αρχικά το 1935 με σκοπό τον εκσυγχρονισμό των υδραυλικών υποδομών της Αλμπαθέτε. Ωστόσο, το ξέσπασμα του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου καθυστέρησε την κατασκευή, η οποία ξανάρχισε μόνο το 1940. Οι δύο δεξαμενές νερού ολοκληρώθηκαν κατά τη διάρκεια της φρανκικής περιόδου, με την πρώτη να ολοκληρώνεται το 1944 και τη δεύτερη το 1947. Αυτές οι κατασκευές όχι μόνο διαδραμάτισαν ζωτικό ρόλο στη διασφάλιση αξιόπιστης παροχής νερού για την πόλη, αλλά έγιναν επίσης αρχιτεκτονικά σύμβολα της μεταπολεμικής ανασυγκρότησης και της αστικής προόδου.

Μετασηματισμός και σύγχρονη χρήση

Σήμερα, το Depósitos del Agua de la Fiesta del Árbol έχει επαναπροσανατολιστεί για να εξυπηρετήσει την κοινότητα με νέους τρόπους. Ο χώρος στεγάζει πλέον μια δημόσια βιβλιοθήκη και το Κέντρο Ερμηνείας «Aguas de Albacete», που βρίσκεται στο πάρκο Fiesta del Árbol. Το ίδιο το πάρκο δημιουργήθηκε για να γιορτάσει το Φεστιβάλ του Δέντρου, μια εκδήλωση που τόνιζε τη σημασία της χλωρίδας και της περιβαλλοντικής διαχείρισης. Κατά τις πρώτες γιορτές του φεστιβάλ, τα πρώτα δέντρα του πάρκου φυτεύτηκαν από παιδιά της περιοχής, μια παράδοση που συνέβαλε στην καλλιέργεια του αισθήματος της κοινότητας και της περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Ο πύργος νερού, που σήμερα αποτελεί το υψηλότερο σημείο και κτίριο της Αλμπαθέτε, προσφέρει όχι μόνο ιστορικές πληροφορίες, αλλά και πανοραμική θέα της πόλης. Το Κέντρο Ερμηνείας παρέχει εκπαιδευτικές εκθέσεις σχετικά με την ιστορία του νερού της πόλης, τις υποδομές και τη σημασία της βιώσιμης διαχείρισης των υδάτων.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Το Depósitos del Agua de la Fiesta del Árbol είναι ανοιχτό στο κοινό. Ο χώρος είναι προσβάσιμος σε όλους τους επισκέπτες και φιλοξενεί τακτικά εκπαιδευτικές δραστηριότητες, εργαστήρια και κοινοτικές εκδηλώσεις, καθιστώντας τον ένα ζωντανό κέντρο μάθησης και πολιτιστικής συμμετοχής.

Pasaje Lodaes

Μεταξύ των οδών Calle Mayor και Calle de Tinte, Αλμπαθέτε, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1925	Μοντερνιστική	Γκαλερί Καταστήματα Κατοικημένη περιοχή	Πολίτες που ζουν εκεί ή που ασκούν την εμπορική δραστηριότητα	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.turismoenlabacete.com/>

Το Pasaje Lodares είναι ένα από τα πιο εμβληματικά αρχιτεκτονικά μνημεία της Αλμπαθέτε, το οποίο έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως στοά και λειτουργεί τόσο ως εμπορικός όσο και ως οικιστικός διάδρομος. Βρίσκεται μεταξύ των οδών Calle Mayor και Calle de Tinte, και σχεδιάστηκε το 1925 από τον Buenaventura Ferrando Castells, έναν αρχιτέκτονα από τη Βαλένθια που σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Αρχιτεκτονικής της Μαδρίτης και άφησε σημαντικό αποτύπωμα τόσο στην πατρίδα του, τη Σουέκα, όσο και στην Αλμπαθέτε.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το Pasaje Lodares αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα μεταμοντέρνας ιστορικοιστικής αρχιτεκτονικής, συνδυάζοντας εκλεκτικά και μοντερνιστικά στυλ με έμπνευση από ιταλικές στοές, όπως η Galleria Vittorio Emanuele II του Μιλάνου. Η στοά διαθέτει θολωτή οροφή από γυαλί και σίδηρο που πλημμυρίζει το εσωτερικό με φυσικό φως, δημιουργώντας μια μοναδική ατμόσφαιρα για τους πελάτες και τους επισκέπτες. Η δομή της χαρακτηρίζεται από σαράντα τέσσερις ιωνικούς κίονες και δώδεκα παρακίονες, που στηρίζουν μια πρόσοψη τριών ορόφων και μια σοφίτα. Ο πρώτος όροφος είναι επενδεδυμένος με μπαλκόνια από πέτρα και σίδηρο, ενώ η σοφίτα σχηματίζεται από μια στοά με τζάμια και ημικυκλικές καμάρες.

Οι προσόψεις και στις δύο εισόδους είναι μνημειώδεις και διακριτές: η είσοδος της Calle Mayor είναι πιο μετριοπαθής λόγω περιορισμών του οικοπέδου, ενώ η είσοδος της Calle de Tinte είναι πιο μεγαλοπρεπής, με ζεύγη παραστάδων και διπλές κολόνες που στέφονται με

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

μεγάλες υδρίες, γιρλάντες και χερουβείμ. Τα σιδερένια στοιχεία της στοάς, σχεδιασμένα από τον τοπικό τεχνίτη José Tejados, καθώς και τα κιγκλιδώματα αναγεννησιακού ρυθμού και τα γλυπτικά σύνολα, ενισχύουν περαιτέρω τον διακοσμητικό πλούτο της. Στο εσωτερικό, αλληγορικές μορφές αντιπροσωπεύουν τη βιομηχανία, τον πλούτο, τις ποιητικές τέχνες και τις ελεύθερες τέχνες, αντανακλώντας το συμβολικό πνεύμα της εποχής.

Κοινωνικός και πολιτιστικός ρόλος

Το Pasaje Lodares, που ανατέθηκε από τον Gabriel Lodares, έναν εξέχοντα τοπικό πολιτικό και επιχειρηματία, σχεδιάστηκε ως συγκρότημα μικτής χρήσης, με καταστήματα και επιχειρήσεις στο ισόγειο και κατοικίες ή γραφεία στους επάνω ορόφους. Γρήγορα εξελίχθηκε σε ένα ζωντανό κέντρο εμπορίου και κοινωνικών συναθροίσεων, και παραμένει μια πολυσύχναστη αρτηρία και ένα αξιοθέατο που δεν πρέπει να χάσουν οι επισκέπτες της Αλμπαθέτε. Η στοά είναι μία από τις τρεις μόνο γκαλερί αυτού του είδους που εξακολουθούν να λειτουργούν στην Ισπανία, μαζί με το Pasaje del Ciclón στη Σαραγόσα και το Pasaje Gutierrez στο Βαγιαδολίδ.

Καθεστώς πολιτιστικής κληρονομιάς και πληροφορίες για επισκέπτες

Το Pasaje Lodares ανακηρύχθηκε Bien de Interés Cultural (Πολιτιστικό Αγαθό) το 1996, αναγνωρίζοντας την αρχιτεκτονική και ιστορική του σημασία. Είναι ανοιχτό για το κοινό καθημερινά από τις 9:00 έως τις 22:00, με ελεύθερη είσοδο. Η στοά είναι πλήρως προσβάσιμη, διαθέτοντας ράμπες και φαρδείς διαδρόμους για επισκέπτες με αναπηρία.

Η Τράπεζα της Ισπανίας

Calle de Alcalá, paseo del Prado, Μαδρίτη, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1891	Εκλεκτικός	Τράπεζα	Ισπανική κυβέρνηση	Ναι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.bde.es/>

Η έδρα της Τράπεζας της Ισπανίας (Banco de España), που βρίσκεται στη γνωστή διασταύρωση της Calle de Alcalá και του Paseo del Prado στη Μαδρίτη, είναι ένα από τα πιο εμβληματικά και αρχιτεκτονικά σημαντικά κτίρια της πόλης. Επισήμως χαρακτηρισμένο ως τράπεζα, λειτουργεί ως κεντρική έδρα της εθνικής τράπεζας της Ισπανίας και αποτελεί ορόσημο της ισπανικής αρχιτεκτονικής του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα.

Σχεδιασμός και αρχιτεκτονική ομάδα

Το αρχικό κτίριο σχεδιάστηκε από τους Eduardo Adaro Magro (1848–1906) και Severiano Sainz de la Lastra, δύο κορυφαίους Ισπανούς αρχιτέκτονες της εποχής τους. Ο Adaro διακρίθηκε για την καινοτόμο χρήση του σιδήρου στην κατασκευή και για τον συνδυασμό της μεγαλοπρέπειας ενός παλατιού με τη βιομηχανική λειτουργικότητα. Το έργο βραβεύτηκε με το χρυσό μετάλλιο στην Εθνική Έκθεση Καλών Τεχνών το 1884, γεγονός που αντανάκλα την αρχιτεκτονική του σημασία. Στις μεταγενέστερες επεκτάσεις και ανακαινίσεις συμμετείχαν άλλοι διακεκριμένοι αρχιτέκτονες, όπως οι José Yarnoz Larrosa, Alberto de Palacio y Elissague, Luis Cubillo de Arteaga και Rafael Moneo, οι οποίοι συνέβαλαν στην εξέλιξη του κτιρίου κατά τη διάρκεια του 20ού και του 21ου αιώνα.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Κατασκευή και ιστορικό πλαίσιο

Η κατασκευή ξεκίνησε στις 4 Ιουλίου 1884, με τον βασιλιά Αλφόνσο XII και τη βασίλισσα αντιβασιλέα Μαρία Κριστίνα να τοποθετούν τον πρώτο λίθο. Στον χώρο βρισκόταν προηγουμένως το παλάτι του Μαρκήσιου του Αλκανίσης, το οποίο κατεδαφίστηκε για να ανοίξει ο δρόμος για τη νέα τράπεζα. Το αρχικό κτίριο εγκαινιάστηκε το 1891, καθιστώντας γρήγορα σύμβολο του οικονομικού και αρχιτεκτονικού εκσυγχρονισμού της Μαδρίτης.

Ο σχεδιασμός του κτιρίου επηρεάστηκε από τις μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες της εποχής, με τους Adaro και Sainz de la Lastra να μελετούν διεθνή παραδείγματα πριν οριστικοποιήσουν τα σχέδιά τους. Το αποτέλεσμα είναι μια εκλεκτική δομή με κλασικές προσόψεις, μνημειώδεις πόρτες από σφυρήλατο σίδηρο και μια συγκρατημένη αλλά επιβλητική παρουσία. Αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά του εσωτερικού περιλαμβάνουν μια σκάλα από μάρμαρο Καράρα του Adolfo Areizaga, βιτρώ της γερμανικής εταιρείας Mayer, καθώς και μια εντυπωσιακή βιβλιοθήκη και αίθουσα ανάγνωσης που φιλοξενεί πάνω από 350.000 έργα σχετικά με τη χρηματοοικονομία και την οικονομία.

Επεκτάσεις και χαρακτηριστικά ασφαλείας

Το κτίριο της Τράπεζας της Ισπανίας έχει υποστεί αρκετές σημαντικές επεκτάσεις:

- Επέκταση του 1927: Υπό την καθοδήγηση του José Yarnoz Larrosa, αυτή η φάση επέκτεινε την πρόσοψη κατά μήκος της Calle de Alcalá, διατηρώντας τη στιλιστική συνέχεια και εισάγοντας παράλληλα σύγχρονες καινοτομίες στο εσωτερικό, όπως βιτρώ Art Deco στην αυλή των λειτουργιών.
- 1969–1975 και 2003–2006: Περαιτέρω επεκτάσεις, συμπεριλαμβανομένης της τελικής γωνίας του οικοδομικού τετραγώνου, ολοκληρώθηκαν υπό τη διεύθυνση του Rafael Moneo και άλλων αρχιτεκτόνων, εξασφαλίζοντας τη συνεχή προβολή και λειτουργικότητα του κτιρίου.

Η τράπεζα είναι επίσης γνωστή για τα προηγμένα χαρακτηριστικά ασφαλείας της. Τα αποθέματα χρυσού της αποθηκεύονται 37 μέτρα κάτω από το έδαφος, προστατευμένα από θωρακισμένες πόρτες, μια τάφρο με γέφυρα για ένα άτομο και ένα σύστημα πλημμύρας νερού που τροφοδοτείται από κοντινά ποτάμια, ένα σύστημα τόσο ασφαλές που απέτρεψε τη μαγνητοσκόπηση της σειράς «Money Heist» στον χώρο.

Πρόσβαση του κοινού και πληροφορίες για επισκέψεις

Η Τράπεζα της Ισπανίας είναι ανοιχτή στο κοινό για τραπεζικές υπηρεσίες και περιορισμένες ξεναγήσεις:

- Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα έως Παρασκευή, 8:30–14:00.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

- Ξεναγήσεις πολιτιστικής κληρονομιάς: Διατίθενται κυρίως για σχολικές ομάδες, πανεπιστήμια και πολιτιστικούς οργανισμούς, με περιστασιακή πρόσβαση για μεμονωμένα άτομα κατόπιν ραντεβού.
- Πρόσβαση στη βιβλιοθήκη: Η ερευνητική βιβλιοθήκη είναι ανοιχτή για νόμιμους ερευνητές τις καθημερινές, εκτός από τον Αύγουστο, όταν οι ώρες λειτουργίας είναι μειωμένες.

Το κτίριο βρίσκεται σε κεντρική τοποθεσία και είναι εύκολα προσβάσιμο με το μετρό (σταθμός Banco de España, γραμμή 2), το λεωφορείο και τον προαστιακό σιδηρόδρομο (σταθμός Recoletos).

Το Θέατρο Κωμωδίας

Calle del Príncipe, 14, Μαδρίτη, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1875	Ιστορικισμός	Θέατρο, Παραστάσεις	Ισπανική κυβέρνηση	Όχι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://teatromadrid.com/>

Το Θέατρο της Κωμωδίας (Teatro de la Comedia), που βρίσκεται στην οδό Calle del Príncipe 14 στη Μαδρίτη, είναι ένας από τους πιο ιστορικούς και αγαπημένους θεατρικούς χώρους της πόλης. Επίσημα χαρακτηρισμένο ως θέατρο, έχει διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην πολιτιστική ζωή της Μαδρίτης από την εγκαινιάσή του στα τέλη του 19ου αιώνα.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το αρχικό θέατρο σχεδιάστηκε από τον Agustín Ortiz de Villajos (1830–1902), έναν διακεκριμένο Ισπανό αρχιτέκτονα, γνωστό για το έργο του στο Ισπανικό Περίπτερο της Παγκόσμιας Έκθεσης του Παρισιού το 1878. Ο σχεδιασμός του Ortiz de Villajos για το Θέατρο Κωμωδίας αντανάκλασε τις εκλεκτικές και νεοκλασικές τάσεις της εποχής, με έμφαση στις κομψές προσόψεις και σε ένα λειτουργικό αλλά και περίτεχνο εσωτερικό, κατάλληλο για τις δραματικές τέχνες.

Η ιστορία του θεάτρου χαρακτηρίζεται από ανθεκτικότητα. Το 1915, μια καταστροφική πυρκαγιά κατέστρεψε το κτίριο. Ωστόσο, ανακατασκευάστηκε αμέσως εντός του ίδιου έτους, χάρη στις προσπάθειες των αρχιτεκτόνων Francisco Andrés Octavio και Luis Bellido González, οι οποίοι διατήρησαν το πνεύμα του αρχικού σχεδιασμού, ενώ το ανανέωσαν για

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

σύγχρονη χρήση. Η ταχεία ανακατασκευή επέτρεψε στο θέατρο να ανακτήσει γρήγορα τον κεντρικό του ρόλο στη σκηνή των παραστατικών τεχνών της Μαδρίτης.

Πολιτιστικός ρόλος και σημερινή χρήση

Το Θέατρο Κωμωδίας αποτελεί από καιρό κέντρο του ισπανικού δράματος, ιδίως για την παρουσίαση κλασικών και σύγχρονων ισπανικών έργων. Σήμερα είναι η έδρα της Εθνικής Εταιρείας Κλασικού Θεάτρου (Compañía Nacional de Teatro Clásico, CNTC), η οποία είναι αφιερωμένη στη διατήρηση και την προώθηση της πλούσιας θεατρικής κληρονομιάς της Ισπανίας.

Κατά τη διάρκεια των δεκαετιών, το θέατρο έχει φιλοξενήσει αμέτρητες πρεμιέρες, διάσημους ηθοποιούς και σημαντικές παραγωγές, καθιστώντας το ακρογωνιαίο λίθο της πολιτιστικής ταυτότητας της Μαδρίτης. Το πρόγραμμά του συνεχίζει να προσελκύει λάτρεις του θεάτρου από όλη την Ισπανία και πέραν αυτής, προσφέροντας τόσο κλασικές όσο και καινοτόμες παραστάσεις.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Το Θέατρο της Κωμωδίας είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τη διάρκεια των προγραμματισμένων παραστάσεων και εκδηλώσεων.

Το Παλάτι Fontecha

Calle de Tesifonte Gallego, 22, Centro, Αλμπαθέτε, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1922	Κλασικό, Νεοαναγεννησιακό, Νεομπαρόκ	Έδρα του Instituto de Estudios Albacetenses	Instituto de Estudios Albacetenses	Ναι	OXI

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

		(IEA), Ινστιτούτο Σπουδών της Αλμπαθέτε			
--	--	--	--	--	--

Πηγή εικόνας: <https://cultura.castillalamancha.es/>

Το Παλάτι Fontecha (Palacio de Fontecha), που βρίσκεται στην οδό Calle de Tesifonte Gallego, 22, στην καρδιά της Αλμπαθέτε, στην Ισπανία, είναι ένα ξεχωριστό παράδειγμα της αρχιτεκτονικής των ισπανικών αρχοντικών των αρχών του 20ού αιώνα. Επίσημα χαρακτηρισμένο ως αρχοντικό, αυτή η μεγαλοπρεπής κατοικία σχεδιάστηκε από τον Luis Bellido González, έναν διάσημο αρχιτέκτονα γνωστό για τον εκλεκτικό του στυλ, ο οποίος συνδύαζε στοιχεία ιστορισμού με έντονες γαλλικές επιρροές. Ο Bellido είναι ίσως πιο γνωστός για το έργο του σε σημαντικά δημόσια κτίρια στη Μαδρίτη, όπως η Δημοτική Αγορά Ζώων.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Παλάτι Fontecha ξεχωρίζει για την κομψή πρόσοψή του, την περίτεχνη διακόσμηση και τις αρμονικές αναλογίες του, αντανακλώντας την ικανότητα του Bellido να συγχωνεύει διαφορετικές αρχιτεκτονικές παραδόσεις σε ένα συνεκτικό και εκλεπτυσμένο σύνολο. Ο σχεδιασμός του κτιρίου παρουσιάζει ένα μείγμα κλασικών και γαλλικής έμπνευσης λεπτομερειών, καθιστώντας το ένα μοναδικό ορόσημο στο αστικό τοπίο της Αλμπαθέτε.

Χτισμένο κατά τη διάρκεια μιας περιόδου σημαντικής ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού στην Ισπανία, το παλάτι χρησίμευσε ως κατοικία της επιφανούς οικογένειας Fontecha. Με την πάροδο των ετών, έχει συνδεθεί με την κοινωνική και πολιτιστική ελίτ της πόλης, φιλοξενώντας πολυάριθμες ιδιωτικές συγκεντρώσεις και εορταστικές εκδηλώσεις.

Προστασία και καθεστώς πολιτιστικής κληρονομιάς

Η ιστορική και αρχιτεκτονική αξία του παλατιού αναγνωρίστηκε επίσημα κατά τη διάρκεια της ισπανικής μετάβασης στη δημοκρατία το 1978, όταν η νεοσυσταθείσα Αυτόνομη Κυβέρνηση της Καστίλλης-Λα Μάντσα προώθησε την προστασία του ως μέρος μιας ευρύτερης προσπάθειας για τη διαφύλαξη της πολιτιστικής κληρονομιάς της περιοχής. Η κίνηση αυτή εξασφάλισε τη διατήρηση του μοναδικού χαρακτήρα του παλατιού και απέτρεψε ακατάλληλες μετατροπές ή πιθανή κατεδάφιση.

Τρέχουσα χρήση και πρόσβαση του κοινού

Σήμερα, το Παλάτι Fontecha δεν είναι ανοιχτό για χρήση από το ευρύ κοινό. Η πρόσβαση στο εσωτερικό του είναι περιορισμένη και το κτίριο προορίζεται αποκλειστικά για επιλεγμένες επίσημες γιορτές και ιδιωτικές εκδηλώσεις. Η μεγαλοπρεπής παρουσία του, ωστόσο, συνεχίζει να προκαλεί θαυμασμό από τον δρόμο και παραμένει ένα σημαντικό σύμβολο της αρχιτεκτονικής και ιστορικής κληρονομιάς της Αλμπαθέτε.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Κτίριο του σιδηροδρομικού σταθμού του Τολέδο

Paseo de la Rosa, Τολέδο, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1919	Νεο-Μουντέχαρ	Σιδηροδρομικός σταθμός	Η ADIF, «Administrador de Infraestructuras Ferroviarias», είναι μια ισπανική δημόσια εταιρεία σιδηροδρομικής υποδομής.	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://cultura.castillalamancha.es/>

Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Τολέδο, που βρίσκεται στο Paseo de la Rosa στο Τολέδο της Ισπανίας, είναι ένα διάσημο αρχιτεκτονικό και πολιτιστικό ορόσημο που αντικατοπτρίζει τον πλούσιο ιστορικό ιστό της πόλης. Το κτίριο κατασκευάστηκε αρχικά ως σιδηροδρομικός σταθμός, λειτουργώντας ως σημαντικός συγκοινωνιακός κόμβος για το Τολέδο και συνδέοντάς το με τη Μαδρίτη και άλλες πόλεις από τα μέσα του 19ου αιώνα.

Αρχιτέκτονας

και

ιστορικό:

Ο σημερινός σταθμός, που εγκαινιάστηκε το 1919, σχεδιάστηκε από τον Narciso Clavería y de Palacios, τον τρίτο κόμη της Μανίλα. Ο Clavería y de Palacios ήταν ένας καταξιωμένος Ισπανός αρχιτέκτονας που είχε εργαστεί προηγουμένως στη Μαδρίτη με τον δάσκαλό του, Juan Bautista Lázaro de Diego. Το έργο εποπτεύθηκε από την Εταιρεία Σιδηροδρόμων Μαδρίτης-Σαραγόσα-Αλικάντε (MZA), με την κατασκευή να ξεκινά το 1914 υπό τη διεύθυνση του Γάλλου μηχανικού Édouard Hourdillé. Ο Clavería y de Palacios επέλεξε το νεο-μουντεχάρ στυλ για τον σταθμό, ένα αναβιωτικό αρχιτεκτονικό στυλ που συνδυάζει μαυριτανικά και ισπανικά στοιχεία, αντανακλώντας τον μοναδικό συνδυασμό χριστιανικής και ισλαμικής κληρονομιάς του Τολέδο.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη:

- Ο αρχικός σταθμός, που άνοιξε το 1858, ήταν ένα πιο λειτουργικό και απλό κτίριο, το οποίο εγκαινιάστηκε από τη βασίλισσα Ισαβέλλα Β΄ της Ισπανίας.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

- Στις αρχές του 20ού αιώνα, η αυξημένη επιβατική κίνηση και η ιδιότητα του Τολέδο ως ιστορικής πρωτεύουσας οδήγησαν στην κατασκευή ενός πιο μνημειώδους σταθμού, αντάξιου του περιβάλλοντος.
- Ο νέος σταθμός σε νεο-μουδέχαρ στυλ άνοιξε στις 24 Απριλίου 1919, αντικαθιστώντας τον αρχικό και αντανακλώντας τις αρχιτεκτονικές παραδόσεις της πόλης.
- Ο σταθμός υποβλήθηκε σε σημαντική αναστήλωση το 2005, σε συνδυασμό με τα εγκαίνια της γραμμής υψηλής ταχύτητας Μαδρίτη-Τολέδο, γεγονός που έφερε ανανεωμένο ενδιαφέρον και φροντίδα στις αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες του κτιρίου.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ο σταθμός είναι γνωστός για την αρχιτεκτονική του ομορφιά, ιδιαίτερα για την εσωτερική αίθουσα έκδοσης εισιτηρίων με τα σκαλιστά ξύλινα έπιπλα και την διακοσμημένη αφηρημένη οροφή. Ο πύργος του ρολογιού, που μιμείται το στυλ των πύργων των εκκλησιών του Τολέδο, αποτελεί χαρακτηριστικό στοιχείο και πηγή υπερηφάνειας για τους ντόπιους. Τα νεο-μουντεχάρ στοιχεία του κτιρίου, οι αψίδες σε σχήμα πέταλου, τα πλακάκια με αραβουργήματα και η διακοσμητική τοιχοποιία, αποτίουν φόρο τιμής στην πολυπολιτισμική ιστορία του Τολέδο και έχουν καταστήσει τον σταθμό ένα αγαπημένο σύμβολο της ταυτότητας της πόλης.

Προσβασιμότητα

Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Τολέδο είναι πλήρως λειτουργικός και ανοιχτός στο κοινό, λειτουργώντας ως η κύρια σιδηροδρομική πύλη της πόλης. Μετά την αναστήλωσή του, ο σταθμός είναι προσβάσιμος και υποδέχεται τόσο ταξιδιώτες της σειράς « » όσο και επισκέπτες που ενδιαφέρονται για την αρχιτεκτονική και την ιστορία του. Έχει αναγνωριστεί ως Αξιοθέατο Πολιτιστικού Ενδιαφέροντος και έχει χαρακτηριστεί ως μνημείο.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σχολή Τεχνών και Χειροτεχνίας του Τολέδο

C. de los Reyes Católicos, 15, Τολέδο, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1882	Γοτθικό ισπανο-φλαμανδικό	Ιστορικό Ινστιτούτο της Καστίλλης-Λα Μάντσα	Δημαρχείο του Τολέδο	Ναι	Όχι

Πηγή εικόνας: <https://cultura.castillalamancha.es/>

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Σχολή Τεχνών και Χειροτεχνίας του Τολέδο (Escuela de Artes y Oficios de Toledo) είναι ένα ιστορικό εκπαιδευτικό ίδρυμα που βρίσκεται στην οδό C. de los Reyes Católicos, 15, στο Τολέδο της Ισπανίας. Σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα από τον Arturo Mélida y Alinari (1849–1902), έναν διάσημο Ισπανό αρχιτέκτονα, γλύπτη και ζωγράφο της Σχολής των Καθολικών Βασιλέων (). Ο Μελίντα ήταν υπεύθυνος για την αναστήλωση του Μοναστηριού του Σαν Χουάν ντε λος Ρέγιες, το οποίο είχε υποστεί σοβαρές ζημιές κατά τη διάρκεια της ναπολεόντειας εισβολής το 1809, και η ίδια η σχολή χτίστηκε πάνω στα ερείπια ενός από τα κλιτόρια του μοναστηριού.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το σχολείο χτίστηκε γύρω στο 1881, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου που χαρακτηριζόταν από έντονα εθνικιστικά συναισθήματα στην ευρωπαϊκή τέχνη και αρχιτεκτονική. Ο σχεδιασμός του Μελίδα αντανάκλα το «γοθτικό ισπανοφλαμάνικο» στυλ, το οποίο θεωρούνταν εθνικό στυλ εκείνη την εποχή και είναι ορατό στα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά του σχολείου. Το κτίριο είναι βαθιά συνυφασμένο με την ιστορία του Μοναστηριού του Σαν Χουάν ντε λος Ρέγιες, το οποίο αρχικά ανατέθηκε από τη βασίλισσα Ισαβέλλα Α΄ της Καστίλης και τον βασιλιά Φερδινάνδο Β΄ της Αραγωνίας, και αργότερα καταστράφηκε από τα γαλλικά στρατεύματα.

Εκπαιδευτική κληρονομιά

Η Σχολή Τεχνών και Χειροτεχνίας του Τολέδο εγκαινιάστηκε στις αρχές του 20ού αιώνα, μετά από σχεδόν δύο δεκαετίες κατασκευής, και ήταν αρχικά γνωστή ως «Escuela Superior de Artes Industriales». Ιδρυτικός διευθυντής της ήταν ο Ματίας Μορένο, ζωγράφος και καθηγητής σχεδίου που είχε σπουδάσει υπό τον Φεντερίκο ντε Μαδράζο και στην Ακαδημία του Σαν Φερνάντο. Η σχολή γρήγορα έγινε λίκνο για γενιές καλλιτεχνών και τεχνιτών, πολλοί από τους οποίους διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο στην ιστορία της τέχνης στην Καστίλλη-Λα Μάντσα. Σημαντικοί απόφοιτοι και μέλη του διδακτικού προσωπικού περιλαμβάνουν τους Aurelio Cabrera y Gallardo, Tomás Jimena, Roberto Rubio Rosell, Isabel Pascual Villalba, Pilar Úbeda και Julio Pascual, ο οποίος εισήγαγε το δαμασκητισμό ως μάθημα το 1905.

Η σχολή έδινε πάντα έμφαση στον συνδυασμό χειροτεχνικών και τεχνολογικών δεξιοτήτων, προσαρμόζοντας το πρόγραμμα σπουδών της με την πάροδο των ετών ώστε να περιλαμβάνει τόσο παραδοσιακές τέχνες όσο και νέες τεχνολογίες. Σήμερα, προσφέρει προγράμματα σπουδών στην εικονογράφηση, τη γραφιστική, τη γλυπτική, την κεραμική και άλλα, με περισσότερους από 400 εγγεγραμμένους φοιτητές.

Καθεστώς πολιτιστικής κληρονομιάς και πρόσβαση του κοινού

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Σχολή Τεχνών και Χειροτεχνίας του Τολέδο είναι ανοιχτή στους επισκέπτες και συνεχίζει να λειτουργεί ως ενεργό εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ανακηρύχθηκε «Περιουσιακό Στοιχείο Πολιτιστικού Ενδιαφέροντος» και καταχωρήθηκε ως ιστορικό μνημείο το 1998, σύμφωνα με τον ισπανικό νόμο 16/1985 για την Ιστορική Κληρονομιά, εξασφαλίζοντας την προστασία και τη διατήρηση της μοναδικής αρχιτεκτονικής και εκπαιδευτικής κληρονομιάς της.

Αλευροβιομηχανία San José

C. de los Reyes Católicos, Τολέδο, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1889	Βιομηχανικό	Ξενοδοχείο «San Juan de los Reyes» και εστιατόριο από τον Μάιο του 2003	Eurostars Hotel Company	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://cultura.castillalamancha.es/>

Το εργοστάσιο αλεύρων San José (Fábrica de Harinas San José) είναι ένα αξιοσημείωτο μνημείο βιομηχανικής κληρονομιάς που βρίσκεται στην οδό Calle de los Reyes Católicos στο Τολέδο της Ισπανίας. Αν και ο αρχικός αρχιτέκτονας του κτιρίου παραμένει άγνωστος, το εργοστάσιο αποτελεί σημαντικό παράδειγμα της βιομηχανικής αρχιτεκτονικής των αρχών του 20ού αιώνα στην περιοχή.

Ιστορική και πολιτιστική σημασία

Το εργοστάσιο αλεύρων San José διαδραμάτισε ζωτικό ρόλο στην βιομηχανική ανάπτυξη του Τολέδο, λειτουργώντας ως σημαντικό κέντρο παραγωγής αλεύρων που συνέβαλε στην οικονομική ανάπτυξη της πόλης. Η στιβαρή κατασκευή και ο λειτουργικός σχεδιασμός του αντανακλούν τις βιομηχανικές φιλοδοξίες της εποχής, ενώ η συνεχής διατήρησή του υπογραμμίζει τη δέσμευση της κοινότητας να τιμήσει την κληρονομιά της εργατικής τάξης και της μεταποιητικής βιομηχανίας.

Προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς

Αναγνωρίζοντας την ιστορική και αρχιτεκτονική του αξία, το Αλευροποιείο San José έχει ανακηρυχθεί «Αγαθό Πολιτιστικού Ενδιαφέροντος» (Bien de Interés Cultural) και είναι επίσημα καταχωρημένο ως ιστορικό μνημείο σύμφωνα με τον ισπανικό νόμο 16/1985 για

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

την Ιστορική Κληρονομιά (SLHH). Αυτή η χαρακτηρισμός διασφαλίζει ότι το κτίριο προστατεύεται και διατηρείται για τις μελλοντικές γενιές και ότι οποιεσδήποτε μετατροπές ή αναστηλώσεις πρέπει να συμμορφώνονται με αυστηρές οδηγίες για την πολιτιστική κληρονομιά.

Σύγχρονη χρήση και πρόσβαση του κοινού

Σήμερα, το Flour Factory San José έχει επαναχρησιμοποιηθεί με τρόπο που εξυπηρετεί την κοινότητα με νέους τρόπους. Ο χώρος είναι ανοιχτός στο κοινό καθημερινά, προσφέροντας στους επισκέπτες την ευκαιρία να εκτιμήσουν τη βιομηχανική αρχιτεκτονική και την ιστορική ατμόσφαιρά του. Ένα τμήμα του κτιρίου στεγάζει πλέον ένα εστιατόριο, το οποίο είναι ανοιχτό στο κοινό.

Παλάτι του Επαρχιακού Συμβουλίου της Σιουδάδ Ρεάλ

C. de Toledo, 17, Ciudad Real, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η κατηγορία του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1893	Εκλεκτικός	Παλάτι του Επαρχιακού Συμβουλίου της Σιουδάδ Ρεάλ	Επαρχιακό Συμβούλιο της Σιουδάδ Ρεάλ	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.dipucr.es/>

Το Παλάτι του Επαρχιακού Συμβουλίου της Σιουδάδ Ρεάλ, που βρίσκεται στην οδό C. de Toledo, 17 στη Σιουδάδ Ρεάλ της Ισπανίας, χρησιμεύει ως έδρα του Επαρχιακού Συμβουλίου και αποτελεί ένα σημαντικό ιστορικό και διοικητικό κτίριο της πόλης. Σχεδιασμένο από τους αρχιτέκτονες Sebastián Rebollar y Miñoz και D. Joaquín Castillo, το παλάτι αποτελεί κεντρικό σύμβολο της τοπικής αυτοδιοίκησης και της υπερηφάνειας των πολιτών.

Αρχιτεκτονική και ιστορική σημασία

Το παλάτι είναι αναγνωρισμένο για την αρχιτεκτονική και πολιτιστική του αξία, καθώς αποτελεί παράδειγμα των τοπικών αρχιτεκτονικών στυλ και αντανακλά τη σημασία της περιφερειακής διακυβέρνησης στην περιοχή. Ο ρόλος του ως έδρα του Περιφερειακού Συμβουλίου το καθιστά κομβικό σημείο για τη διοίκηση και την πολιτική ζωή της Σιουδάδ Ρεάλ.

Προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς

Το 1993, το Παλάτι του Επαρχιακού Συμβουλίου της Σιουδάδ Ρεάλ ανακηρύχθηκε «Αγαθό Πολιτιστικού Ενδιαφέροντος» (Bien de Interés Cultural), μια ονομασία που υπογραμμίζει τη σημασία του στο πολιτιστικό τοπίο της πόλης. Είναι επίσημα καταχωρημένο ως ιστορικό μνημείο σύμφωνα με τον ισπανικό νόμο 16/1985 για την Ιστορική Κληρονομιά (SLHH), εξασφαλίζοντας τη συνεχή προστασία και συντήρησή του. Αυτή η νομική ιδιότητα επιβάλλει ότι οποιεσδήποτε παρεμβάσεις ή αναστηλώσεις πρέπει να συμμορφώνονται με αυστηρές οδηγίες για την κληρονομιά, προκειμένου να διατηρηθεί ο ιστορικός χαρακτήρας του κτιρίου.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πρόσβαση του κοινού

Δεν παρέχονται συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με την πρόσβαση του κοινού, αλλά καθώς πρόκειται για ένα λειτουργικό κυβερνητικό κτίριο, η πρόσβαση ενδέχεται να περιορίζεται σε επίσημες εκδηλώσεις ή κατόπιν ραντεβού. Ορισμένοι χώροι ενδέχεται να είναι ανοιχτοί στο κοινό κατά τη διάρκεια ειδικών εκδηλώσεων ή διοικητικών λειτουργιών, ενώ άλλοι χώροι είναι πιθανό να περιορίζονται στο προσωπικό και τους αξιωματούχους.

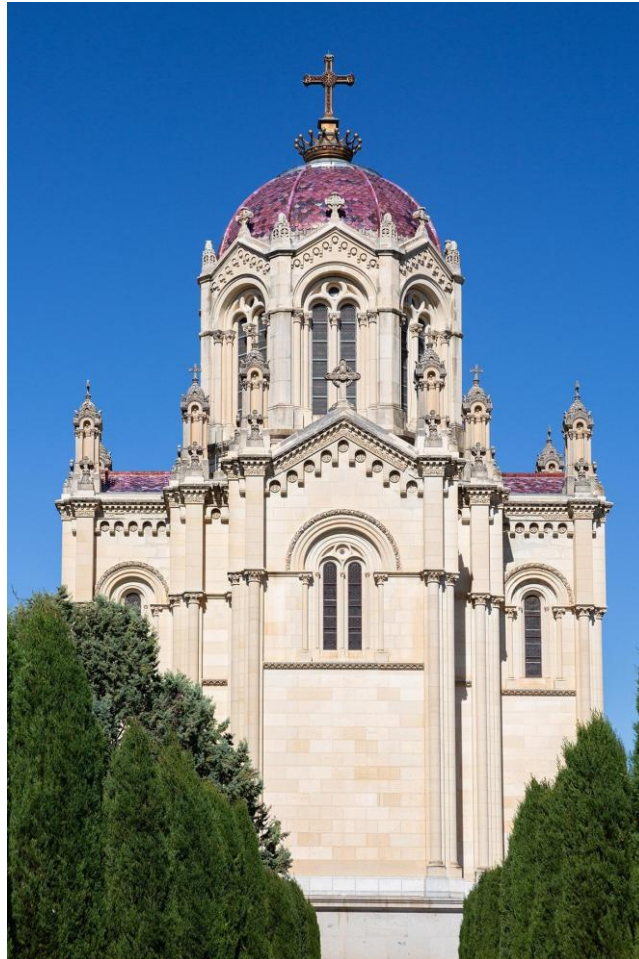
Το Πάνθεον της Δούκισσας του Σεβιγιάνο

Paseo Francisco Aritmendi, 2, Γκουανταλαχάρα, Ισπανία

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1916	Ταφικό	Το Πάνθεον της Δούκισσας του Σεβιγιάνο	Μαυσωλείο	Όχι	ΟΧΙ

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://cultura.castillalamancha.es/>

Το Πάνθεον της Δούκισσας του Σεβιγιάνο (Panteón de la Duquesa de Sevillano), που βρίσκεται στην οδό Paseo Francisco Arizmendi, 2 στη Γκουανταλαχάρα της Ισπανίας, είναι ένα από τα πιο αξιόλογα μνημεία της πόλης και ένα εξαιρετικό παράδειγμα εκλεκτικής ιστορικιστικής ταφικής αρχιτεκτονικής. Το πάνθεον, που ανατέθηκε από τη Μαρία Ντιέγκα Ντεσμασιέρες η Σεβιγιάνο, κόμισσα της Βέγκα ντελ Πόζο και δούκισσα του Σεβιγιάνο, χτίστηκε μεταξύ 1882 και 1916 ως μαυσωλείο για την ίδια και την οικογένειά της.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Το κτίριο σχεδιάστηκε από τον διάσημο αρχιτέκτονα Ρικάρντο Βελάσκεθ Μπόσκο, με τη συμβολή του Μπενίτο Ραμόν Κούρα, και είναι γνωστό για τον συνδυασμό αρχιτεκτονικών στυλ. Το εξωτερικό του κτιρίου είναι σε νεο-ρωμανικό-λομβαρδικό στυλ, ενώ το εσωτερικό είναι πλούσια διακοσμημένο με βυζαντινά ψηφιδωτά και κιονόκρανα εμπνευσμένα από το στυλ Μουντέχαρ, δημιουργώντας μια μοναδική και γοητευτική αισθητική. Ο θόλος, ένα χαρακτηριστικό στοιχείο, είναι καλυμμένος με μωβ μεταλλικά πλακίδια, φτιαγμένα από τον

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

διάσημο κεραμίστα Ντανιέλ Ζουλοάγκα, προσθέτοντας στην οπτική ξεχωριστότητα του μνημείου.

Η κάτοψη του Πάνθεον έχει σχήμα ελληνικού σταυρού και χωρίζεται σε δύο επίπεδα. Ο επάνω όροφος είναι αφιερωμένος στη λατρεία και φέρει έναν πίνακα του σταυρωμένου Χριστού του Αλεχάντρο Φερράντ. Ο κάτω όροφος, στον οποίο οδηγεί μια μνημειώδης σκάλα, περιέχει ένα ταφικό μνημείο σμιλεμένο σε μάρμαρο από τον Άνχελ Γκαρσία Ντίαζ, που απεικονίζει την κηδεία της Δούκισσας και περιβάλλεται από τέσσερις αγγέλους. Σε αυτό το επίπεδο βρίσκονται επίσης τα λείψανα της Δούκισσας και των στενότερων συγγενών της.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Η María Diega Desmaissières y Sevillano ήταν μια εξέχουσα φιλάνθρωπος που χρησιμοποίησε την περιουσία της για να υποστηρίξει πολιτιστικά και φιλανθρωπικά έργα στη Γκουανταλαχάρα. Το Πάνθεον σχεδιάστηκε ως το κεντρικό κομμάτι ενός μεγαλύτερου συγκροτήματος, που περιλάμβανε σχολεία και ένα άσυλο για παιδιά, αντανακλώντας τη δέσμευσή της στην κοινωνική πρόνοια. Μετά το θάνατό της το 1916, καθώς δεν είχε άμεσους απογόνους, η ιδιοκτησία και τα παραρτήματά της τέθηκαν υπό τη διαχείριση της Fundació San Diego de Alcalá, η οποία συνεχίζει να επιβλέπει τον χώρο και τα παρακείμενα κτίρια, τα οποία σήμερα χρησιμοποιούνται ως σχολεία και εκκλησία.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Το Πάνθεον της Δούκισσας του Σεβιγιάνο τελεί υπό την ιδιωτική διαχείριση του Ιδρύματος San Diego de Alcalá. Οι επισκέψεις είναι γενικά δυνατές έναντι μικρού αντιτίμου, αλλά η πρόσβαση ενδέχεται να είναι περιορισμένη, καθώς το ίδρυμα διαχειρίζεται επίσης τα γύρω εκπαιδευτικά ιδρύματα και τους κήπους. Το Πάνθεον αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα αρχιτεκτονικά και πολιτιστικά ορόσημα της Γκουανταλαχάρα, φημισμένο για τον καλλιτεχνικό του πλούτο και την ιστορική του σημασία.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

2. Κύπρος

Βιβλιοθήκη του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου

[Νικόλαου Ξιούτα 1, Λεμεσός 3036, Κύπρος](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1911	Νεοκλασικό	Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου (CUT)	Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου (CUT)	Προστατεύεται καθώς θεωρείται κτίριο πολιτιστικής κληρονομιάς, αλλά η καταχώρισή του δεν βρίσκεται στο Τμήμα Πολεοδομίας και Στέγασης.	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Η Βιβλιοθήκη του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου έχει επίσημα χαρακτηριστεί ως ακαδημαϊκή βιβλιοθήκη και κέντρο μαθησιακών πόρων, λειτουργώντας ως ο κύριος κόμβος πληροφόρησης και έρευνας για τους φοιτητές, το προσωπικό και την ευρύτερη ακαδημαϊκή κοινότητα του πανεπιστημίου.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Το κτίριο που σήμερα στεγάζει τη Βιβλιοθήκη του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου (CUT), «Βασίλης Μιχαηλίδης», αποτελεί ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα βρετανικής αποικιακής αρχιτεκτονικής στην Κύπρο. Σχεδιασμένο από τον μηχανικό της βρετανικής κυβέρνησης Williams Williams, διαθέτει ένα διακεκριμένο εξωτερικό, στολισμένο με το βρετανικό έμβλημα, μαρτυρία της έμφασης που δινόταν στη διοικητική μεγαλοπρέπεια κατά τη διάρκεια της βρετανικής κυριαρχίας. Η πρόσφατη ανακαίνιση του κτιρίου διατήρησε τα αριστοκρατικά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά του, ενώ το εσωτερικό του προσαρμόστηκε ώστε να λειτουργεί ως σύγχρονη ακαδημαϊκή βιβλιοθήκη για το CUT.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Αρχικά κατασκευασμένο για να λειτουργήσει ως Δικαστήριο, το κτίριο φιλοξένησε αργότερα μια σειρά κυβερνητικών υπηρεσιών, καθιστώντας το κεντρικό σημείο αναφοράς στη δημόσια και διοικητική ζωή της Λεμεσού υπό τη βρετανική διακυβέρνηση. Το 2009, το κτίριο

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

παραχωρήθηκε επίσημα στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου, ξεκινώντας ένα νέο κεφάλαιο ως η κύρια βιβλιοθήκη του ιδρύματος μετά από σημαντική ανακαίνιση. Αυτή η μετάβαση όχι μόνο διατήρησε ένα σημαντικό ιστορικό κτίριο, αλλά του έδωσε και έναν ανανεωμένο εκπαιδευτικό σκοπό.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ένα αξιοσημείωτο στοιχείο της κοινωνικής ιστορίας του κτιρίου είναι η παλαιότερη παρουσία του υπαίθριου καφέ Rialas, που βρισκόταν ακριβώς μπροστά από την κύρια είσοδο του κτιρίου των Δικαστηρίων. Το καφέ λειτουργούσε ως δημοφιλής χώρος συνάντησης για δικηγόρους, πολίτες και μέλη των πνευματικών και πολιτικών κύκλων της Λεμεσού, δημιουργώντας ένα ζωντανό κέντρο της κοινότητας που εμπλούτιζε την πολιτιστική ζωή της πόλης.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Σήμερα, οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν τόσο την αρχιτεκτονική ομορφιά όσο και την ιστορική σημασία της Βιβλιοθήκης «Βασίλης Μιχαηλίδης» στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Η κεντρική της θέση και το ιστορικό της παρελθόν την καθιστούν όχι μόνο έναν ακαδημαϊκό πόρο, αλλά και ένα πολιτιστικό και ιστορικό ορόσημο στη Λεμεσό.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σχολή Φανερωμένης

[Τρικοπή 90β, Λευκωσία, Κύπρος](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1857	Νεοκλασικό ελληνικό με κυπριακά στοιχεία	Σχολείο και παιδικός σταθμός	Εκκλησία της Κύπρου	Προστατεύεται καθώς θεωρείται κτίριο πολιτιστικής κληρονομιάς, αλλά η καταχώρισή του δεν βρίσκεται στο Τμήμα Πολεοδομίας και Στέγασης.	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντο Κωνσταντίνου

Το Σχολείο Φανερωμένης αρχικά είχε χαρακτηριστεί ως σχολείο, συγκεκριμένα ως το πρώτο σχολείο θηλέων (παρθENAγωγείο) στην Κύπρο υπό την οθωμανική κυριαρχία. Ιδρύθηκε για να παρέχει εκπαίδευση στα κορίτσια σε μια εποχή που ο αναλφαβητισμός ήταν ευρέως διαδεδομένος, σηματοδοτώντας ένα σημαντικό βήμα προόδου για τη γυναικεία εκπαίδευση στο νησί.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Ο κύριος αρχιτέκτονας που συνδέεται με το Σχολείο Φανερωμένης είναι ο Θεόδωρος Φωτιάδης, ο οποίος θεωρείται ο πρώτος Κύπριος που έλαβε επίσημη εκπαίδευση στην αρχιτεκτονική. Ο νεοκλασικός σχεδιασμός του σχολείου αντανακλά επίσης την επιρροή των ελληνικών αρχιτεκτονικών παραδόσεων, με τοπικά κυπριακά στοιχεία να ενσωματώνονται στο κτίριο. Η εμβληματική πρόσοψη του 1925 με ιωνικούς κίονες χρηματοδοτήθηκε από την Εκκλησία της Φανερωμένης.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Αρκετά σημαντικά γεγονότα έχουν διαμορφώσει την εξέλιξη του Σχολείου Φανερωμένης:

- Ίδρυση και πρώτα χρόνια: Ιδρύθηκε από τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο Α΄ το 1857 (ορισμένες πηγές αναφέρουν το 1852 ή το 1859) και υπήρξε πρωτοπόρο ίδρυμα για την εκπαίδευση των κοριτσιών στην Κύπρο.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

- **Επέκταση:** Το 1903, άρχισε να εκπαιδεύει γυναίκες δασκάλες, καθιστώντας το το πρώτο ίδρυμα αυτού του είδους στην Κύπρο.
- **Ανακαίνιση 1924/1925:** Το σχολείο πήρε τη σημερινή του μορφή τη δεκαετία του 1920, με σημαντική οικονομική υποστήριξη από την Εκκλησία της Φανερωμένης.
- **Πολιτικές αναταραχές:** Μετά τα γεγονότα του Ιουλίου 1974 (η τουρκική εισβολή στην Κύπρο), το σχολείο σταμάτησε προσωρινά τη λειτουργία του και άνοιξε ξανά το 1975–76 ως μικτό εκπαιδευτικό ίδρυμα με νέο όνομα.
- **Πρόσφατες εξελίξεις:** Το κτίριο πρόκειται να εκμισθωθεί στο Πανεπιστήμιο Κύπρου για τη Σχολή Αρχιτεκτονικής του, στο πλαίσιο ενός έργου αστικής ανανέωσης στην παλιά πόλη.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το Σχολείο Φανερωμένης έχει μακρά παράδοση συνδεδεμένη με την Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία και την ελληνιστική εκπαίδευση, καθώς ιδρύθηκε και χρηματοδοτήθηκε από την εκκλησία και συνδέεται στενά με την Εκκλησία της Φανερωμένης που βρίσκεται απέναντι στην πλατεία.

Η ιστορία του σχολείου είναι συνυφασμένη με την εκτέλεση τεσσάρων κληρικών από τους Οθωμανούς το 1821, η οποία τιμάται με το Μαρμάρινο Μουσουλείο μπροστά από το κτίριο. Στα πρώτα χρόνια λειτουργίας του χρησιμοποιούνταν η μέθοδος της αλληλοδιδασκαλίας, με τους μεγαλύτερους μαθητές να βοηθούν στη διδασκαλία των μικρότερων.

Το σχολείο έχει επίσης διαδραματίσει βασικό ρόλο στην πολυπολιτισμική εξέλιξη της παλιάς πόλης, ειδικά από τη δεκαετία του 1990 και μετά, αντανακλώντας τις δημογραφικές αλλαγές της Λευκωσίας.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Το Σχολείο Φανερωμένης είναι προσβάσιμο και σήμερα φιλοξενεί μαθητές νηπιαγωγείου, δημοτικού και γυμνασίου. Με την επικείμενη μετεγκατάσταση της Σχολής Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Κύπρου, το κτίριο θα συνεχίσει να εξυπηρετεί εκπαιδευτικούς και δημόσιους σκοπούς, συμβάλλοντας στην αναζωογόνηση της παλιάς πόλης της Λευκωσίας.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Εκκλησία Φανερωμένης

[Μουσών 12α, Λευκωσία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1872 (άνοιξε το 1911)	Αρχιτεκτονική νεογοθτικού ρυθμού με κυπριακά στοιχεία	Εκκλησία	Εκκλησία της Κύπρου	Προστατεύεται καθώς θεωρείται κτίριο πολιτιστικής κληρονομιάς, αλλά η καταχώρισή του δεν βρίσκεται στο Τμήμα Πολεοδομίας και Στέγασης.	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Η Εκκλησία της Φαναρωμένης αρχικά και σήμερα κατατάσσεται ως θρησκευτικό ακίνητο — μια Ελληνική Ορθόδοξη εκκλησία που χτίστηκε για να λειτουργήσει ως κεντρικός χώρος λατρείας για την Ορθόδοξη κοινότητα στη Λευκωσία.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Ο συγκεκριμένος αρχιτέκτονας της εκκλησίας της Φαναρωμένης του 1872 δεν αναφέρεται στα διαθέσιμα αρχεία. Ωστόσο, ο σχεδιασμός της εκκλησίας αντανακλά ένα μείγμα βυζαντινών, λατινικών και νεοκλασικών επιρροών, με ορισμένα νεογοτθικά στοιχεία, που αντανακλούν τις αρχιτεκτονικές τάσεις της εποχής και την πολυπολιτισμική ιστορία της Κύπρου. Μεταξύ των αξιόλογων καλλιτεχνών που συμμετείχαν στη διακόσμησή της συγκαταλέγονται ο Κύπριος ζωγράφος Ιωάννης Κισονέργης (τοιχογραφίες, 1929) και ο ξυλογλύπτης Μ. Ταλιαδώρος.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Στην τοποθεσία αυτή βρισκόταν αρχικά ένα ορθόδοξο γυναικείο μοναστήρι, το οποίο πιστεύεται ότι χρονολογείται από το 1222. Η εκκλησία ανακατασκευάστηκε πολλές φορές λόγω ζημιών που προκλήθηκαν από κατακτητές και από έναν μεγάλο σεισμό τον 17ο αιώνα.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το σημερινό κτίριο χτίστηκε το 1872, μετά την ανακάλυψη μιας εικόνας της Παναγίας του 14ου αιώνα ανάμεσα στα ερείπια της προηγούμενης εκκλησίας, η οποία ενέπνευσε την αφιέρωση στην «Φανερωμένη» (που σημαίνει «αυτή που εμφανίστηκε»).

Το μαρμάρινο μαυσωλείο ανατολικά της εκκλησίας περιέχει τα λείψανα επισκόπων και ιερέων που εκτελέστηκαν από τους Οθωμανούς το 1821, συνδέοντας την εκκλησία με τον ελληνικό εθνικό αγώνα και την ταραχώδη ιστορία της Κύπρου υπό την οθωμανική κυριαρχία.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Αρκετές παραδόσεις και ιστορίες συνδέονται με την εκκλησία της Φανερωμένης. Η εκκλησία πήρε το όνομά της από τη θαυματουργή εμφάνιση της εικόνας της Παναγίας μετά την καταστροφή της προηγούμενης εκκλησίας. Η εικόνα, που χρονολογείται στον 14ο αιώνα, φυλάσσεται στο εσωτερικό της εκκλησίας και εκτίθεται σε ειδικές περιστάσεις.

Σύμφωνα με την τοπική παράδοση, οι προσπάθειες των Οθωμανών κατακτητών να μετατρέψουν την εκκλησία σε τζαμί απέτυχαν μυστηριωδώς, καθώς όλοι οι ιμάμηδες που είχαν διοριστεί πέθαναν, οδηγώντας τους Οθωμανούς να εγκαταλείψουν τις προσπάθειές τους.

Η εκκλησία συνδέεται με τη μνήμη των Κυπρίων μαρτύρων που εκτελέστηκαν το 1821, των οποίων τα λείψανα φυλάσσονται στο μαυσωλείο. Η εκκλησία παραμένει σημείο αναφοράς για θρησκευτικές γιορτές και εορτασμούς στη Λευκωσία.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Ναι, η Εκκλησία της Φανερωμένης είναι ανοιχτή στο κοινό καθημερινά. Οι επισκέπτες μπορούν να παρακολουθήσουν τις λειτουργίες ή να δουν το εσωτερικό της εκκλησίας και τις ιστορικές εικόνες και τοιχογραφίες της. Η εκκλησία βρίσκεται σε κεντρική τοποθεσία εντός των τειχών της παλιάς πόλης και είναι προσβάσιμη στους επισκέπτες, αν και ως ενεργός χώρος λατρείας, ορισμένοι χώροι ή ώρες ενδέχεται να είναι αποκλεισμένοι για θρησκευτικές λειτουργίες.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αγγλικανικός Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου, Λευκωσία

[Λόρδου Βυρώνος, Λευκωσία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1893	Αγγλική γοθτική (αγγλική ενοριακή εκκλησία)	Η χριστιανική εκκλησία σήμερα αποτελεί μέρος της Επισκοπής Κύπρου και του Κόλπου.	Άγνωστος ιδιοκτήτης, πιθανώς η Αγγλικανική Επισκοπή Κύπρου και του Κόλπου	Ναι, αν και θεωρείται σύμβολο της μακράς παράδοσης της Εκκλησίας της Αγγλίας.	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Ο Αγγλικανικός Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου αρχικά είχε χαρακτηριστεί ως εκκλησία και χώρος λατρείας. Χτισμένος στα τέλη του 19ου αιώνα, από την ολοκλήρωσή του λειτουργεί ως πνευματικό κέντρο για την Αγγλικανική κοινότητα της Κύπρου.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Ο συγκεκριμένος αρχιτέκτονας του Αγγλικανικού Καθεδρικού Ναού του Αγίου Παύλου δεν αναφέρεται σε ευρέως διαθέσιμες πηγές. Ωστόσο, ο σχεδιασμός της εκκλησίας επηρεάζεται από την αγγλική παράδοση των ενοριακών εκκλησιών, αντανακλώντας τη βρετανική αποικιακή παρουσία στην Κύπρο την εποχή της κατασκευής της. Το αρχιτεκτονικό στυλ επιλέχθηκε για να εξυπηρετήσει τη βρετανική κοινότητα των αποδήμων και των αποίκων, δίνοντας έμφαση σε οικεία εκκλησιαστικά χαρακτηριστικά από την Αγγλία.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Η εκκλησία κατασκευάστηκε κατά τη διάρκεια της βρετανικής κυριαρχίας στην Κύπρο, και η αρχιτεκτονική και η λειτουργία της επηρεάστηκαν βαθιά από τις βρετανικές αποικιακές

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ανάγκες και την αισθητική. Το 1981, ο Άγιος Παύλος (St.) αναβαθμίστηκε από ενοριακή εκκλησία σε μητροπολιτικό καθεδρικό ναό, σηματοδοτώντας την αυξημένη σημασία του εντός της Αγγλικανικής Μητρόπολης Κύπρου και του Κόλπου.

Κατά τη διάρκεια των 125 και πλέον χρόνων της, η μητρόπολη έχει προσαρμοστεί στις μεταβαλλόμενες ανάγκες της ενορίας της, λειτουργώντας ως κόμβος τόσο για τις τοπικές όσο και για τις διεθνείς αγγλικανικές κοινότητες και διαδραματίζοντας ρόλο στις διαθρησκευτικές και οικουμενικές δραστηριότητες στη Λευκωσία.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ο Αγγλικανικός Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου είναι πλούσιος σε παράδοση και κοινοτική ζωή. Φιλοξενεί τακτικές αγγλικανικές λειτουργίες, συμπεριλαμβανομένης της εβδομαδιαίας Θείας Κοινωνίας, πρωινών και βραδινών προσευχών, καθώς και ειδικών εορτασμών για σημαντικές χριστιανικές γιορτές.

Ο καθεδρικός ναός αποτελεί κέντρο κοινωνικής προσφοράς, συμπεριλαμβανομένων μηνιαίων δωρεάν δείπνων για τους μειονεκτούντες, υποστήριξης προσφύγων και διοργάνωσης διαφόρων φιλανθρωπικών δραστηριοτήτων.

Είναι επίσης χώρος για οικουμενικές λειτουργίες, μουσικές εκδηλώσεις και πολιτιστικές συγκεντρώσεις, αντανakλώντας την ανοιχτή στάση του προς την ευρύτερη κοινότητα.

Οι χώροι της εκκλησίας χρησιμοποιούνται από διάφορες ομάδες, όπως η Ομάδα Φιλίας Γυναικών, οι Rainbows, οι Brownies και οι Guides, καθώς και από διεθνείς ενορίες, καθιστώντας την έναν ζωντανό και ανοιχτό σε όλους χώρο.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Ναι, ο Αγγλικανικός Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου είναι ανοιχτός στο κοινό. Προσφέρει εβδομαδιαίες λειτουργίες στις 8:30 π.μ. και στις 4:30 μ.μ. κάθε δεύτερη μέρα, ενώ το πρόγραμμα μπορεί να περιλαμβάνει επιπλέον λειτουργίες ή εκδηλώσεις. Ο καθεδρικός ναός προσπαθεί να είναι προσβάσιμος και φιλόξενος για όλους, ανεξάρτητα από το υπόβαθρο ή τη θρησκεία τους. Έχουν γίνει προσπάθειες για τη βελτίωση της προσβασιμότητας για άτομα με κινητικές ανάγκες, όπως η εγκατάσταση ραμπών και χειρολισθήρων. Οι επισκέπτες ενθαρρύνονται να ελέγχουν τις τρέχουσες ώρες λειτουργίας ή να επικοινωνούν με τον καθεδρικό ναό για τις πιο πρόσφατες πληροφορίες.

Δημοτική και Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη Λεμεσού (Αρχοντικό Πιλαβάκη)

[Καραϊσκάκη & Αγίου Ανδρέου 269, Λεμεσός](#)

Πότε	Ποια είναι η	Ποια είναι η	Ποιος είναι ο	Προστατεύει	Το ακίνητο
------	--------------	--------------	---------------	-------------	------------

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	αι το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1934	Εκλεκτικός ρυθμός/Belle Epoque	Βιβλιοθήκη	Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου (CUT) (Κυπριακό κράτος)	Ναι	Όχι

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Η Δημοτική και Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη της Λεμεσού, που στεγάζεται στο Μέγαρο Πιλαβάκη στη γωνία των οδών Καραϊσκάκη και Αγίου Ανδρέου στη Λεμεσό της Κύπρου, έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως βιβλιοθήκη και πολιτιστικό ίδρυμα. Το ίδιο το μέγαρο αποτελεί αρχιτεκτονικό ορόσημο με πλούσια ιστορία, το οποίο κατασκευάστηκε αρχικά μεταξύ 1919 και 1934 ως πολυτελής ιδιωτική κατοικία.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Ο σχεδιασμός της έπαυλης εμπνεύστηκε από το Καζίνο του Μόντε Κάρλο στο Μονακό, ένα κτίριο που θαύμαζε ο αρχικός ιδιοκτήτης της, ο Αντώνης Πιλαβάκης, ένας εξέχων έμπορος και φιλάνθρωπος. Ο Πιλαβάκης ανέθεσε το σχεδιασμό στο Παρίσι, επηρεασμένος από το έργο του Εδουάρδου Νιέρμανς, ενός διάσημου Γάλλου αρχιτέκτονα γνωστού για εμβληματικά κτίρια όπως το Folies-Bergère και το Moulin Rouge. Για να προσαρμόσει το σχέδιο στις τοπικές αρχιτεκτονικές παραδόσεις, ο Πιλαβάκης συνεργάστηκε με τον Ζαχαρία Βόνδα, έναν Έλληνα αρχιτέκτονα από την Κέρκυρα και φίλο του, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την τροποποίηση των σχεδίων ώστε να ανταποκρίνονται στα κυπριακά πρότυπα.

Η κατασκευή διήρκεσε 15 χρόνια, με τη συμμετοχή εξειδικευμένων τεχνιτών από όλη την Κύπρο, οι οποίοι δημιούργησαν περίτεχνα κίονες, τοξωτά παράθυρα και πόρτες, καθώς και περίπλοκα διακοσμητικά στοιχεία. Όταν ολοκληρώθηκε το 1934, η έπαυλη έγινε διάσημη για το μεγαλείο και την κομψότητά της, καθιστώντας σύμβολο πλούτου και πολιτιστικής εκλέπτυνσης στη Λεμεσό.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Μετά το θάνατο του Αντώνη Πιλαβάκη, η έπαυλη σταδιακά ερειπώθηκε. Το 1966, πωλήθηκε στον Δήμο Λεμεσού, ο οποίος την μετέτρεψε σε Δημοτική Βιβλιοθήκη, μεταφέροντας τη βιβλιοθήκη από την προηγούμενη θέση της στο Δημαρχείο. Αυτή η μετατροπή περιελάμβανε αρκετές αλλαγές, όπως την αντικατάσταση των αρχικών πλακιδίων δαπέδου, το βάψιμο των κολόνων, την ένωση της σκεπαστής βεράντας με τον χώρο ανάγνωσης και την εγκατάσταση σύγχρονων παραθύρων αλουμινίου.

Η έπαυλη υποβλήθηκε σε ένα μεγάλο έργο αναστήλωσης που ολοκληρώθηκε τον Δεκέμβριο του 2017, το οποίο πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με τον Δήμο Λεμεσού και το Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου, το οποίο διαχειρίζεται πλέον τις συλλογές και τη λειτουργία της βιβλιοθήκης. Η ανακαίνιση αποκατέστησε τα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά του κτιρίου, ενώ το εξόπλισε με σύγχρονες εγκαταστάσεις για να φιλοξενήσει χιλιάδες βιβλία, επισκέπτες και διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Σήμερα, η Δημοτική και Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη της Λεμεσού αποτελεί ένα ζωντανό πολιτιστικό και εκπαιδευτικό κέντρο, προσφέροντας μια τεράστια συλλογή με πάνω από

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

70.000 τόμους, συμπεριλαμβανομένων σπάνιων εκδόσεων και ενός σημαντικού τμήματος αφιερωμένου στην κυπριακή λογοτεχνία και ιστορία. Εξυπηρετεί φοιτητές, ερευνητές και το ευρύ κοινό, φιλοξενώντας διαλέξεις, εκθέσεις και εκπαιδευτικά προγράμματα.

Πληροφορίες για επισκέπτες

Η βιβλιοθήκη είναι ανοιχτή από Δευτέρα έως Παρασκευή από τις 8:00 έως τις 18:00 και είναι προσβάσιμη σε όλους τους επισκέπτες.

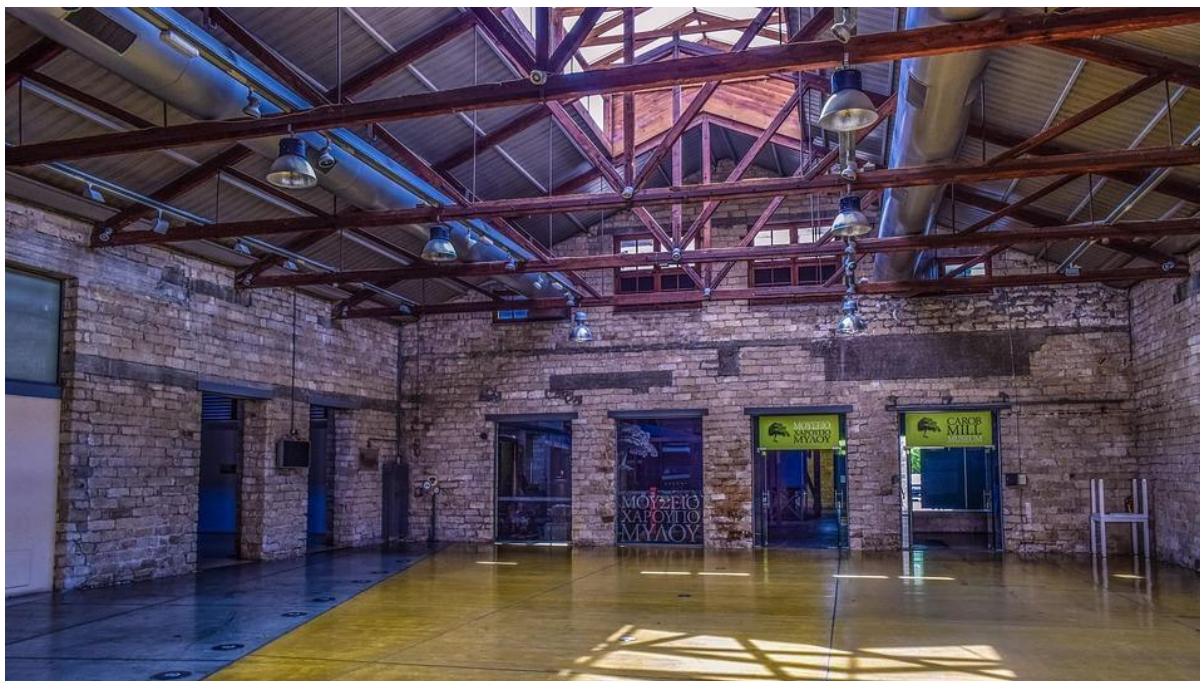
Ο παλιός μύλος χαρουπιού πίσω από το Μεσαιωνικό Κάστρο

[Οδός Βασιλίσσης, Λεμεσός 3042](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του κτιρίου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1900	Βιομηχανικό	(εν μέρει)	Όμιλος Λανίτη	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Η Αποθήκη Χαρουπιού, που βρίσκεται στο ιστορικό κέντρο της Λεμεσού κοντά στο Μεσαιωνικό Κάστρο και το Παλιό Λιμάνι, αρχικά είχε χαρακτηριστεί ως συγκρότημα αποθηκών για την αποθήκευση και επεξεργασία χαρουπιών. Ο αρχιτέκτονας των αρχικών πέτρινων αποθηκών είναι άγνωστος, αλλά τα κτίρια αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα της βιομηχανικής αρχιτεκτονικής της Κύπρου στις αρχές του 20ού αιώνα, αντανακλώντας τη σημασία του εμπορίου χαρουπιού για την οικονομία του νησιού εκείνη την εποχή.

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Η ανάπτυξη της Αποθήκης του Μύλου Χαρουπιού επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από την οικονομική άνθηση των εξαγωγών χαρουπιού κατά τη διάρκεια της βρετανικής αποικιακής περιόδου. Τα χαρούπια, που συχνά αποκαλούνται «μαύρος χρυσός», αποτελούσαν σημαντικό εξαγωγικό προϊόν, το οποίο χρησιμοποιούνταν στην κατασκευή προϊόντων που κυμαίνονταν από φωτογραφικές πλάκες έως φάρμακα και γλυκά. Το λιμάνι της Λεμεσού έγινε κεντρικός κόμβος για αυτό το εμπόριο και κατασκευάστηκαν αρκετές αποθήκες κοντά στη θάλασσα για να διευκολυνθεί η αποθήκευση και η εξαγωγή. Η εταιρεία N.P. Lanitis απέκτησε τις αποθήκες και, στα τέλη της δεκαετίας του 1920, τις μετέτρεψε σε μύλο χαρουπιού, ο οποίος λειτούργησε μέχρι τη δεκαετία του 1960. Η παρακμή του εμπορίου χαρουπιού μετά τη δεκαετία του 1960 οδήγησε στην εγκατάλειψη ή την αλλαγή χρήσης πολλών τέτοιων κτιρίων.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Υπάρχουν αρκετές παραδόσεις και ιστορίες που συνδέονται με την Αποθήκη του Μύλου Χαρουπιού. Ο χώρος αποτελεί ζωντανή μαρτυρία της εποχής που το χαρούπι αποτελούσε ζωτικό μέρος της γεωργικής και οικονομικής ζωής της Κύπρου. Το χαρούπι ήταν τόσο πολύτιμο που αναφερόταν ως «μαύρος χρυσός», και η λειτουργία του μύλου ήταν κεντρική για τη διαβίωση πολλών οικογενειών της υπαίθρου της Λεμεσού. Σήμερα, το μουσείο που βρίσκεται εντός του συγκροτήματος εκθέτει τα αυθεντικά μηχανήματα και εργαλεία που χρησιμοποιούνταν στην επεξεργασία του χαρουπιού, όπως χοάνες διαλογής, ζυγαριές και βελόνες ραψίματος για σάκους, επιτρέποντας στους επισκέπτες να παρακολουθήσουν την πορεία του χαρουπιού από τη συγκομιδή έως την εξαγωγή. Το συγκρότημα στεγάζει επίσης το Κέντρο Ευαγόρα Λανίτη, το οποίο λειτουργεί ως χώρος τέχνης και εκθέσεων, καθώς και διάφορους χώρους εκδηλώσεων και εστίασης, συνδυάζοντας τη βιομηχανική κληρονομιά με τη σύγχρονη πολιτιστική ζωή.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Η Αποθήκη του Μύλου Χαρουπιού είναι ανοιχτή για το κοινό καθημερινά, εκτός από τις αργίες. Οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν το μουσείο, να δουν τα διατηρημένα μηχανήματα άλεσης και να συμμετάσχουν σε εκδηλώσεις ή να γευματίσουν στους ανακαινισμένους χώρους. Ο χώρος είναι προσβάσιμος και καλωσορίζει τόσο τους ντόπιους όσο και τους τουρίστες.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Δημοτικό Πολιτιστικό Κέντρο Λάρνακας

[Πλατεία Βασιλέως Παύλου, Λάρνακα, Κύπρος](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του κτιρίου ως προς το αρχιτεκτονικό του ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1881	Νεοκλασικό (Διοικητικά κτίρια - Κλασική αποικιακή αρχιτεκτονική)	Γκαλερί, αρχεία	Δήμος Λάρνακας	Ναι	Όχι

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το συγκρότημα που περιλαμβάνει την κατοικία και τα γραφεία του αποικιακού Λιμενάρχη της Λάρνακας, μαζί με τις αποθήκες του λιμενικού τελωνείου, αποτελεί σημαντικό παράδειγμα της αποικιακής διοικητικής αρχιτεκτονικής της Κύπρου στις αρχές του 20ού αιώνα. Ο αρχικός αρχιτέκτονας αυτών των κτιρίων είναι άγνωστος, γεγονός που αντανακλά μια περίοδο κατά την οποία η λειτουργικότητα είχε προτεραιότητα έναντι της αρχιτεκτονικής διακριτικότητας, λόγω της επείγουσας ανάγκης για διοικητική υποδομή υπό τη βρετανική κυριαρχία.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το ακίνητο είχε αρχικά ταξινομηθεί ως κυβερνητικό και διοικητικό συγκρότημα. Στεγάζονταν η κατοικία και τα γραφεία του αποικιακού Λιμενάρχη, καθώς και οι τελωνειακές αποθήκες που ήταν απαραίτητες για τη λειτουργία και τη ρύθμιση του λιμανιού της Λάρνακας.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Ο αρχιτέκτονας του συγκροτήματος παραμένει άγνωστος. Τα κτίρια ήταν τυπικά της αποικιακής εποχής, σχεδιασμένα κυρίως για πρακτική χρήση και όχι για στιλιστική έκφραση. Αυτή η προσέγγιση ήταν κοινή σε όλη την Κύπρο εκείνη την εποχή, καθώς η βρετανική αποικιακή διοίκηση κατασκεύαζε γρήγορα λειτουργικά κτίρια για να στεγάσει διάφορα κυβερνητικά τμήματα.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η ανάπτυξη αυτού του συγκροτήματος επηρεάστηκε άμεσα από τις διοικητικές ανάγκες της βρετανικής αποικιακής κυβέρνησης. Η έλλειψη κατάλληλων κτιρίων για τις κυβερνητικές υπηρεσίες οδήγησε σε ένα κύμα κατασκευαστικών έργων σε ολόκληρο το νησί, ιδίως σε σημαντικές λιμενικές πόλεις όπως η Λάρνακα. Τα κτίρια αυτά κατέστησαν κεντρικά για τη λειτουργία του λιμανιού και των τελωνειακών υπηρεσιών, οι οποίες ήταν ζωτικής σημασίας για την οικονομία και τη διακυβέρνηση του νησιού.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Σήμερα, το συγκρότημα διαδραματίζει ζωτικό ρόλο στην πολιτιστική και καλλιτεχνική ζωή της Λάρνακας. Οι πρώην αποθήκες στεγάζουν πλέον τη Δημοτική Πινακοθήκη, η οποία εκθέτει έργα Κυπρίων καλλιτεχνών και λειτουργεί ως κέντρο εικαστικών τεχνών στην πόλη. Η κατοικία και τα γραφεία του Λιμενάρχη έχουν μετατραπεί σε Δημοτικά Ιστορικά Αρχεία και Μουσείο της Λάρνακας. Το μουσείο στο ισόγειο παρουσιάζει την ιστορία της Λάρνακας, ενώ ο δεύτερος όροφος περιέχει σπάνια βιβλία, έγγραφα και αντικείμενα στα Ιστορικά Αρχεία, τα οποία είναι προσβάσιμα μόνο σε ερευνητές. Η ενσωμάτωση αυτών των ιδρυμάτων στον κοινωνικό ιστό της Λάρνακας έχει συμβάλει σημαντικά στη διατήρηση και την προώθηση της τοπικής κληρονομιάς και των εικαστικών τεχνών.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Δημόσια πρόσβαση και προσβασιμότητα

Τόσο η Δημοτική Πινακοθήκη όσο και το ισόγειο του Δημοτικού Ιστορικού Αρχείου και Μουσείου είναι ανοιχτά στο κοινό, καθιστώντας τα προσβάσιμους χώρους για κατοίκους και επισκέπτες που ενδιαφέρονται για την τέχνη και την ιστορία. Ο δεύτερος όροφος του Δημοτικού Ιστορικού Αρχείου, ο οποίος φιλοξενεί ευαίσθητο αρχαιολογικό υλικό, είναι προσβάσιμος μόνο σε ερευνητές. Το συγκρότημα είναι καλά ενσωματωμένο στην κοινότητα, λειτουργώντας ως πολιτιστικός και εκπαιδευτικός πόρος για τη Λάρνακα και την Κύπρο συνολικά.

Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας

[Παλιά Ηλεκτρική 19, 1016 Λευκωσία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
αρχές του 20ού αιώνα	Βιομηχανική	Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας	Δήμος Λευκωσίας σε συνεργασία με το Ίδρυμα Πιερίδη	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Το κτίριο του Ηλεκτροπαραγωγικού Σταθμού στη Λευκωσία αποτελεί ορόσημο της βιομηχανικής και πολιτιστικής ιστορίας της Κύπρου. Ακολουθεί μια αναλυτική απάντηση στις ερωτήσεις σας:

Αρχιτεκτονική και καλλιτεχνική σημασία

Το κτίριο του σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας είχε αρχικά χαρακτηριστεί ως βιομηχανική εγκατάσταση. Ήταν ο πρώτος σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Λευκωσία, ο οποίος κατασκευάστηκε μετά την εισαγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας στην Κύπρο από τη βρετανική διοίκηση το 1903. Το κτίριο αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα της βιομηχανικής αρχιτεκτονικής της Κύπρου στις αρχές του 20ού αιώνα.

Ιστορικό πλαίσιο και κληρονομιά

Ο αρχιτέκτονας του αρχικού σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας είναι άγνωστος. Ο σχεδιασμός του κτιρίου αντανακλά το χρηστικό και στιβαρό στυλ που ήταν χαρακτηριστικό των πρώιμων βιομηχανικών εγκαταστάσεων υπό βρετανική αποικιακή επιρροή, δίνοντας

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

προτεραιότητα στη λειτουργικότητα και την ανθεκτικότητα έναντι των διακοσμητικών στοιχείων.

Υπήρξαν σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την εξέλιξη του ακινήτου;

Αρκετά σημαντικά γεγονότα διαμόρφωσαν την εξέλιξη και τη μεταμόρφωση του κτιρίου:

- Η εισαγωγή του ηλεκτρικού ρεύματος από τους Βρετανούς το 1903 οδήγησε στην κατασκευή αυτής της πρωτοποριακής εγκατάστασης.
- Μετά από δεκαετίες χρήσης, ο σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας εγκαταλείφθηκε για σχεδόν 20 χρόνια.
- Στα τέλη του 20ού αιώνα, η Αρχή Ηλεκτρισμού Κύπρου (ΑΗΚ) παραχώρησε το κτίριο στον Δήμο Λευκωσίας.

Ο Δήμος, σε συνεργασία με το Ίδρυμα Πιερίδη, ανακαίνισε το κτίριο για να στεγάσει το Δημοτικό Κέντρο Τεχνών Λευκωσίας (NiMAC). Η ανακαίνιση ολοκληρώθηκε με μεγάλη ευαισθησία προς τη βιομηχανική κληρονομιά του κτιρίου και βραβεύτηκε με το Βραβείο Europa Nostra το 1994 για την αρχιτεκτονική της αριστεία

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το κτίριο είναι πλέον στενά συνδεδεμένο με την πολιτιστική ζωή της Λευκωσίας και της Κύπρου. Από τη μετατροπή του σε NiMAC το 1994, έχει εξελιχθεί στο παλαιότερο και μεγαλύτερο κέντρο σύγχρονης τέχνης του νησιού. Το Κέντρο έχει φιλοξενήσει πάνω από 80 εκθέσεις, πολλές από τις οποίες σε συνεργασία με διεθνή μουσεία και ιδρύματα, και έχει εξελιχθεί σε κόμβο καλλιτεχνικών ανταλλαγών, εκπαίδευσης και καινοτομίας. Το NiMAC στεγάζει επίσης τη Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Τέχνης «Δημήτριος Ζ. Πιερίδης» και προσφέρει εκπαιδευτικά προγράμματα για παιδιά και ενήλικες, ενσωματώνοντάς το περαιτέρω στις πολιτιστικές παραδόσεις της κοινότητας.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Το κτίριο του Σταθμού Ηλεκτροπαραγωγής, που σήμερα στεγάζει το NiMAC, είναι ανοιχτό στο κοινό. Λειτουργεί από Τρίτη έως Σάββατο, από τις 10:00 έως τις 21:00, και παραμένει κλειστό τις Κυριακές και τις Δευτέρες. Η είσοδος είναι γενικά δωρεάν και το κέντρο είναι προσβάσιμο σε όλους τους επισκέπτες, προσφέροντας ένα φιλόξενο περιβάλλον για τους λάτρεις της τέχνης, τους φοιτητές και τους ερευνητές. Η ανακαίνιση περιλάμβανε σύγχρονες ανέσεις για να εξασφαλιστεί η προσβασιμότητα και η άνεση ενός ευρέος κοινού.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης του CUT (Continental Hotel)

Σύρου Αραούζου, Λεμεσός, Κύπρος

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
αρχές του 1900	Ευρωπαϊκό	Πανεπιστήμιο	Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου (CUT)	Ναι	Όχι

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Whitfield House, που αργότερα έγινε γνωστό ως Continental Hotel, είναι ένα ιστορικό κτίριο στην παραλία της Λεμεσού με πλούσια και πολυποίκιλη ιστορία που αντανακλά την εξέλιξη της πόλης κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το ακίνητο είχε αρχικά ταξινομηθεί ως ιδιωτική κατοικία. Χτισμένο στις αρχές του 20ού αιώνα και αρχικά γνωστό ως Whitfield House, γρήγορα έγινε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά κτίρια της παραλίας της Λεμεσού.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Ο αρχικός αρχιτέκτονας του Whitfield House δεν είναι καταγεγραμμένος. Ωστόσο, το 1965 πραγματοποιήθηκε μια σημαντική αρχιτεκτονική παρέμβαση, όταν ο Χαρίλαος Δίκειος, ένας διακεκριμένος Κύπριος αρχιτέκτονας, πρόσθεσε έναν δεύτερο όροφο στο κτίριο. Το έργο του Δικείου εκτελέστηκε με προσοχή, ώστε να ταιριάζει με την αρχική αισθητική και μορφή, διατηρώντας τον ιστορικό χαρακτήρα του κτιρίου.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την εξέλιξή του

Η ιστορία του κτιρίου σημαδεύεται από διάφορα σημαντικά γεγονότα και μεταβάσεις:

- Το 1917, στο ισόγειο στεγαζόταν η Λέσχη των Φιλελευθέρων, γεγονός που αντανακλά την αρχική του σημασία ως κοινωνικού και πολιτικού κέντρου.
- Το 1920, πωλήθηκε στην Εκκλησία του Κιτίου και, λίγο αργότερα, ο επιχειρηματίας Γ. Ιωαννίδης μίσθωσε το ακίνητο, μετατρέποντάς το σε Ξενοδοχείο Βιέννη. Η τολμηρή διαφήμιση του Ιωαννίδη και η προνομιακή τοποθεσία του ξενοδοχείου με θέα στα βουνά και τη θάλασσα το έκαναν δημοφιλή προορισμό.
- Η πιο διάσημη εποχή του ξενοδοχείου ξεκίνησε τη δεκαετία του 1930, όταν το αγόρασε ο Χρήστος Μυλώνας και το μετονόμασε σε Ξενοδοχείο Continental. Υπό τη διεύθυνσή του, το Continental έγινε ένα από τα πιο φημισμένα ξενοδοχεία της Λεμεσού, γνωρίζοντας μεγάλη άνθηση μέχρι το 1974.
- Η προσθήκη του δεύτερου ορόφου από τον Χαρίλαο Δίκαιο το 1965 αποτέλεσε μια σημαντική αρχιτεκτονική αλλαγή, που έγινε για να καλύψει την αυξανόμενη επιτυχία και την πελατεία του ξενοδοχείου.

Αφού το ξενοδοχείο έπαψε να λειτουργεί, το κτίριο μετατράπηκε και σήμερα στεγάζει τη Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου, αντανακλώντας τη μεταμόρφωση της Λεμεσού σε πανεπιστημιακή πόλη.

Παραδόσεις ή ιστορίες που συνδέονται με το ακίνητο

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το ξενοδοχείο Continental θυμάται ως κοινωνικό και πολιτιστικό ορόσημο. Ήταν γνωστό για την κομψή φιλοξενία του, την πανοραμική θέα και ως σημείο συνάντησης τόσο για ντόπιους όσο και για διεθνείς επισκέπτες. Η μεταμόρφωσή του από ιδιωτική κατοικία σε ξενοδοχείο και στη συνέχεια σε ακαδημαϊκό ίδρυμα αντικατοπτρίζει τις ευρύτερες αλλαγές στο αστικό και πολιτιστικό τοπίο της Λεμεσού.

Πληροφορίες για τους επισκέπτες

Ναι, το κτίριο είναι ανοιχτό στο κοινό, καθώς τώρα αποτελεί μέρος του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου, συγκεκριμένα στεγάζει τη Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης. Ως πανεπιστημιακή εγκατάσταση, είναι προσβάσιμο σε φοιτητές, προσωπικό και επισκέπτες, αν και η πρόσβαση σε ορισμένους χώρους μπορεί να ρυθμίζεται σύμφωνα με τις πολιτικές του πανεπιστημίου.

Πρυτανεία του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου

[Αρχιεπισκόπου Κυπριανού 30, Λεμεσός 3036](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η αρχιτεκτονική ή κατηγορία του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1882	Νεοκλασικό	Πανεπιστήμιο	Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου (CUT)	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Η πρώην κατοικία των Ροσίδων, που σήμερα στεγάζει το Πρυτανικό Γραφείο του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου (CUT), είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά και ιστορικά σημαντικά κτίρια στο κέντρο της Λεμεσού, σε περίοπτη θέση στην οδό Αρχιεπισκόπου Κυπριανού.

Αρχική χρήση

Το ακίνητο χτίστηκε αρχικά το 1882 ως ιδιωτική κατοικία του Γεωργίου Ροσίδη, μιας εξέχουσας οικονομικής και πολιτικής προσωπικότητας της Λεμεσού. Στο ισόγειο στεγάζονταν επίσης διάφορα καταστήματα, αντανακλώντας τον χαρακτήρα μικτής χρήσης που ήταν τυπικός των πλούσιων αστικών κατοικιών της εποχής.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Ο συγκεκριμένος αρχιτέκτονας του κτιρίου δεν αναφέρεται στις διαθέσιμες πηγές. Ωστόσο, η κατασκευή και ο σχεδιασμός του αντανακλούσαν τον πλούτο και το κύρος του αρχικού ιδιοκτήτη του και το κτίριο θεωρούνταν μία από τις σπάνιες μεγαλοπρεπείς κατοικίες της Λεμεσού στα τέλη του 19ου αιώνα.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την εξέλιξή του

Αφού ο Γεώργιος Ροσίδης αντιμετώπισε οικονομικές δυσκολίες, το ακίνητο αποκτήθηκε από την αποικιακή διοίκηση και μετατράπηκε σε κυβερνητική χρήση. Στεγάζονταν τα γραφεία της Επαρχιακής Διοίκησης και του Κτηματολογίου μέχρι τη δεκαετία του 1950, οπότε και οι υπηρεσίες αυτές μεταφέρθηκαν σε άλλο κτίριο. Επίσης, για ένα διάστημα λειτουργούσε εκεί το Ταχυδρομείο.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του ως κυβερνητικό κτίριο, το κτίριο υπέστη σημαντικές εσωτερικές και εξωτερικές μετατροπές, συμπεριλαμβανομένης της αντικατάστασης των ξύλινων θυρών με μεταλλικές και της προσθήκης στοιχείων από σκυρόδεμα, τα οποία διατάραξαν την αρχική αρχιτεκτονική αρμονία.

Το 2004, το κτίριο παραχωρήθηκε στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου, το οποίο ανέλαβε ένα ολοκληρωμένο έργο αποκατάστασης. Η αποκατάσταση αυτή, που ολοκληρώθηκε το 2011 με κόστος 6 εκατομμυρίων ευρώ, επανέφερε το κτίριο στην αρχική του μορφή και το καθιέρωσε ως ορόσημο και κεντρικό σημείο της γύρω πλατείας. Η αποκατάσταση θεωρήθηκε σημαντική επένδυση στη διατήρηση της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της Λεμεσού.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η κατοικία των Ροσίδων θαυμάζεται ως σύμβολο του ιστορικού αστικού ιστού της Λεμεσού και της ευημερίας της τον 19ο αιώνα. Η πολυεπίπεδη ιστορία της —η μετάβαση από μια μεγαλοπρεπή κατοικία σε κυβερνητικό γραφείο και τώρα σε ορόσημο του πανεπιστημίου— αντικατοπτρίζει την ίδια την εξέλιξη και την ανθεκτικότητα της πόλης. Η ίδια η αναστήλωση γιορτάζεται τοπικά ως θρίαμβος της διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς, και το κτίριο παραμένει σημείο υπερηφάνειας για τους κατοίκους της Λεμεσού.

Δημόσια πρόσβαση και προσβασιμότητα

Σήμερα, το κτίριο είναι ανοιχτό για τις δραστηριότητες του πανεπιστημίου και είναι προσβάσιμο σε φοιτητές, προσωπικό και επισκέπτες. Το Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου έχει δώσει προτεραιότητα στην προσβασιμότητα, εγκαθιστώντας ράμπες, ανελκυστήρες και πινακίδες σε γραφή Μπράιγ για να διασφαλίσει ότι όλα τα μέλη της κοινότητας, συμπεριλαμβανομένων των ατόμων με αναπηρίες, μπορούν να χρησιμοποιούν τις εγκαταστάσεις. Αυτή η δέσμευση για την ένταξη αποτελεί βασική αξία του πανεπιστημίου, και το ανακαινισμένο κτίριο Rossides είναι πλήρως ενσωματωμένο στην ακαδημαϊκή και κοινωνική ζωή της Λεμεσού.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Θέατρο Ριάλτο

[Ανδρέα Δρουσιώτη 19, Λεμεσός 3040](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1930	Αρτ ντεκό/μοντερνιστικό, με κλασικά χαρακτηριστικά κινηματογραφου-θεάτρου της μεσοπολεμικής περιόδου.	Θέατρο	Οντότητα δημόσιας-ιδιωτικής σύμπραξης που υποστηρίζει κυρίως από το Υπουργείο Πολιτισμού και τον δήμο.	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Το Θέατρο Ριάλτο στη Λεμεσό αποτελεί ορόσημο της πολιτιστικής και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της Κύπρου, με μια ιστορία που αντικατοπτρίζει την κοινωνική εξέλιξη της πόλης και τις ευρύτερες αλλαγές στην κυπριακή κοινωνία.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το Θέατρο Ριάλτο χτίστηκε αρχικά και ταξινομήθηκε ως κινηματογράφος και θέατρο. Όταν άνοιξε το 1930 (ορισμένες πηγές αναφέρουν το 1933), θεωρήθηκε ο πρώτος σύγχρονος κινηματογράφος στην Κύπρο, φιλοξενώντας τόσο προβολές ταινιών όσο και ζωντανές θεατρικές παραστάσεις.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Το θέατρο σχεδιάστηκε από τον Benjamin Günsberg, έναν Γερμανό Εβραίο αρχιτέκτονα και μηχανικό της Κυπριακής Εταιρείας Κατασκευών. Ο Günsberg ήταν επίσης υπεύθυνος για άλλα σημαντικά κτίρια στην Κύπρο, όπως το ξενοδοχείο Ledra Palace στη Λευκωσία και η Δημοτική Πινακοθήκη Λεμεσού. Οι αδελφοί Χρυσοχού, έμπειροι επιχειρηματίες από τα Δωδεκάνησα με πάθος για τις τέχνες, ανέθεσαν στον Γκούνσμπεργκ τη δημιουργία ενός σύγχρονου, λειτουργικού θεάτρου με καινοτόμα χαρακτηριστικά για την εποχή: ορχήστρα, εξώστη, θεωρεία, μεγάλη σκηνή, καμαρίνια και υπόγειο καπνιστήριο.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Θέατρο Ριάλτο άνθισε για σχεδόν πενήντα χρόνια ως κέντρο της πολιτιστικής ζωής της Λεμεσού. Ωστόσο, η άνοδος της τηλεόρασης και του βίντεο στη δεκαετία του 1970, καθώς και οι κοινωνικές αναταραχές που ακολούθησαν την εισβολή στην Κύπρο το 1974, οδήγησαν στην παρακμή του και τελικά στο κλείσιμό του στα μέσα της δεκαετίας του 1980. Η περιοχή γύρω από την Πλατεία Ηρώων, όπου βρίσκεται το θέατρο, γνώρισε επίσης κοινωνική παρακμή, με χώρους διασκέδασης να μετατρέπονται σε οίκους ανοχής και την αυξημένη εγκληματική δραστηριότητα να συμβάλλει στο κλείσιμο του θεάτρου.

Το 1991, η Συνεταιριστική Τράπεζα Λεμεσού αγόρασε το εγκαταλελειμμένο κτίριο, αναγνωρίζοντας την πολιτιστική του αξία. Η τράπεζα, σε συνεργασία με τον Δήμο Λεμεσού και το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού, ανέλαβε μια σημαντική ανακαίνιση. Το θέατρο άνοιξε ξανά τις πόρτες του τον Μάιο του 1999, πλήρως ανακαινισμένο και εξοπλισμένο με σύγχρονες εγκαταστάσεις, και έκτοτε έχει εξελιχθεί σε σημαντικό περιφερειακό, εθνικό και διεθνή χώρο για τις παραστατικές τέχνες.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το Θέατρο Ριάλτο είναι βαθιά συνυφασμένο με την πολιτιστική μνήμη της Λεμεσού. Έχει φιλοξενήσει αμέτρητες σημαντικές εκδηλώσεις, από πρεμιέρες ταινιών έως θεατρικές, μουσικές και χορευτικές παραστάσεις, και αποτελεί βασικό χώρο για φεστιβάλ όπως το Φεστιβάλ Παγκόσμιας Μουσικής Ριάλτο Κύπρου και το Φεστιβάλ Σύγχρονου Χορού Κύπρου. Η επαναλειτουργία του αναφέρεται συχνά ως σημείο καμπής στην αναζωογόνηση της Πλατείας Ηρώων και της πολιτιστικής ζωής της πόλης.

Πρόσβαση και προσβασιμότητα

Ναι, το Θέατρο Ριάλτο είναι ανοιχτό στο κοινό. Το ταμείο λειτουργεί από Δευτέρα έως Παρασκευή από τις 10:00 έως τις 15:00, ενώ ανοίγει επίσης μιάμιση ώρα πριν από κάθε παράσταση. Το θέατρο είναι προσβάσιμο σε άτομα με ειδικές ανάγκες (), με ειδικά διαμορφωμένους χώρους για χρήστες αναπηρικών αμαξιδίων και μειωμένες τιμές εισιτηρίων για τους συνοδούς τους. Ο χώρος είναι αφοσιωμένος στην ένταξη και λειτουργεί σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα για την υγεία, την ασφάλεια και την προσβασιμότητα.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Καθολική Εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης

[Αγία Αικατερίνη, Ιερουσαλήμ, Λεμεσός](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1879	Εκλεκτικός εξωτερικά και μπαρόκ εσωτερικά	Εκκλησία	Λατινικό Πατριαρχείο της Ιερουσαλήμ.	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Βαλάντος Κωνσταντίνου

Η Καθολική Εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης (Αγία Αικατερίνη ή Φραγκοκλισιά) είναι μία από τις παλαιότερες και πιο χαρακτηριστικές εκκλησίες της Λεμεσού, που αντανακλά την πολυπολιτισμική ιστορία της πόλης και τη διαχρονική παρουσία της καθολικής κοινότητας στην Κύπρο.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το κτίριο είχε αρχικά χαρακτηριστεί ως ρωμαιοκαθολική εκκλησία, η οποία χτίστηκε για να εξυπηρετεί τον καθολικό πληθυσμό της Λεμεσού κατά τα τέλη της οθωμανικής περιόδου.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό υπόβαθρο

Η εκκλησία σχεδιάστηκε από τον Francesco da Monghidoro, έναν φραγκισκανό μοναχό από τη Μπολόνια της Ιταλίας. Ο Da Monghidoro ακολούθησε τις καλλιτεχνικές τάσεις της εποχής του, χρησιμοποιώντας μπαρόκ στυλ για το εσωτερικό και εκλεκτικό σχεδιασμό για το

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

εξωτερικό, όπου κυριαρχεί μια επιβλητική στοά. Ήταν μέρος του ευρύτερου ευρωπαϊκού κινήματος κατασκευής φραγκισκανικών εκκλησιών και έφερε ευρωπαϊκές επιρροές στην Κύπρο.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η ιστορία της εκκλησίας ξεκίνησε το 1872, κατά τη διάρκεια της οθωμανικής κυριαρχίας, όταν δόθηκε άδεια στους Φραγκισκανούς να κατασκευάσουν μια καθολική εκκλησία στη Λεμεσό. Ωστόσο, όταν οι Οθωμανοί συνειδητοποίησαν το επιβλητικό μέγεθος και τη μεγαλοπρέπεια της εκκλησίας, σταμάτησαν την κατασκευή.

Το Βατικανό παρενέβη διπλωματικά, υποχρεώνοντας τις οθωμανικές αρχές να επιτρέψουν την ολοκλήρωση της εκκλησίας.

Η κατασκευή ξανάρχισε και ολοκληρώθηκε το 1879, λίγο μετά την υπαγωγή της Κύπρου στη βρετανική διοίκηση. Η εκκλησία εγκαινιάστηκε επίσημα στις 25 Νοεμβρίου 1879, την εορτή της Αγίας Αικατερίνης, παρουσία του Βρετανού Κυβερνήτη, ξένων προξένων και ορθόδοξων κληρικών.

Το 1979, η εκκλησία υποβλήθηκε σε σημαντική αναστήλωση, η οποία περιελάμβανε την προσθήκη μιας νεοβυζαντινής τοιχογραφίας 80 τετραγωνικών μέτρων πίσω από το ιερό, που απεικονίζει αγίους σημαντικούς τόσο για το Τάγμα των Φραγκισκανών όσο και για την Κύπρο.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η εκκλησία είναι γνωστή στην περιοχή ως Φραγοκλισιά και αποτελεί σημείο αναφοράς για την καθολική κοινότητα της Λεμεσού, φιλοξενώντας λειτουργίες στα ελληνικά, τα αγγλικά και τα λατινικά, και εξυπηρετώντας διάφορες διεθνείς και τοπικές ομάδες.

Στεγάζει επίσης ένα φραγκισκανικό μοναστήρι ακριβώς πίσω από την εκκλησία, με απλή αρχιτεκτονική, καμάρες και καλοδιατηρημένους κήπους, που λειτουργεί ως κέντρο θρησκευτικών και κοινοτικών συγκεντρώσεων.

Η κατασκευή της εκκλησίας, η οποία διακόπηκε και στη συνέχεια ξανάρχισε λόγω της παρέμβασης του Βατικανού, είναι μια γνωστή ιστορία που αντικατοπτρίζει την αλληλεπίδραση της θρησκευτικής και της πολιτικής εξουσίας στην ιστορία της Κύπρου.

Δημόσια πρόσβαση και προστασία

Η Καθολική Εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης είναι ανοιχτή καθημερινά από τις 7:30 π.μ. έως τις 7:30 μ.μ., προσφέροντας καθημερινές και κυριακάτικες λειτουργίες σε πολλές γλώσσες

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

και λειτουργώντας ως χώρος λατρείας, συμφιλίωσης και κοινότητας για Καθολικούς και επισκέπτες όλων των προελεύσεων.

Η εκκλησία προστατεύεται ως σημαντικό θρησκευτικό και πολιτιστικό μνημείο, ιδίως ως χώρος λατρείας για τη λατινική μειονότητα της Κύπρου υπό το Λατινικό Πατριαρχικό Βικάριο. Η είσοδος είναι ελεύθερη και η εκκλησία είναι εύκολα προσβάσιμη στο κοινό, ενώ η κεντρική της θέση την καθιστά έναν πολυσύχναστο προορισμό τόσο για τους πιστούς όσο και για τους τουρίστες.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

1. Γαλλία

Halles Alstom 1 & 2, 4 & 5

[Île de Nantes - 5 All. Frida Kahlo, 44200 Νάντη, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο τρέχων ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
Αρχές του 20ού αιώνα (ανακαινίστηκε το 2023)	Διατηρημένη βιομηχανική μεταλλική κατασκευή, με ενσωμάτωση γυαλιού και σύγχρονου σκυροδέματος	Γραφεία, χώροι συνεργασίας για νεοφυείς επιχειρήσεις και πολιτιστικές εγκαταστάσεις (Ecole des Beaux-Arts - Σχολή Καλών Τεχνών στις αίθουσες 4 και 5)	Nantes Métropole (ο μητροπολιτικός δήμος της Νάντης) μέσω της Samoa (Société d'Aménagement de la Métropole Ouest Atlantique - Εταιρεία Ανάπτυξης της Μητροπολιτικής Περιοχής του Δυτικού Ατλαντικού)	Καταχωρημένα στοιχεία (μεταλλικά πλαίσια)	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.franklinazzi.fr/en/projects/halles-alstom-%C3%A9cole-sup%C3%A9rieure-nationale-des-beaux-arts>

Οι Halles Alstom 1 & 2, 4 & 5 στο Île de Nantes αποτελούν ένα εντυπωσιακό παράδειγμα βιομηχανικής κληρονομιάς που μετατράπηκε σε μια ζωντανή, πολυχρηστική πολιτιστική και εκπαιδευτική περιοχή στη διεύθυνση 5 Allée Frida Kahlo, Νάντη, Γαλλία.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Αυτά τα κτίρια κατασκευάστηκαν αρχικά στα μέσα του 19ου αιώνα ως μέρος των χυτηρίων Voruz και αργότερα έγιναν το βιομηχανικό συγκρότημα Alstom, αφιερωμένο στη βαριά

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

βιομηχανία, τη ναυπηγική και τη μηχανική παραγωγή. Για δεκαετίες, αποτελούσαν το επίκεντρο της βιομηχανικής και εργατικής ιστορίας της Νάντης, απασχολώντας εκατοντάδες εργαζομένους και συμβάλλοντας στην οικονομική ανάπτυξη της πόλης.

Αρχιτέκτονες και ιστορικό

Η πρόσφατη μετατροπή και ανακαίνιση των Halles Alstom 4 & 5 (καθώς και το γενικό σχέδιο για ολόκληρο το συγκρότημα) σχεδιάστηκαν από το αρχιτεκτονικό γραφείο Franklin Azzi Architecture, με υπεύθυνους για την εκτέλεση τους αρχιτέκτονες ACS και μια πολυεπιστημονική ομάδα που περιελάμβανε ειδικούς στον τομέα του τοπίου, της μηχανικής και του περιβάλλοντος. Οι Halles 1 & 2 επανασχεδιάστηκαν από τον αρχιτέκτονα Patrice Gardera (Gardera & Pastre), ο οποίος ηγήθηκε της ανακαίνισης αυτών των αιθουσών του 19ου αιώνα σε έναν σύγχρονο, ανοιχτό και αρθρωτό χώρο για τις δημιουργικές βιομηχανίες και τη δημόσια ζωή. Η αρχιτεκτονική προσέγγιση διατήρησε τα ιστορικά μεταλλικά πλαίσια και τον βιομηχανικό χαρακτήρα, ενώ ενσωμάτωσε γυαλί, μέταλλο και σύγχρονες ανέσεις, δημιουργώντας έναν διάλογο μεταξύ παρελθόντος και παρόντος.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η αποχώρηση του ομίλου Alstom στις αρχές της δεκαετίας του 2000 άφησε τον χώρο κενό, προκαλώντας μια σημαντική πρωτοβουλία αστικής αναδιάρθρωσης από τη Nantes Métropole και τη SAMOA, την τοπική αρχή πολεοδομικού σχεδιασμού.

Σε διάστημα 20 ετών, η περιοχή μεταμορφώθηκε σταδιακά στο «Quartier de la Création», μια νέα δημιουργική συνοικία της Νάντης, με τις Halles στο επίκεντρό της. Η ανακαίνιση των Halles 4 & 5 (2017) και των Halles 1 & 2 (που εγκαινιάστηκαν το 2023) σηματοδότησε τα τελικά βήματα στη μετατροπή της πρώην βιομηχανικής ερημιάς σε κέντρο εκπαίδευσης, καινοτομίας και πολιτισμού.

Το έργο αποτέλεσε καταλύτη για την εμφάνιση ενός μοναδικού οικοσυστήματος δημιουργικών και πολιτιστικών βιομηχανιών, με πάνω από 9.000 εταιρείες και 38.000 θέσεις εργασίας στον τομέα αυτό σε τοπικό επίπεδο.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Οι Halles Alstom είναι εμβληματικές για τη βιομηχανική μνήμη της Νάντης και τη συνεχή ανανέωσή της. Κάποτε «καρδιά» των ναυπηγείων και των χυτηρίων της πόλης, οι αίθουσες αποτελούν πλέον σύμβολο της μετάβασης της Νάντης από τη βιομηχανία στη δημιουργικότητα και την τεχνολογία. Ο χώρος φιλοξενεί τακτικά ξεναγήσεις κατά τη διάρκεια της Nantes Digital Week και των Ευρωπαϊκών Ημερών Πολιτιστικής Κληρονομιάς, προσκαλώντας το κοινό να εξερευνήσει την πολυεπίπεδη ιστορία και τις νέες λειτουργίες του.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Τρέχουσα χρήση και προσβασιμότητα

Σήμερα, οι Halles Alstom 1&2, 4&5 αποτελούν το επίκεντρο της δημιουργικής συνοικίας της Île de Nantes:

- Οι Halles 4 & 5 στεγάζουν την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Νάντης-Σαιν-Ναζαίρ (ENSBAN), με εγκαταστάσεις για 500 φοιτητές, εργαστήρια, βιβλιοθήκη τέχνης, εκθεσιακούς χώρους και δημόσια κέντρα δημιουργικότητας.
- Τα Halles 1&2, που εγκαινιάστηκαν το 2023, προσφέρουν 3.400 m² για δημιουργικές βιομηχανίες, πρωτότυπα και το εργαστήριο ψηφιακής κουλτούρας Hyperlien, καθώς και χώρους εστίασης και δημόσιους χώρους εκδηλώσεων.

Ολόκληρος ο χώρος είναι ανοιχτός στο κοινό, με διαφορετικούς βαθμούς πρόσβασης: οι δημόσιοι χώροι (όπως η αγορά, οι εκθεσιακοί χώροι και οι χώροι εστίασης) είναι ανοιχτοί σε όλους, ενώ ορισμένοι εκπαιδευτικοί και γραφειακοί χώροι προορίζονται αποκλειστικά για φοιτητές, προσωπικό ή εγγεγραμμένους χρήστες.

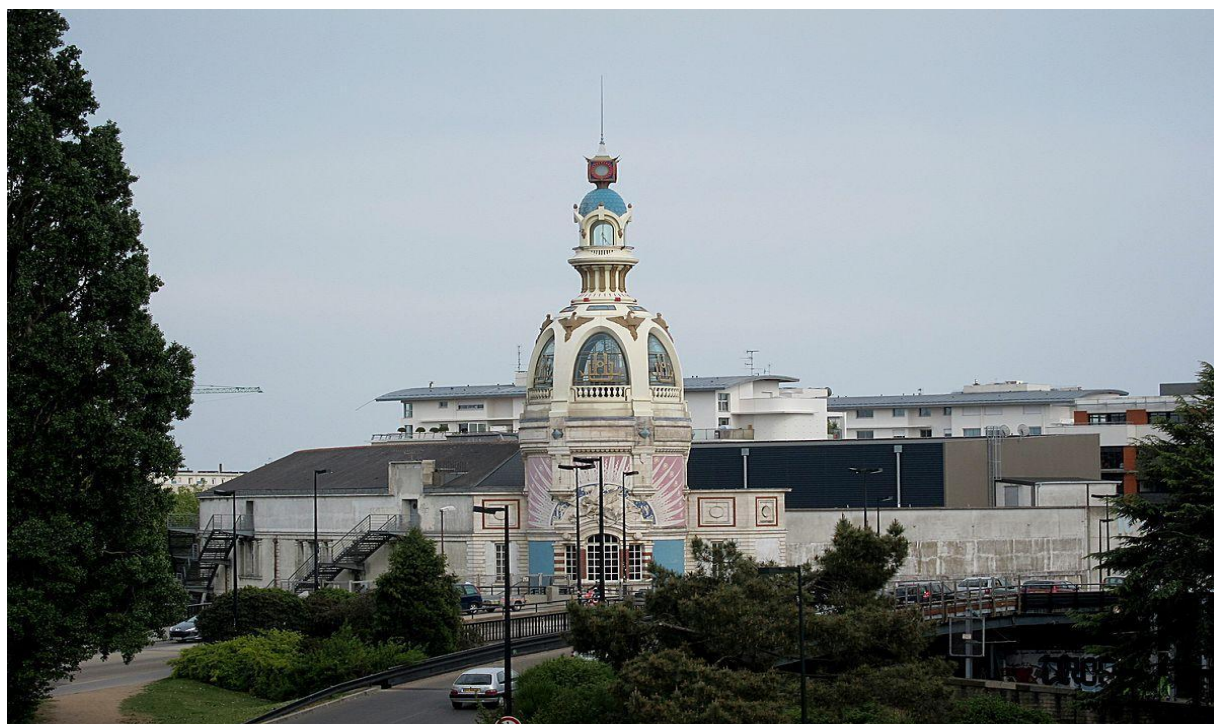

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Le Lieu Unique

[Quai Ferdinand Favre, 44000 Νάντη, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο αποτελεί μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1909 (επαναλειτούργησε το 2000)	Βιομηχανική αρχιτεκτονική με εμβληματικό καμπαναριό	Πολιτιστικό κέντρο (θέατρο, εκθέσεις, καφέ, χαμάμ)	Δήμος Νάντης	Καταχωρημένο στο Συμπληρωματικό Μητρώο Ιστορικών Μνημείων	Όχι

Πηγή εικόνας: <https://www.livetheworld.com/activities/france/le-lieu-unique>

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Le Lieu Unique, που βρίσκεται στην οδό Quai Ferdinand Favre στη Νάντη, είναι ένα από τα πιο φημισμένα σύγχρονα πολιτιστικά κέντρα της Γαλλίας, γνωστό για το τολμηρό του πρόγραμμα και τη μεταμόρφωσή του από βιομηχανικό ορόσημο σε δημιουργικό κέντρο.

Αρχική χρήση

Το κτίριο κατασκευάστηκε αρχικά το 1895 ως το κύριο εργοστάσιο της Lefèvre-Utile (LU), της διάσημης εταιρείας παραγωγής μπισκότων με έδρα τη Νάντη, γνωστή για τα μπισκότα petit beurre. Το εργοστάσιο, με την καινοτόμο κατασκευή του από σκυρόδεμα και μέταλλο και τους εμβληματικούς δίδυμους πύργους (που προστέθηκαν το 1909), ήταν σύμβολο της βιομηχανικής υπεροχής της Νάντης.

Αρχιτέκτονες και ιστορικό

Το αρχικό εργοστάσιο σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Auguste Bluysen. Αφού η LU σταμάτησε την παραγωγή στο κέντρο της πόλης το 1986, ο χώρος ερειπώθηκε. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, το εναπομείναν παράρτημα και ο πύργος ανακαινίστηκαν από τον αρχιτέκτονα Patrick Bouchain, με την αποκατάσταση του πύργου από τον Jean-Marie Lérinay και μεταγενέστερες συνεισφορές από τη Nicole Concorde. Το έργο τους διατήρησε τον βιομηχανικό χαρακτήρα, προσαρμόζοντας παράλληλα τον χώρο για πολιτιστική χρήση, καθιστώντας τον πρότυπο προσαρμοστικής επαναχρησιμοποίησης στην αστική Γαλλία.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Μετά το κλείσιμο του εργοστασίου της LU, ο χώρος μετατράπηκε σε άτυπο πεδίο δράσης για καλλιτέχνες, ιδίως για τη θεατρική ομάδα Royal de Luxe, και σε χώρο διεξαγωγής πρωτοποριακών πολιτιστικών εκδηλώσεων τη δεκαετία του 1990. Το 1994, το Centre de Recherche et de Développement Culturel (CRDC) άρχισε να διοργανώνει σημαντικές εκδηλώσεις στο εγκαταλελειμμένο κτίριο, θέτοντας τα θεμέλια για το μέλλον του ως πολιτιστικού κόμβου.

Η πόλη της Νάντης, αναγνωρίζοντας το δυναμικό του χώρου, ανέθεσε τη μετατροπή του σε έναν «ουτοπικό χώρο διαβίωσης» για τη δημιουργικότητα και τη συντροφικότητα. Η αναστήλωση ξεκίνησε το 1998 και το Le Lieu Unique εγκαινιάστηκε ως εθνική σκηνή για τις σύγχρονες τέχνες την 1η Ιανουαρίου 2000.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το «Grenier du Siècle» (Αποθήκη του Αιώνα) είναι μια μοναδική παράδοση: κατά την εγκαινίαση το 1999, δημιουργήθηκε ένας ημιδιαφανής διπλός τοίχος για να στεγάσει αντικείμενα που δωρίστηκαν από το κοινό, σφραγισμένα για να ανοιχτούν το 2100, μια χρονοκάψουλα για τις μελλοντικές γενιές.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Le Lieu Unique είναι γνωστό για τον εκλεκτικό και διεθνή προγραμματισμό του, που περιλαμβάνει θέατρο, χορό, τσίρκο, μουσική, εικαστικές τέχνες, λογοτεχνία, φιλοσοφία και ψηφιακή κουλτούρα. Φιλοξενεί πάνω από 100 παραστάσεις και 200 ημέρες εκθέσεων ετησίως, καθώς και σημαντικά φεστιβάλ και συζητήσεις, καθιστώντας το ένα ζωντανό σύμβολο του δημιουργικού πνεύματος της Νάντης.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Το Le Lieu Unique είναι ανοιχτό για το κοινό όλο το χρόνο. Η είσοδος είναι γενικά δωρεάν για τις εκθέσεις και πολλές εκδηλώσεις, ενώ το κέντρο περιλαμβάνει μπαρ, εστιατόριο, βιβλιοπωλείο, παιδικό σταθμό, χαμάμ και κοινόχρηστους χώρους για χαλάρωση και κοινωνικοποίηση. Είναι πλήρως προσβάσιμο και βρίσκεται σε κεντρική τοποθεσία κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό SNCF και στα σημαντικότερα αξιοθέατα της πόλης, καθιστώντας το έναν φιλόξενο προορισμό τόσο για τους ντόπιους όσο και για τους επισκέπτες.

La Manufacture des Tabacs

[7 Pl. de la Manu, 44000 Νάντη, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο αποτελεί μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1864 (ανακαίνιση το 1983)	Κτίριο από τούβλα και βιομηχανική κατασκευή	Κατοικίες, νηπιαγωγείο, βιβλιοθήκη, δημοτικές υπηρεσίες	Δήμος Νάντης	Όχι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/6/65/Manu_Tabacs_Nantes.JPG

Η La Manufacture des Tabacs, που βρίσκεται στην οδό Place de la Manu 7 στη Νάντη, είναι ένα από τα σημαντικότερα μνημεία βιομηχανικής κληρονομιάς της πόλης, που ενσαρκώνει τόσο την ιστορία της γαλλικής καπνοβιομηχανίας όσο και την κοινωνική εξέλιξη της Νάντης.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το ακίνητο χτίστηκε αρχικά ως καπνοβιομηχανία (manufacture des tabacs), αφιερωμένη στην παραγωγή πούρων, πούρων μικρού μεγέθους και διαφόρων μορφών επεξεργασμένου καπνού. Ήταν η δέκατη πέμπτη καπνοβιομηχανία που ιδρύθηκε στη Γαλλία, αντανακλώντας την επέκταση του κρατικού μονοπωλίου καπνού τον 19ο αιώνα.

Αρχιτέκτονες και ιστορικό

Το εργοστάσιο σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε μεταξύ 1861 και 1866 από τον αρχιτέκτονα Joseph-Fleury Chenantais, σε συνεργασία με τον μηχανικό Eugène Rolland, ο οποίος είχε ήδη αναπτύξει ένα τυποποιημένο μοντέλο για εργοστάσια καπνού σε άλλες γαλλικές πόλεις, όπως το Στρασβούργο και το Châteauroix. Αργότερα, οι αρχιτέκτονες Georges Evanou και

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Sylvie Jullien ηγήθηκαν της ανακαίνισης του χώρου στα τέλη του 20ού αιώνα, μετατρέποντάς τον σε ένα πολυλειτουργικό αστικό συγκρότημα.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Το εργοστάσιο εγκαινιάστηκε το 1864, σε μια εποχή που η κατανάλωση καπνού αυξανόταν ραγδαία στη Γαλλία και το κράτος επέκτεινε το μονοπώλιό του. Ο χώρος βρισκόταν σε ιδανική τοποθεσία κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό και στον ποταμό Λίγηρα, διευκολύνοντας τη μεταφορά πρώτων υλών και τελικών προϊόντων. Το εργοστάσιο απασχολούσε έως και 2.000 εργαζομένους στην ακμή του το 1965, με ένα εργατικό δυναμικό που αποτελούταν κυρίως από γυναίκες, γνωστές ως «cigaretières», οι οποίες έγιναν εμβληματικές φιγούρες στην βιομηχανική και κοινωνική ιστορία της Νάντης.

Το εργοστάσιο έκλεισε το 1974 ως αποτέλεσμα της βιομηχανικής παρακμής και των μεταβαλλόμενων καταναλωτικών προτύπων. Το 1977 ξεκίνησε ένα μεγάλο έργο ανακαίνισης και, μέχρι το 1983, ο χώρος είχε μετατραπεί για να στεγάσει δημοτικές υπηρεσίες, κατοικίες, συλλόγους και έναν ξενώνα νεότητας. Ο χώρος χαρακτηρίζεται επίσης από την εγκατάσταση του χάλκινου αγάλματος «La Cigarière» του Jacques Raoult το 1983, που αποτελεί φόρο τιμής στις εργάτριες του εργοστασίου.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η αυστηρή οργάνωση της εργασίας, με καθορισμένες ώρες εισόδου και εξόδου, αυστηρή πειθαρχία και ένα σύστημα ανταμοιβών και ποινών, είναι μια πτυχή της ιστορίας του εργοστασίου που έχει μείνει χαραγμένη στη μνήμη. Οι «cigaretières» έγιναν σύμβολο της εργατικής κουλτούρας της Νάντης, και οι ετήσιες γιορτές και εκδηλώσεις μνήμης γύρω από το άγαλμα «La Cigarière» διατηρούν ζωντανή αυτή τη μνήμη. Το εργοστάσιο διακρίθηκε επίσης για την έγκαιρη υιοθέτηση κοινωνικών παροχών για τους εργαζομένους, όπως μια αλληλοβοηθητική εταιρεία (1858), ένας παιδικός σταθμός (1861) και ένα ταμείο αποταμίευσης (1876).

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Η La Manufacture des Tabacs είναι ένα ζωντανό συγκρότημα πολλαπλών χρήσεων. Στεγάζει δημοτικές υπηρεσίες, κατοικίες, κοινοτικές οργανώσεις και έναν ξενώνα νεότητας. Ο χώρος είναι γενικά ανοιχτός στο κοινό, με πρόσβαση σε διάφορες υπηρεσίες και κοινόχρηστους χώρους, και αποτελεί τακτικά αντικείμενο ξεναγήσεων και πολιτιστικών εκδηλώσεων. Τα τρέχοντα έργα ανακαίνισης στοχεύουν στην περαιτέρω βελτίωση της προσβασιμότητας και της ενεργειακής απόδοσης, διατηρώντας παράλληλα την ιστορική αρχιτεκτονική.

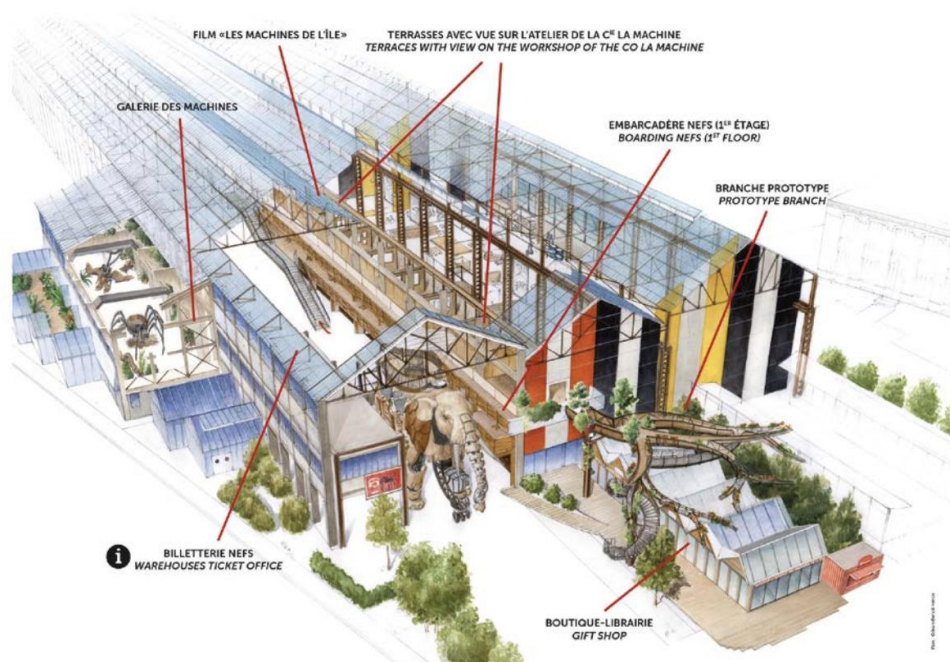

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Les Machines de l'Île

[Parc des Chantiers, Bd Léon Bureau, 44200 Νάντη, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η κατηγορία στυλ του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
Η ανακαίνιση ολοκληρώθηκε το 2007	Βιομηχανικά κτίρια που ερμηνεύονται εκ νέου σε ένα στυλ steampunk	Τουριστικό και καλλιτεχνικό αξιοθέατο	Τοπική δημόσια εταιρεία	Όχι	Όχι

PRESS PACK 2019 **17**

Πηγή εικόνας: https://www.lesmachines-nantes.fr/wp-content/uploads/2019/04/DP-MACHINES_2019_GB_BD.pdf

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Το Les Machines de l'Île, που βρίσκεται στο Parc des Chantiers στη λεωφόρο Léon Bureau στη Νάντη, είναι ένα μοναδικό καλλιτεχνικό, τουριστικό και πολιτιστικό έργο που έχει γίνει ένα σημαντικό σύμβολο της δημιουργικής ταυτότητας της πόλης.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το ακίνητο αποτελούσε αρχικά μέρος των τεράστιων ναυπηγείων (Chantiers de la Loire) στο Île de Nantes. Οι τεράστιες αποθήκες από σίδηρο, σκυρόδεμα και χάλυβα κατασκευάστηκαν στις αρχές του 20ού αιώνα για να στεγάσουν τα μεταλλουργεία και άλλες εγκαταστάσεις των ναυπηγείων, τα οποία αποτελούσαν την καρδιά της ναυπηγικής βιομηχανίας της Νάντης μέχρι το κλείσιμό τους το 1987.

Αρχιτέκτονες και ιστορικό

Η σημερινή μορφή του Les Machines de l'Île σχεδιάστηκε από τον François Delarozière (καλλιτεχνικός διευθυντής) και τον Pierre Orefice, σε συνεργασία με τη θεατρική εταιρεία La Machine. Το έργο ξεκίνησε από τη Nantes Métropole το 2004 και εγκαινιάστηκε το 2007, μετατρέποντας τον πρώην βιομηχανικό χώρο σε έναν φανταστικό κόσμο εμπνευσμένο από τα έργα του Ιουλίου Βερν, τη μηχανική φαντασία του Λεονάρντο ντα Βίντσι και τη βιομηχανική ιστορία της πόλης.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Το κλείσιμο των ναυπηγείων το 1987 άφησε την περιοχή κενή και σε παρακμή, προκαλώντας μια σημαντική προσπάθεια αστικής ανανέωσης στο Île de Nantes, ένα από τα μεγαλύτερα έργα αναδιαμόρφωσης στην Ευρώπη. Η δημιουργία του Les Machines de l'Île σηματοδότησε μια καμπή, δίνοντας νέα πνοή στις αποθήκες και μετατρέποντάς τις σε κεντρικό στοιχείο της πολιτιστικής αναγέννησης της Νάντης.

Το έργο έχει λάβει διεθνή αναγνώριση, συμπεριλαμβανομένου ενός ειδικού βραβείου της κριτικής επιτροπής στο Διεθνές Σαλόνι Τουρισμού του Παρισιού και ενός βραβείου Thea από την Themed Entertainment Association.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το Les Machines de l'Île είναι διάσημο για τα μνημειώδη μηχανικά του δημιουργήματα, όπως το Grand Éléphant, έναν μηχανικό ελέφαντα ύψους 12 μέτρων που μεταφέρει έως και 49 επιβάτες σε μια διαδρομή 45 λεπτών γύρω από τον χώρο, και το Carrousel des Mondes Marins, ένα καρουσέλ ύψους 25 μέτρων με 35 κινούμενα θαλάσσια πλάσματα σε τρία επίπεδα. Η Galerie des Machines είναι ένας ζωντανός εκθεσιακός χώρος όπου οι επισκέπτες μπορούν να δουν, να μάθουν και, μερικές φορές, να χειριστούν το μηχανικό βεστιάριο, με συνεχείς επιδείξεις και ξεναγήσεις. Η φανταστική, ονειρική ατμόσφαιρα του χώρου αποτελεί

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

φόρο τιμής στη λογοτεχνική και βιομηχανική κληρονομιά της Νάντης και έχει γίνει ένας αγαπημένος προορισμός για οικογένειες, τουρίστες και λάτρεις της τέχνης.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Το Les Machines de l'Île είναι ανοιχτό στο κοινό σχεδόν όλο το χρόνο, εκτός από τον Ιανουάριο και ορισμένες Δευτέρες. Οι ώρες λειτουργίας ποικίλλουν ανάλογα με την εποχή, αλλά ο χώρος γενικά υποδέχεται επισκέπτες από Τρίτη έως Κυριακή, με παρατεταμένες ώρες λειτουργίας τα σαββατοκύριακα και τις αργίες. Ολόκληρος ο χώρος έχει σχεδιαστεί ώστε να είναι προσβάσιμος σε όλους, συμπεριλαμβανομένων των ατόμων με αναπηρία, και προσφέρει μια ποικιλία επιλογών εισιτηρίων, ξεναγήσεων και διαδραστικών εμπειριών. Ο χώρος είναι εύκολα προσβάσιμος με τα μέσα μαζικής μεταφοράς, με ποδήλατο ή με τα πόδια, με κοντινά πάρκινγκ και στάσεις τραμ.

La Forge des Batignolles

[Quartier Haluchère-Batignolles, 13-15 Rue du Ranzay, 44300 Νάντη, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1846 (ανακαίνιση σε εξέλιξη έως το 2025)	Υβριδικά βιομηχανικά κτίρια με σύγχρονες επεκτάσεις	Γραφεία και χώροι συνεργασίας για νεοφυείς βιομηχανικές επιχειρήσεις	Δήμος Νάντης και ιδιώτες χορηγοί	Καταχωρημένο ως ιστορικό μνημείο	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://media.lesechos.com/api/v1/images/view/6476fe8db6294364652624f8/1280x720/090228590992-web-tete.jpg>

Το La Forge des Batignolles, που βρίσκεται στη διεύθυνση 13-15 Rue du Ranzay στην περιοχή Haluchère-Batignolles της Νάντης, αποτελεί ορόσημο της βιομηχανικής και εργατικής κληρονομιάς της πόλης, το οποίο σήμερα αναγεννήθηκε ως κόμβος καινοτομίας και βιομηχανιών του μέλλοντος.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το ακίνητο κατασκευάστηκε αρχικά ως μεγάλης κλίμακας βιομηχανικό εργοστάσιο, μεταξύ 1917 και 1920, για λογαριασμό της Société de Construction des Batignolles (SCB) και της θυγατρικής της, Batignolles-Châtillon, που κατασκευάζει ατμομηχανές. Ο χώρος χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή ατμομηχανών και, με την πάροδο του χρόνου, για την παραγωγή πυργίσκων αρμάτων, σωλήνων τορπιλών, τυπογραφικών πιεστηρίων και περονοφόρων οχημάτων, αντανακλώντας την εξέλιξη και τη διαφοροποίηση του βιομηχανικού τομέα της Νάντης.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Το εργοστάσιο σχεδιάστηκε από τον Eugène Freyssinet, έναν διάσημο Γάλλο μηχανικό και πρωτοπόρο του προεντεταμένου σκυροδέματος. Η καινοτόμος χρήση αυτού του υλικού από τον Freyssinet έδωσε στις αίθουσες τη χαρακτηριστική, ευάερη δομή και την εξαιρετική αντοχή τους. Τα κτίρια, που ονομάστηκαν «καθεδρικοί ναοί» από τους εργάτες λόγω του

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

τεράστιου μεγέθους τους και των φωτεινών γυάλινων οροφών τους, αποτελούν μνημείο της βιομηχανικής αρχιτεκτονικής και της τεχνικής αριστείας των αρχών του 20ού αιώνα.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Το εργοστάσιο ήταν ένας σημαντικός εργοδότης και κέντρο κοινωνικής ζωής για τις εργατικές γειτονιές που αναπτύχθηκαν γύρω από αυτό, παρέχοντας θέσεις εργασίας και στέγαση σε χιλιάδες εργαζομένους, συμπεριλαμβανομένων πολλών αλλοδαπών εργατών. Μετά από δεκαετίες βιομηχανικής δραστηριότητας, μεγάλο μέρος του χώρου εγκαταλείφθηκε τελικά καθώς η βαριά βιομηχανία παρακμάζει στα τέλη του 20ού αιώνα.

Το 2022, το εργοστάσιο Batignolles ανακηρύχθηκε επίσημα ιστορικό μνημείο, αναγνωρίζοντας την αρχιτεκτονική και κοινωνική του σημασία. Μεταξύ 2021 και 2023, η Eiffage Immobilier ηγήθηκε ενός μεγάλου έργου ανακαίνισης, αποκαθιστώντας δύο από τις ιστορικές αίθουσες και κατασκευάζοντας δύο νέα κτίρια γραφείων. Το έργο διατήρησε την αρχική αρχιτεκτονική από σκυρόδεμα και γυαλί, εισάγοντας παράλληλα σύγχρονες ανέσεις και βιώσιμα χαρακτηριστικά. Η αναδιαμόρφωση κέρδισε το βραβείο Pyramides d'Argent το 2020 και έλαβε πιστοποίηση BREEAM Very Good για τα περιβαλλοντικά πρότυπα.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ο χώρος είναι βαθιά συνυφασμένος με τη βιομηχανική μνήμη της Νάντης. Οι αίθουσες, που κάποτε αποκαλούνταν «καθεδρικοί ναοί» από γενιές εργατών, αποτέλεσαν το σκηνικό σημαντικών εργατικών κινημάτων, απεργιών και κοινωνικής προόδου. Η μεταμόρφωση του χώρου σε La Forge des Batignolles θεωρείται σύμβολο της δέσμευσης της πόλης να τιμήσει το βιομηχανικό της παρελθόν, αγκαλιάζοντας παράλληλα το μέλλον της καινοτομίας και της τεχνολογίας.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Το La Forge des Batignolles είναι ανοιχτό στο κοινό ως πολυχώρος αφιερωμένος στη βιομηχανική καινοτομία. Διαθέτει 5.600 τ.μ. χώρο για γραφεία, εργαστήρια, νεοφυείς επιχειρήσεις, καθιερωμένες εταιρείες, καθώς και κοινόχρηστες εγκαταστάσεις όπως εστιατόρια, γυμναστήριο, αίθουσες συσκέψεων και ένα αμφιθέατρο με δυνατότητα προβολής σε οθόνη μεγάλου μεγέθους (). Ο χώρος έχει σχεδιαστεί για να προάγει τη συνεργασία μεταξύ τομέων υψηλής και χαμηλής τεχνολογίας, υποστηρίζοντας την έρευνα και την ανάπτυξη στη ρομποτική, την τεχνητή νοημοσύνη, την οικολογική κατασκευή και άλλα. Είναι εύκολα προσβάσιμο με τα μέσα μαζικής μεταφοράς (κοντά στο σταθμό του τραμ Haluchère) και με αυτοκίνητο, και εντάσσεται σε μια ζωντανή, δυναμική γειτονιά.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Ξενοδοχείο Radisson Blu

[6 Pl. Aristide Briand, 44000 Νάντη](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η κατηγορία του ακινήτου;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
Αρχικό κτίριο του 1851.	Νεοκλασικό	Ξενοδοχείο	Conseil général de la Loire-Atlantique - Επαρχιακό Συμβούλιο της Λουάρ-Ατλαντίκ (κτίριο) Radisson Hotels & Resorts (ξενοδοχείο)	Ναι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: François de Dijon; Τίτλος: Nantes Ancien Palais de justice 01; Πηγή: Wikimedia Commons https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Nantes_Ancien_Palais_de_justice_01.jpg; Άδεια: CC BY-SA 4.0

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το κτίριο που σήμερα είναι γνωστό ως Hotel Radisson Blu Nantes κατασκευάστηκε αρχικά ως Palais de Justice de Nantes. Από την ολοκλήρωσή του το 1851 έως το 2000, λειτούργησε ως το κύριο δικαστήριο της πόλης, ενσαρκώνοντας την εξουσία και το μεγαλείο του γαλλικού δικαστικού συστήματος μέσω του νεοκλασικού αρχιτεκτονικού του στυλ. Το επιβλητικό αυτό κτίριο διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο στην πολιτική και νομική ζωή της Νάντης για σχεδόν 150 χρόνια.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Το αρχικό δικαστικό μέγαρο σχεδιάστηκε από τους Saint-Félix Seheult και Joseph-Fleury Chenantais, δύο εξέχοντες αρχιτέκτονες της εποχής τους. Το έργο τους στο Palais de Justice αποτέλεσε ένα σημαντικό ορόσημο για τη Νάντη, αντανακλώντας τα ιδανικά της δικαιοσύνης και της πολιτικής υπερηφάνειας του 19ου αιώνα. Όταν το κτίριο μετατράπηκε αργότερα σε ξενοδοχείο, η ανακαίνιση και η εσωτερική διακόσμηση ανατέθηκαν στους Jacques Cholet (DTACC) και Jean-Philippe Nuel. Ο Jean-Philippe Nuel είναι γνωστός για την εξειδίκευσή του στη μετατροπή ιστορικών κτιρίων σε πολυτελή ξενοδοχεία, και η προσέγγισή του σε αυτό το έργο διατήρησε τους εμβληματικούς χώρους του δικαστικού μέγαρου, εισάγοντας παράλληλα σύγχρονα στοιχεία για να δημιουργήσει έναν αρμονικό συνδυασμό παρελθόντος και παρόντος.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την εξέλιξη

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αρκετά σημαντικά γεγονότα έχουν διαμορφώσει την ιστορία αυτού του κτιρίου. Σημαντικές υποθέσεις που εκδικάστηκαν εντός των τειχών του περιλαμβάνουν την υπόθεση Congrès το 1903, η οποία οδήγησε στην καταδίκη του βουλευτή Marquis de Dion, την υπόθεση La Délivrance το 1928, τη δίκη μεταξύ του Aristide Briand και του Léon Daudet, καθώς και τη δίκη των εξεγερμένων της Καγιέν το 1931, με τον Gaston Monnerville ως βασικό συνήγορο υπεράσπισης. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι γερμανικές αρχές κατάσχασαν και έλιωσαν τα δύο αγάλματα λιονταριών που κάποτε φύλαγαν την είσοδο. Αυτά αντικαταστάθηκαν μόλις το 1991 με πέτρινα αντίγραφα του γλύπτη Μουράντ Χορτς. Ένα άλλο δραματικό γεγονός συνέβη στις 19 Δεκεμβρίου 1985, όταν ο Ζορζ Κουρτούα και δύο συνεργοί του κράτησαν όμηρους το Εφετείο για 36 ώρες. Το 2000, οι δικαστικές λειτουργίες της πόλης μεταφέρθηκαν σε ένα νέο κτίριο που σχεδιάστηκε από τον Ζαν Νουβέλ, γεγονός που επέτρεψε τη μετατροπή του ιστορικού δικαστηρίου σε ξενοδοχείο.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η μετατροπή του δικαστηρίου στο Radisson Blu Hotel Nantes έχει διατηρήσει πολλά στοιχεία της δικαστικής κληρονομιάς του, δημιουργώντας μια μοναδική ατμόσφαιρα όπου η ιστορία είναι αισθητή. Το κεντρικό εστιατόριο, L'Assise, βρίσκεται στην πρώην αίθουσα του δικαστηρίου και διατηρεί τα αρχικά αρχιτεκτονικά στοιχεία, προσφέροντας στους επισκέπτες μια γαστρονομική εμπειρία βουτηγμένη στην ιστορία. Η πρώην έδρα του δικαστή χρησιμεύει πλέον ως κελάρι κρασιών του εστιατορίου. Το ξενοδοχείο φιλοξενεί τακτικά πολιτιστικές εκδηλώσεις, εκθέσεις και συναυλίες στην μεγάλη αίθουσα του, διατηρώντας την παράδοση του ως χώρου συνάντησης για την κοινότητα. Επιπλέον, το κτίριο έχει χρησιμεύσει ως τοποθεσία γυρισμάτων, κυρίως για την ταινία του Pascal Thomas «Mercredi, folle journée!» (2001) και την ταινία του Abdellatif Kechiche «Vénus noire» (2010).

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Σήμερα, το Radisson Blu Hotel Nantes είναι ανοιχτό στο κοινό, υποδεχόμενο επισκέπτες και φιλοξενούμενους με 142 δωμάτια και σουίτες, εστιατόριο, μπαρ και χώρους εκδηλώσεων. Η κεντρική του τοποθεσία εξασφαλίζει εύκολη πρόσβαση στα κύρια δίκτυα μεταφορών. Το ξενοδοχείο παρέχει προσβάσιμα δωμάτια και εγκαταστάσεις για επισκέπτες με μειωμένη κινητικότητα, εξασφαλίζοντας την ένταξη όλων. Η δέσμευσή του στην πολιτιστική συμμετοχή είναι εμφανής στη τακτική διοργάνωση πολιτιστικών και μουσικών εκδηλώσεων, καθιστώντας το ένα ζωντανό μέρος της κοινοτικής ζωής της Νάντης. Ο σχεδιασμός του ξενοδοχείου διατηρεί πολλά από τα αρχικά χαρακτηριστικά του δικαστηρίου, όπως τις μεγαλοπρεπείς κολόνες και τις νεοκλασικές προσόψεις, ενώ προσφέρει σύγχρονες ανέσεις, όπως σπα, γυμναστήριο και αίθουσες συνεδριάσεων. Οι επισκέπτες μπορούν επίσης να απολαύσουν ειδικές γαστρονομικές εκδηλώσεις, αισθητηριακές γευστικές εμπειρίες και

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ιστορικές ξεναγήσεις που αναδεικνύουν την αξιοσημείωτη πορεία του κτιρίου από δικαστήριο σε σύμβολο προσαρμοστικής επαναχρησιμοποίησης και πολιτιστικής ζωντάνιας.

Gare de l'État (Gare de Nantes-État)

[Île de Nantes, 27 Bd de la Prairie au Duc, 44200 Νάντη](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1884–1886	Νεοκλασικό στυλ	Μετατράπηκε σε Maison des Syndicats (Οίκος των Συνδικάτων) το 1990. Τελική διαμόρφωση το 2001.	?	;	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: Wikipedia https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/8/83/Nantes_Gare_Etat_2.jpg?download;
Άδεια: CC-BY-SA-3.1

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Ο Gare de l'État, επίσης γνωστός ως Gare de Nantes-État, κατασκευάστηκε αρχικά ως ο πρώτος σιδηροδρομικός σταθμός στη Νάντη που λειτουργούσε υπό τη διαχείριση του γαλλικού κράτους. Ο σταθμός εγκαινιάστηκε το 1887 και εξυπηρετούσε τόσο επιβατικές όσο και εμπορευματικές σιδηροδρομικές μεταφορές. Έγινε στρατηγικός σιδηροδρομικός κόμβος, ιδίως για εμπορεύματα που μεταφέρονταν μέσω του κοντινού λιμανιού, και διαδραμάτισε ζωτικό ρόλο στην βιομηχανική και εμπορική ανάπτυξη της πόλης. Ο σταθμός συνέχισε να λειτουργεί για την επιβατική κίνηση μέχρι το 1959 και για τις εμπορευματικές μεταφορές μέχρι το 1969, κυρίως λόγω της γειτονικής χονδρικής αγοράς που απαιτούσε συνεχή σιδηροδρομική πρόσβαση

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Τα μνημειώδη πέτρινα κτίρια του Gare de l'État άρχισαν να ανεγείρονται το 1884. Αν και δεν αναφέρονται συγκεκριμένοι αρχιτέκτονες, το έργο εποπτεύθηκε από την Compagnie des chemins de fer de l'État (Κρατική Εταιρεία Σιδηροδρόμων), με υπουργική συμμετοχή ώστε να διασφαλιστεί ότι ο σχεδιασμός του σταθμού θα αντανακλούσε τη σημασία της Νάντης ως μεγάλης πόλης. Το νεοκλασικό στυλ του κεντρικού κτιρίου, με το μεγαλοπρεπές κεντρικό

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

περίπτερο και τα συμμετρικά παραρτήματα, επιλέχθηκε σκόπιμα για να εκφράζει τόσο τον εκσυγχρονισμό όσο και το κύρος. Στη δεκαετία του 1990, η μετατροπή του κτιρίου σε Maison des Syndicats (Οίκο των Συνδικάτων) έγινε υπό την καθοδήγηση του αρχιτεκτονικού γραφείου Forma 6 με έδρα τη Νάντη, το οποίο ανακαίνισε την κεντρική δομή και πρόσθεσε σύγχρονες επεκτάσεις, κερδίζοντας αρχιτεκτονική αναγνώριση για την ευαίσθητη προσέγγισή του.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η ιστορία του Gare de l'État σηματοδεύτηκε ιδιαίτερα από τα γεγονότα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο σταθμός υπέστη σοβαρές ζημιές κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών της Νάντης από τις Συμμαχικές δυνάμεις τον Σεπτέμβριο του 1943, οι οποίοι στόχευαν στρατηγικές υποδομές όπως το λιμάνι και τις σιδηροδρομικές εγκαταστάσεις. Οι βομβαρδισμοί αυτοί προκάλεσαν σημαντικές καταστροφές σε ολόκληρη την πόλη και κατέστησαν αναγκαία την ανακατασκευή των εγκαταστάσεων του σταθμού στη μεταπολεμική περίοδο. Μετά τη διακοπή των επιβατικών και, αργότερα, των εμπορευματικών μεταφορών, το κτίριο απειλήθηκε με κατεδάφιση. Ωστόσο, τοπικές εκστρατείες και η συμβολική του αξία για το εργατικό κίνημα οδήγησαν στη διατήρησή του και στη μετατροπή του σε Maison des Syndicats τη δεκαετία του 1990, με την τελική διαμόρφωση να ολοκληρώνεται το 2001.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ο Gare de l'État έχει συμβολική σημασία στην βιομηχανική και εργατική ιστορία της Νάντης. Η επιλογή του ως χώρου για το Maison des Syndicats ήταν μια σκόπιμη αναφορά στον ρόλο του ως τόπου διέλευσης και αγώνα των εργατών. Το έργο μετατροπής όχι μόνο διατήρησε την αρχιτεκτονική κληρονομιά, αλλά και ενίσχυσε την ταυτότητα του κτιρίου ως χώρου συνάντησης για συνδικάτα και εργατικές οργανώσεις. Η αναστήλωση διατήρησε πολλά αρχικά χαρακτηριστικά, όπως τις νεοκλασικές προσόψεις και τις χαρακτηριστικές γραμμές της στέγης, ενώ παράλληλα εισήγαγε νέους κοινόχρηστους χώρους για τις δραστηριότητες του συνδικάτου « ». Η συνεχιζόμενη χρήση του χώρου ως κέντρου για εργατικές οργανώσεις διατηρεί την κληρονομιά του ως τόπου συλλογικής δράσης και αλληλεγγύης.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Σήμερα, ο πρώην σιδηροδρομικός σταθμός Gare de l'État λειτουργεί ως Maison des Syndicats και γενικά δεν είναι ανοιχτός στο κοινό. Η πρόσβαση προορίζεται κυρίως για τα μέλη των συνδικάτων και των οργανώσεων που στεγάζονται στο συγκρότημα. Αν και το κτίριο αποτελεί σημαντικό μέρος της αρχιτεκτονικής και κοινωνικής κληρονομιάς της Νάντης, δεν λειτουργεί ως χώρος για το κοινό με τον τρόπο που λειτουργεί ένα μουσείο ή ένα πολιτιστικό κέντρο. Ωστόσο, η εξέχουσα θέση του και οι διατηρημένες προσόψεις του το καθιστούν ένα

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

αναγνωρίσιμο ορόσημο στο αστικό τοπίο, ενώ η μεταμόρφωσή του αναφέρεται συχνά ως παράδειγμα προσαρμοστικής επαναχρησιμοποίησης στην αστική ανάπτυξη

Église Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus

[Pl. Alexandre Vincent, 44100 Νάντη](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το αρχιτεκτονικό ύφος;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1933–1961 (καθυστέρηση λόγω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου)	Ρωμαϊκο-βυζαντινό με σύγχρονα στοιχεία (σκυρόδεμα, κόκκινο τούβλο, κολόνες από γρανίτη, οκταγωνικός τρούλος).	Ενοριακή εκκλησία	Καθολική Εκκλησία	Περιλαμβάνεται στον Κατάλογο των ιστορικών κτιρίων	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://media-cdn.tripadvisor.com/media/photo-s/0b/6e/f5/b5/vue-de-la-facade.jpg>; Άγνωστη άδεια

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Η Église Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus είναι μια καθολική ενοριακή εκκλησία, που αποτελεί το επίκεντρο ενός ευρύτερου αρχιτεκτονικού και αστικού συγκροτήματος στη Νάντη. Σχεδιασμένη και κατασκευασμένη κυρίως στα μέσα του 20ού αιώνα, προοριζόταν να λειτουργήσει ως χώρος λατρείας και ως σημείο αναφοράς για τις αναπτυσσόμενες κατοικημένες γειτονιές της πόλης. Εκτός από την εκκλησία, το συγκρότημα περιλαμβάνει ένα πρεσβυτέριο και ένα συγκρότημα σχολείων της επισκοπής, αντανακλώντας τον ρόλο της ως θρησκευτικού και κοινοτικού κέντρου.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Η εκκλησία σχεδιάστηκε από τον René Ménard, έναν αρχιτέκτονα με έδρα τη Νάντη, γνωστό για τη συμβολή του στην αστική ανάπτυξη της πόλης τον 20ό αιώνα. Το όραμα του Ménard προωθήθηκε και ολοκληρώθηκε από τον συνεργάτη του Maurice Ferré μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην καλλιτεχνική ομάδα συμμετείχαν επίσης ο Jean Fréour, ένας γλύπτης που δημιούργησε το αξιοσημείωτο γλυπτό του Χριστού της εκκλησίας, και ο Gabriel Loire, ένας δεξιοτέχνης υαλοουργός υπεύθυνος για τα μοντέρνα βιτρώ. Αυτή η συνεργασία

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

οδήγησε σε έναν αρμονικό συνδυασμό αρχιτεκτονικής και τέχνης, με κάθε συντελεστή να αφήνει το δικό του ξεχωριστό στίγμα στον χαρακτήρα του κτιρίου.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η κατασκευή της Église Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus επηρεάστηκε σημαντικά από τα γεγονότα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι βομβαρδισμοί κατά τη διάρκεια του πολέμου προκάλεσαν καθυστερήσεις, σταματώντας την πρόοδο της εκκλησίας και των συναφών κτιρίων. Οι εργασίες ξανάρχισαν το 1952 και η εκκλησία ολοκληρώθηκε τελικά το 1961. Αυτή η διακοπή και η επακόλουθη επανέναρξη είναι χαρακτηριστικές της ανθεκτικότητας της τοπικής κοινότητας και της σημασίας που αποδόθηκε στην ολοκλήρωση της εκκλησίας ως σύμβολο πίστης και ανανέωσης στη μεταπολεμική εποχή.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Ως ενοριακή εκκλησία, η Église Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus είναι βαθιά συνυφασμένη με την πνευματική και κοινοτική ζωή της γειτονιάς της. Είναι γνωστή για το εντυπωσιακό γλυπτό του Χριστού του Jean Fréour και για τα μοντέρνα βιτρώ της, φτιαγμένα από τον Gabriel Loire, τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ταυτότητας της εκκλησίας. Το αρχιτεκτονικό σύνολο, που χαρακτηρίζεται από ρωμαϊκό-βυζαντινό ύφος με σύγχρονα στοιχεία όπως σκυρόδεμα, κόκκινο τούβλο, κολόνες από γρανίτη και οκταγωνικό τρούλο, αποτελεί μαρτυρία προσεκτικού πολεοδομικού σχεδιασμού και της ενσωμάτωσης της τέχνης, της αρχιτεκτονικής και της κοινότητας. Η εκκλησία και το σχολείο που συνδέεται με αυτήν λειτουργούν από καιρό ως χώροι συνάντησης για λατρεία, εκπαίδευση και τοπικές εκδηλώσεις, καλλιεργώντας ένα ισχυρό αίσθημα παράδοσης και συνέχειας.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Η Église Sainte-Thérèse-de-l'Enfant-Jésus παραμένει ανοιχτή στο κοινό, καλωσορίζοντας τόσο τους πιστούς όσο και τους επισκέπτες. Συνεχίζει να λειτουργεί ως ενεργή ενοριακή εκκλησία, προσφέροντας τακτικές λειτουργίες και χρησιμεύοντας ως χώρος για κοινοτικές συγκεντρώσεις και πολιτιστικές επισκέψεις. Η προσβάσιμη τοποθεσία της εκκλησίας και το φιλόξενο κλίμα της εξασφαλίζουν ότι είναι διαθέσιμη σε όλους όσους επιθυμούν να βιώσουν την αρχιτεκτονική ομορφιά, την πνευματική ατμόσφαιρα και τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς της.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Maison des Hommes et des Techniques

[Bâtiment Ateliers et Chantiers de Nantes, 2bis Bd Léon Bureau, 44200 Nantes, Γαλλία](#)

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του κτιρίου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1917–1918	Βιομηχανικός ρυθμός	Μουσείο και κέντρο τεκμηρίωσης για τη βιομηχανική και κοινωνική ιστορία.	Δήμος Νάντης	Όχι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.maison-hommes-techniques.fr/wp-content/uploads/2023/05/photo-batiment-Ateliers-et-Chantiers-de-Nantes-actualisee--768x576.jpg>; Άγνωστη άδεια χρήσης.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Το Maison des Hommes et des Techniques στη Νάντη είναι ένα εντυπωσιακό παράδειγμα βιομηχανικής αρχιτεκτονικής των αρχών του 20ού αιώνα, που σχεδιάστηκε αρχικά για να εξυπηρετήσει την ακμάζουσα ναυπηγική βιομηχανία της περιοχής. Από το 1918 έως το 1986, το κτίριο λειτουργούσε κυρίως ως διοικητικό και εκπαιδευτικό κέντρο για τα ναυπηγεία Ateliers et Chantiers de la Loire, μια μεγάλη γαλλική ναυπηγική επιχείρηση. Ο ρόλος του ήταν κεντρικός στη διαχείριση και την εκπαίδευση του εργατικού δυναμικού που λειτουργούσε ένα από τα σημαντικότερα βιομηχανικά ιδρύματα της Νάντης.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Το κτίριο σχεδιάστηκε από τους αρχιτέκτονες Ferdinand Ménéard και Émile Le Bot, οι οποίοι δημιούργησαν έναν λειτουργικό χώρο προσαρμοσμένο στις επιχειρησιακές ανάγκες μιας βιομηχανικής εγκατάστασης μεγάλης κλίμακας. Το έργο τους συνέβαλε στην ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό των ναυπηγικών δραστηριοτήτων στη Νάντη, σε μια εποχή που η

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

ναυπηγική βιομηχανία αποτελούσε βασικό μοχλό της τοπικής οικονομίας. Η αρχιτεκτονική αντανακλά τον χρηστικό αλλά διαχρονικό βιομηχανικό σχεδιασμό που χαρακτήριζε την εποχή, υπογραμμίζοντας τη σημασία του κτιρίου ως κόμβου βιομηχανικής καινοτομίας και ανάπτυξης του εργατικού δυναμικού.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Σημαντικές αλλαγές στη ναυπηγική βιομηχανία επηρέασαν βαθιά την ανάπτυξη και τη χρήση του κτιρίου. Το 1961 και ξανά το 1969, η Ateliers et Chantiers de la Loire συγχωνεύθηκε με άλλα περιφερειακά ναυπηγεία, σηματοδοτώντας αλλαγές στις βιομηχανικές πρακτικές και οικονομικές πιέσεις. Τελικά, η παρακμή της ναυπηγικής οδήγησε στο κλείσιμο των ναυπηγείων της Νάντης το 1986, τερματίζοντας σχεδόν επτά δεκαετίες λειτουργίας του χώρου. Ως απάντηση, πρώην εργαζόμενοι των ναυπηγείων μετέτρεψαν το κτίριο το 1987 σε σύλλογο πολιτιστικής κληρονομιάς και μουσείο, ιδρύοντας τον «Association Histoire de la construction navale à Nantes». Αυτό σηματοδότησε μια σημαντική καμπή, καθώς ο χώρος επαναπροσδιορίστηκε με σκοπό την ανάδειξη και τη διατήρηση της βιομηχανικής και κοινωνικής ιστορίας του ναυπηγικού παρελθόντος της Νάντης.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το Maison des Hommes et des Techniques είναι βαθιά ριζωμένο στις παραδόσεις και τις ιστορίες της τοπικής ναυπηγικής κοινότητας. Ιδρυμένο και διοικούμενο από πρώην εργάτες των ναυπηγείων, το μουσείο διαφυλάσσει τις μνήμες και τις εμπειρίες γενεών που συνέβαλαν στη ναυτιλιακή βιομηχανία. Τα εκτεταμένα αρχεία του αποτελούν θησαυρό της περιφερειακής κληρονομιάς, περιλαμβάνοντας φύλλα ταυτοποίησης για 2.500 πλοία που ναυπηγήθηκαν στην περιοχή της Νάντης από το 1248 έως σήμερα, πάνω από 5.000 πρωτότυπα σχέδια πλοίων που χρονολογούνται από τον 19ο αιώνα και περισσότερα από 20.000 εικονογραφικά αντικείμενα, όπως αρνητικά, διαφάνειες και φωτογραφικές εκτυπώσεις. Αυτές οι εικόνες τεκμηριώνουν όχι μόνο τα ίδια τα πλοία, αλλά και τα εργαστήρια, τους εργάτες κατά την εργασία τους, τα κτίρια των ναυπηγείων, τις αποβάθρες και την κοινωνική ζωή γύρω από τη βιομηχανία, ειδικά στο ναυπηγείο Dubigeon.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Σήμερα, το Maison des Hommes et des Techniques υποδέχεται το κοινό ως μουσείο και κέντρο τεκμηρίωσης που προσφέρει πλούσιες πληροφορίες για τη βιομηχανική και κοινωνική κληρονομιά της Νάντης. Οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν εκθέσεις, να έχουν πρόσβαση στα εκτεταμένα αρχεία για έρευνα και να συμμετάσχουν σε εκπαιδευτικά προγράμματα σχετικά με το ναυτικό παρελθόν της πόλης. Το κέντρο παραμένει ένας ζωτικός πολιτιστικός θεσμός, που προάγει την ευαισθητοποίηση και την εκτίμηση της ναυπηγικής

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

κληρονομιάς που διατηρήθηκε χάρη στην αφοσίωση των εργατών που την δημιούργησαν και της κοινότητας που συνεχίζει να τιμά την ιστορία τους.

Cité Radieuse de Rezé (Maison Radieuse)

<https://maps.app.goo.gl/DLaUqr9GjqpJqCdp9>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1953–1955	Μπρουταλιστικό, Μοντερνιστικό; Λε Κορμπυζιέ	Κατοικίες, με κοινόχρηστους χώρους, σχολείο και τσάρα	Συγκυριότητα των κατοίκων	Καταχωρημένο ως ιστορικό μνημείο	Όχι (η Cité Radieuse της Μασσαλίας είναι μνημείο της UNESCO, όχι αυτή του Rezé)

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.maisonradieuse.org/squelettes/css/img/maison-radieuse-reze-2560.webp>

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Η Cité Radieuse de Rezé, γνωστή και ως Maison Radieuse, σχεδιάστηκε ως συγκρότημα κατοικιών και αποτελεί μέρος της ιδέας της Unité d'Habitation. Σκοπός της ήταν να προσφέρει ένα νέο μοντέλο συλλογικής διαβίωσης για τις οικογένειες μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με ενσωματωμένες υπηρεσίες και κοινόχρηστους χώρους μέσα σε ένα ενιαίο κτίριο. Αυτή η καινοτόμος προσέγγιση αποσκοπούσε στην προώθηση της κοινότητας και της αποδοτικότητας στα μεταπολεμικά αστικά περιβάλλοντα.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Η Maison Radieuse σχεδιάστηκε από τον διάσημο αρχιτέκτονα Le Corbusier, μια ηγετική φυσιογνωμία των αρχιτεκτονικών κινημάτων του Μπρουταλισμού και του Μοντερνισμού. Ως μία από τις πέντε Unités d'Habitation παγκοσμίως, το κτίριο αποτελεί παράδειγμα της φιλοσοφίας του Le Corbusier για την αρχιτεκτονική ως εργαλείο κοινωνικής προόδου. Ολοκληρώθηκε το 1955 στο Rezé, κοντά στη Νάντη, και είναι γνωστό για τη χρήση ακατέργαστου σκυροδέματος, τις τολμηρές γεωμετρικές μορφές και την προσοχή που δίνει στο φως, τον χώρο και τη συλλογική διαβίωση.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Η ανάπτυξη της Maison Radieuse επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από την κρίση στέγασης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την αναζήτηση νέων τρόπων στέγασης του αυξανόμενου

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

αστικού πληθυσμού. Το μοντέλο Unité d’Habitation του Le Corbusier προέκυψε ως άμεση απάντηση σε αυτές τις προκλήσεις, προσφέροντας πυκνές, αποδοτικές και ανθρώπινες λύσεις στέγασης. Το 2025, το Maison Radieuse γιορτάζει την 70ή επέτειό του, ένα σημαντικό ορόσημο. Οι εορτασμοί θα διαρκέσουν ένα χρόνο και θα διεξαχθούν σε τέσσερα ξεχωριστά στάδια, με ένα πλούσιο πρόγραμμα εκδηλώσεων σχεδιασμένο για τους κατοίκους, τους ντόπιους (rezéens) και τους λάτρεις της αρχιτεκτονικής όλων των ηλικιών.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Το Maison Radieuse είναι εμβληματικό για την ενσάρκωση του πνεύματος της καινοτομίας και της κοινότητας που βρίσκεται στο επίκεντρο της φιλοσοφίας του Le Corbusier. Από καιρό θεωρείται σύμβολο της συλλογικής διαβίωσης και των μοντερνιστικών κοινωνικών φιλοδοξιών. Οι ιστορίες του κτιρίου αντικατοπτρίζουν τον μοναδικό συνδυασμό ιδιωτικών διαμερισμάτων και κοινόχρηστων εγκαταστάσεων, όπως βεράντες στον τελευταίο όροφο, σχολεία και καταστήματα — όλα σχεδιασμένα για να καλλιεργούν το αίσθημα του ανήκειν στους κατοίκους.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Σήμερα, η Maison Radieuse παραμένει ένα λειτουργικό κτίριο κατοικιών, αλλά μπορεί επίσης να επισκεφθεί από τους λάτρεις της αρχιτεκτονικής. Διατίθενται ξεναγήσεις σε επιλεγμένες ημερομηνίες (ειδικά κατά τη διάρκεια εκδηλώσεων για την επέτειο), επιτρέποντας στους επισκέπτες να εκτιμήσουν τις αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες, να μάθουν για την ιστορία του και να βιώσουν την ζωντανή εκδήλωση του οράματος του Le Corbusier. Λεπτομέρειες σχετικά με τις επερχόμενες δημόσιες εκδηλώσεις και την προσβασιμότητα ανακοινώνονται συνήθως καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, ιδιαίτερα σε σχέση με τους εορτασμούς για την 70ή επέτειο το 2025.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Γέφυρα Saint-Mihiel

<https://maps.app.goo.gl/DLaUqr9GjkrJqCdp9>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1913	Belle Époque	Οδική και πεζογέφυρα	Πόλη της Νάντης	Όχι	Όχι

Πηγή εικόνας:

https://static.wixstatic.com/media/257613_f3cb6e73028a400284e7746146d695d8~mv2.jpg/v1/fill/w_1760,h_1320,al_c,q_90,usm_0.66_1.00_0.01,enc_auto/Pont%20Saint-Mihiel%20Photo%20.jpg

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Η γέφυρα Pont Saint-Mihiel είναι μια οδική και πεζογέφυρα που σχεδιάστηκε για να διευκολύνει τόσο την κυκλοφορία οχημάτων όσο και την πεζή κυκλοφορία. Εκτείνεται πάνω από τον ποταμό Erdre, συνδέοντας δύο σημαντικά σημεία στη Νάντη: την Place Châteaubriand και την Place de la Bonde. Η κατασκευή της αντανακλά τις αυξανόμενες ανάγκες μεταφοράς της πόλης την εποχή της σύλληψής της.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Χτισμένη κατά την περίοδο της Belle Époque, η γέφυρα Saint-Mihiel χαρακτηρίζεται από έναν αρμονικό συνδυασμό πέτρας και χάλυβα. Οι δομικές και αισθητικές επιλογές της αντανακλούν τις αρχιτεκτονικές τάσεις της Γαλλίας στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, όταν ο συνδυασμός της λειτουργικότητας με τον κομψό σχεδιασμό αποκτούσε ολοένα και μεγαλύτερη σημασία. Αν και ο συγκεκριμένος αρχιτέκτονας δεν είναι ευρέως τεκμηριωμένος, το στυλ της γέφυρας είναι χαρακτηριστικό του αστικού αισιοδοξισμού της εποχής και της προσοχής στη λεπτομέρεια.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

Αρχικά, η διάβαση σε αυτό το σημείο ήταν μια ξύλινη πεζογέφυρα. Για να ανταποκριθεί στις αυξανόμενες απαιτήσεις των αστικών μεταφορών και να δημιουργηθεί μια πιο ανθεκτική κατασκευή, αντικαταστάθηκε με την σημερινή γέφυρα από πέτρα και χάλυβα. Αξίζει να σημειωθεί ότι η γέφυρα Pont Saint-Mihiel πήρε το όνομά της προς τιμήν του Saint-Mihiel (Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος), τιμώντας τη σημαντική μάχη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και τον διαχρονικό ιστορικό της αντίκτυπο.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η γέφυρα έχει γίνει ένα τοπικό σύμβολο στη Νάντη, αγαπητή για τη σύνδεσή της με την ιστορία της πόλης και την κομψή της παρουσία κατά μήκος του ποταμού Erdre. Με την πάροδο των ετών, έχει επίσης καθιερωθεί ως ένα δημοφιλές σημείο για περίπατο. Τόσο οι κάτοικοι όσο και οι επισκέπτες προσελκύονται από τη γραφική θέα και την ήρεμη ατμόσφαιρα, καθιστώντας την μια αγαπημένη τοποθεσία για χαλαρούς περιπάτους.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Η γέφυρα Saint-Mihiel είναι εύκολα προσβάσιμη τόσο για οχήματα όσο και για πεζούς. Η κεντρική της θέση, που συνδέει σημαντικούς δημόσιους χώρους, εξασφαλίζει σταθερή ροή πεζών και κυκλοφορίας στην πόλη. Οι φαρδιές πεζογέφυρες, ο ανθεκτικός σχεδιασμός και η ανεμπόδιστη θέα της γέφυρας την καθιστούν ένα ελκυστικό σημείο για τουρίστες,

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

καθημερινούς μετακινούμενους και όσους επιθυμούν να απολαύσουν ένα χαρακτηριστικό κομμάτι του αστικού τοπίου της Νάντης.

Γέφυρα Général-de-la-Motte-Rouge

<https://maps.app.goo.gl/dmdDmz5jruLsfGLD9>

Πότε ολοκληρώθηκε η κατασκευή του ακινήτου;	Ποια είναι η ταξινόμηση του ακινήτου ως προς το στυλ;	Ποια είναι η τρέχουσα χρήση του ακινήτου;	Ποιος είναι ο σημερινός ιδιοκτήτης του ακινήτου;	Προστατεύεται το ακίνητο από την πολιτική για την πολιτιστική κληρονομιά;	Το ακίνητο είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO ή βρίσκεται εντός τέτοιου μνημείου;
1885	Σχεδιασμός γαλλικών δημοσίων υποδομών του 19ου αιώνα: χρηστικό στυλ	Οδική και πεζογέφυρα	Πόλη της Νάντης	Όχι	Όχι

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Πηγή εικόνας: <https://www.lerdre.fr/lepontdelamotte-rouge?lightbox=datattem-kzclb2wl>

Αρχική ταξινόμηση χρήσης

Η γέφυρα Pont Général-de-la-Motte-Rouge στη Νάντη είναι μια οδική και πεζογέφυρα που διασχίζει τον ποταμό Erdre. Ο κύριος σκοπός της ήταν πάντα η σύνδεση της λεωφόρου Boulevard Amiral Courbet με την πλατεία Place Waldeck, εξυπηρετώντας τόσο την οδική όσο και την πεζή κυκλοφορία. Ως η παλαιότερη γέφυρα της Νάντης, παραμένει κεντρικό στοιχείο της υποδομής μεταφορών της πόλης.

Αρχιτέκτονας και ιστορικό

Η γέφυρα αποτελεί παράδειγμα της γαλλικής αστικής υποδομής του 19ου αιώνα, σχεδιασμένη σε λειτουργικό στυλ εμπνευσμένο από το κίνημα των Καλών Τεχνών της εποχής. Το έργο σχεδιάστηκε από τον Jean Résal, έναν διάσημο Γάλλο μηχανικό. Η κατασκευή ξεχωρίζει ως ένα από τα πρώτα παραδείγματα μεταλλικής γέφυρας, με μια ενιαία σιδερένια καμάρα μήκους 80 μέτρων — ένα αξιοσημείωτο τεχνικό επίτευγμα για την εποχή.

A3.1 Έρευνα με στόχο την ανάδειξη κτιρίων πολιτιστικής κληρονομιάς στις πόλεις-εταίρους, τα οποία κατασκευάστηκαν μεταξύ του 1850 και του 1960.

Ο σχεδιασμός της χαρακτηρίζεται από κομψότητα και συμμετρία, αντανακλώντας τα επιτεύγματα της πολιτικής μηχανικής που ήταν χαρακτηριστικά της Τρίτης Γαλλικής Δημοκρατίας.

Σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν την ανάπτυξη

- Στην τοποθεσία αυτή υπήρχε αρχικά μια αρχαία γέφυρα γνωστή ως Pont de Barbin.
- Το 1891, η γέφυρα μετονομάστηκε προς τιμήν του στρατηγού de la Motte-Rouge, ο οποίος φημίστηκε για τον ρόλο του στη Μάχη του Σολφερίνο (1859).
- Η γέφυρα υποβλήθηκε σε σημαντικές ανακαινίσεις το 1935 και, πιο πρόσφατα, το 2013, εξασφαλίζοντας τη συνεχή δομική της ακεραιότητα και προσαρμόζοντάς την στις σύγχρονες ανάγκες.

Σχετικές παραδόσεις ή ιστορίες

Η γέφυρα Pont Général-de-la-Motte-Rouge είναι γνωστή στη Νάντη όχι μόνο για το ρόλο της ως η παλαιότερη γέφυρα της πόλης, αλλά και για την ποιότητα της δομής της και τον χαρακτηριστικό φωτισμό της. Η μετονομασία της προς τιμήν του στρατηγού de la Motte-Rouge προσθέτει ιστορική βαρύτητα, τιμώντας έναν ήρωα της γαλλο-ιταλικής εκστρατείας.

Προσβασιμότητα για τους επισκέπτες

Η γέφυρα αυτή είναι προσβάσιμη τόσο στους αυτοκινητιστές όσο και στους πεζούς, καθιστώντας την μια ζωτική αρτηρία για την καθημερινή μετακίνηση και μια ευχάριστη διαδρομή για όσους επιθυμούν να θαυμάσουν τον ιστορικό της σχεδιασμό. Ο συνδυασμός της κομψής δομής, του αποτελεσματικού φωτισμού και της κεντρικής της θέσης συνεχίζει να καθιστά τη γέφυρα Pont Général-de-la-Motte-Rouge ένα διάσημο και πολυσύχναστο ορόσημο στη Νάντη